

TAJNA

RAZOTKRIVENA

Neodoljiv i nezaboravan
nastavak jednog
od najprodavanijih
erotskih serijala na svetu

SVETSKI
BESTSELER

L. MARI ADLIN

www.vulkani.rs

L. Mari Adlin

T.A.J. NA RAŽOTKROVKA

*Za Ketu Džejms
za tvoje mudre reči, zauvek...*

*Naziv originala: L. Marie Adeline S.E.C.R.E.T. SHARED
Preveo Vladan Stojanović*

DESET KORAKA

Prvi korak: *Predaja*

Drugi korak: *Hrabrost*

Treći korak: *Poverenje*

Četvrti korak: *Velikodušnost*

Peti korak: *Neustrašivost*

Šesti korak: *Samopouzdanje*

Sedmi korak: *Znatiželja*

Osmi korak: *Smelost*

Deveti korak: *Zanos*

Deseti korak: *Izbor*

Uvod

Dofina

Nasmejala sam se. Šta sam drugo mogla? Ovo se stvarno dešava. Stvarno je ovde. Muškarac kome je mlaka voda reke Abita dopirala do kolena pozivao me je da se skinem pred njim. Činilo mi se da je to najprirodniji zahtev na svetu. Golo poprsje blistalo mu se na aprilskom suncu. Voda mu je pljusкала po listovima, kvaseći zavrnutе nogavice farmerki.

Pružio je potamnelu podlakticu ka meni.

„Dolina, prihvataš li korak?“

Stajala sam kao ukopana na travnatoj obali umesto da odmah pristanem i potrčim u vodu, što sam i htela. Požalila sam zbog izbora seksi odeće kakvu obično ne nosim - klasične zelene haljine koju sam skratila do iznad kolena. *Da li izgledam grozno u njoj? Šta ako ga ne privlačim? Šta ako neko naiđe? Šta ako ne budem bila dobra u ovome? Šta ako se udavim? Nisam neki plivač. Oduvek sam se bojala vode.* Močvarne ruže i ružičasti slez na obalama dobro su nas skrivali od radoznalaca. Strah me je ipak skolio u obliku *kontrole i poverenja, poverenja i kontrole* - dva suprotstavljena demona. Zašto baš sada? Zar nisam školovana žena? Zar nisam pokrenula uspešnu prodavnicu klasične odeće još pre diplomiranja na koledžu? Zar nisam odolela svim ekonomskim olujama i uraganima? Zar ne nosim moju radnjicu na leđima kao ratni heroj koji izvlači ranjenog saborca s ničije zemlje? Postigla sam sve to, i više od toga. Uspela sam, zato što su te krize zahtevale disciplinu, kontrolu i mirnu ruku na kormilu.

Ulazak u blagi rečni tok na poziv zamamnog stranca podrazumevao je suštinski životni obrt, odluku ravnu ulasku u novi svet, pun spontanosti i rizika, strasti i potencijalnih razočaranja. Podrazumevao je odustajanje od kontrole i oslanjanje na slepo poverenje. I pored sve odvažnosti pokazane u Zdanju, najedanput nisam bila voljna da se pustim i krenem u pravcu koji mi je tamo predočen, a zaklela sam se da ću njime poći.

Dodavola, ovaj muškarac je prekrasan i mnogo viši od mene. To i nije bilo neko čudo, pošto sam sa sto šezdeset centimetara bila niža od većine pripadnika muškog pola. Imao je vedar pogled, snažne mišiće i neurednu smeđu kosu, koja je pod sunčevim zracima poprimala bakarni sjaj. Nisam znala da li su mu oči zelene ili plave, ali ih nije skidao s mene. Sunce nas je sve jače grejalo. Kosa je popala po meni kao dugi, teški veo. Lagano sam kliznula iz sandala. Hladna trava mi je nežno milovala stopala. Možda bih mogla da ugazim u vodu. Zakoračiću polako.

„Hoćeš li prihvatiti korak? Mogu da pitam samo još jednom“, rekao je, bez trunke nestrpljenja.

Sada. Kreni ka njemu. Moraš to učiniti. Ruke su mi se podigle ka ramenima, uz bretele. Prsti su mi zastali na čvoru iza vrata, kao da raspolažu sopstvenom voljom. Bretele su pale. Ogolila sam grudi. Hitro sam spustila pogled, da strah ne bi ovladao mojim umom. *Šta ako ga moje telo razočara? Šta ako se ispostavi da nisam njegov tip? Prestani da razmišljaš. Delaj!* Otkopčala sam patent-zatvarač na leđima. Pustila sam da haljina sklizne na travu. Za njom su krenule i gaćice. Ponovo sam se uspravila. Bila sam naga, izuzev zlatnog lančića na levom zglobu.

„Shvatiću to kao pristanak“, rekao je. „Upadaj, lepotice! Voda je topla!“

Srce mi je sve brže kucalo. Krenula sam ka njemu, ka vodi, što sam mirnije mogla. Pokrila sam najintimnije delove tela. Zastala sam na ivici rečice i zamočila palac u vodu. Bila je toplija no što sam očekivala. Gurnula sam ostatak stopala u slabu struju. Tekla je ka njemu, preko pljosnatog, mahovinom obraslog kamenja. Videla sam dno. Sve će biti u redu.

Približavala sam mu se, sve svesnija komične razlike u visini. Nagon za smehom potiskivao je onaj za seksom. Nije bio niži od sto devedeset pet centimetara! Spustio je ruke na šlic pre nego što sam prsnula u smeh, pre nego što sam stigla do njega. Zaustavila sam se. Čutke sam ga posmatrala.

Da li ga posmatram? Zar ga ne posmatram? Južnjačko vaspitanje me je nateralo da se okrenem, da ne vidi koliko sam pocrvenela. Usmerila sam pogled ka dalekom hrastu, koji je bacao sen po plantaži iza njega.

„Ne moraš da se okrećeš.“

„Nervozna sam.“

„Dofina, niko neće naići. Ovde nema nikog izuzev nas.“

Nisam mogla da ne čujem blago pljuskanje i trljanje platna o kožu. Zavitlao je farmerke preko moje glave. Pale su na obalu, pored njegovih iznošenih čizama, mojih sandala i zelene haljine.

„Eto. Sad sam i ja nag“, rekao je. Čula sam kako mi se polako približava kroz vodu i osetila dodir tople muške kože na leđima.

Spustio je bradu na moje teme. Zario mi je lice u kosu i krenuo niz moj vrat. *Bože.* Zažmurila sam, duboko udahнула i bacila glavu da bih mu otkrila osetljivu kožu vrata. Osećala sam koliko želi sve ovo i mene. Čula su mi oživela. Koža me je gicala, zagrejana vodom, ohlađena vazduhom, i umekšana njegovim milovanjem. Vetar je nosio mirise Juga - pokošene trave, reke, magnolija. *Želim ovo. Želim ovo. Želim ga! Čemu oklevanje? Šta me sprečava da se okrenem prema njemu? Ovaj muškarac je tu samo da bi me zadovoljio. Samo jedna prepreka mi stoji na putu: moja nemogućnost da mu se predam.*

Čula sam poznati unutrašnji glas, kad je spustio ruku na moj bok. Bio je odlučan, zapovednički, s naglaskom iz Tenesija, kakvim je govorila i moja majka. *Misli da si previše meka i zaobljena. Preniska si. Verovatno ne voli ridokose.*

Zažmurila sam da bih se odbranila od tog glasa. U njegovom tihom stenjanju prepoznala sam odobravanje. *Dobro je. Dopada mu se ono što dodiruje.* Prislonio je usne uz moje uvo. Potezao me je za bokove. Vukao me je unatraške, u sve dublju vodu.

„Imaš čudesnu kožu“, promrmljao je. Voda mi je dopirala do pojasa. „Podseća me na alabaster.“

Laže. Rekli su mi šta da kaže. Zamolila sam kritički glas da umukne.

„Okreni se, Dofina. Hoću da te vidim.“

Lagano sam spustila ruke niz telo. Prstima sam dodirivala vodu. Otvorila sam oči. Okrenula sam se prema njegovim širokim grudima i kočoperno nakostrešenom znaku žudnje, koji se nije mogao pogrešno protumačiti. *Ovo se zbilja dešava! Prepusti se!* Zabacila sam glavu, da bih se zagledala u njegovo pribrano, privlačno lice. A zatim - fiju! Podigao me je, tako hitro i vesto da sam ciknula od zadovoljstva. U stomaku mi je treperilo. Obuhvatila sam ga rukama oko mišićavog vrata. Polako me je spuštao u iskričavu reku.

„Voda je hladna!“, prostenjala sam. Još jače sam ga stisnula.

„Uskoro ćeš se zagrejati“, prošaptao je i zaronio u vodu. Prepustila sam se njegovom telu i reci. Protegla sam se. Plovila sam, zabacivši glavu. Kosa mi se, centimetar po centimetar, razlivala povodi. *Dobro je, idemo...*

„Tako je, samo se opusti. Držim te.“

Osećala sam se čudesno živo. Voda me više nije plašila. Zažmurila sam i pustila da mi se kosa raspe po njoj. Osmehnula sam se široko i iskreno. Dugo na licu nisam imala takav osmeh.

„Pogledaj se samo, ista si Ofelija“, rekao je.

Jednom rukom me je pridržavao. Drugom je krenuo uz moju nogu, pored butine. Zastao je i pošao ka stomaku. Tu je zastao da bi poljubio vodu u bazenčiću mog pupka.

„Golicaš me." Još sam žmurila. *Lišena si težine i božanstvena. Imaš divno telo, Dofina.*

„Da li te i ovo golica?" šapnuo je. Spustio je ruku niz moje obline. Skupio je prste ispod mene. Ispitivao je pukotinu. *O bože.*

„Malo", odvrtila sam. Telo mi se otvorilo kao zvezda. Mahala sam rukama da bih se održala na površini. Uživala sam u onom što mi je voda činila. Hladnoća mi je zategla kožu. Bradavice su

mi nabrekle. Stvrdnule su se. Otvorila sam oči i ugledala njegovo lice. Isijavalo je žudnju. Gledala sam kako se saginje, da bi mi poljubio grudi, dok mi je otvarao butine rukom.

„A šta kažeš na ovo?" pitao je, polako gurajući jedan pa drugi prst u mene.

„Ne", prostenjala sam, „to me ni najmanje ne golica." Drhtala sam od vrelih talasa zadovoljstva. *Moglo bi se uskoro dogoditi*, pomislila sam, dok su me njegovi topli prsti raspirivali iznutra. Zgrčila sam se oko njega. Nežno mi je milovao otvor prstima. Isprva me je samo dražio, a kasnije sve dublje i smelije prodirao. Voda nas je blago zapljuskivala. Dahtala sam sve brže od uzburanih čuvstava. Htela sam da svršim, tu i tada. Mogla sam... ali sam odlagala vrhunac da bih što duže uživala plutajući na vodi. Blago sam se iskrivila da bi lakše prodirao u mene. Kosa mi je utonula u vodu. Raširila se oko moje glave, kao vatrena kruna.

„Prava si radost za oko, Dofina", promrmrljao je. Prstima je nežno ulazio i izlazio iz mene, dok me je drugom rukom održavao na površini. Veštim pokretom me je okrenuo. Našao se između mojih butina. Sagnuo se pre no što sam stigla da ga obgrlim nogama, da bih ga propustila u sebe. Spustio je usne na vodu koja je tekla po unutrašnjosti mojih blistavih butina. Vrelina njegovih usana venčavala se s vodom. Pljuskala sam rukama po vodi, tražeći oslonac, nadražena dražesnim usnama i razigranim prstima. Zabacio mi je kolena preko ramena. Držao me je snažnim rukama tako da sam gornjim delom tela plutala na vodi. Spustio je jezik do meke pukotine, do mesta na kom se butina susretala s kratkim riđim dlakama. Gledala sam kako veselo pijucka vodu po mom telu. Osećala sam je kao dodir milion prstiju. Na trenutak nisam mogla da razlikujem zapljuskivanje reke od njegovih vrelih usana. Osetila sam razliku kad je njegov topli i nasrtljivi jezik pronašao savršeno mesto. Pomogao se nežnim dodirima prstiju. *Ah...* podigla sam karlicu i instinktivno i gladno rastvorila bedra. Glava mi je bila iznad, a uši ispod vode. Proticanje reke pojačavalo je uzbuđenje dok je kružio po meni i zavlačio i izvlačio prste... *o, bože.* Raširio je krupnu šaku na mojim ledima, a ustima i prstima igrao svoju igru. Podigao se da bi se pozabavio bradavicama. Usne su mu bile mokre i tople, a jezik ustreptao. Lizao me je i ispijao do kraja. Mislim da je osetio šta se dešava pre mene. Zgrčila sam se. Stisnula sam kolena i ispružila ruke, dlanovima okrenute prema suncu. *Da...*

Prvi talas bio je topao i poznat. *O, da*, pomislila sam, *sećam se toga.* Preobrazio se u nešto više, nešto dublje i žešće, što me je nateralo da kriknem u svetio nebo. Prstima me je smelije istraživao dok je jezikom opisivao sve brže krugove. Od srca sam se nasmejala kad sam konačno svršila jednom, pa drugi put. Bacakala sam se pod talasima slatkog zadovoljstva. Stiskala sam mu ramena zadnjim delom kolena. Na trenutak smo bili jedno telo. Došla sam sebi nakon ovog blagoslovenog, blaženog i sveprožimajućeg trenutka. Grudi su mi se njihale na suncu. Osećala sam svoje prste na hladnoj koži.

„Bilo je tako, tako dobro", prošaptao je. Brižno me je ljuljao na površini vode, kao papirni čamčić.

„Ali... nije gotovo, zar ne?", pitala sam ga, uzdrhtalih butina, opasanih oko njegovog struka. Skinula sam noge s njega kad smo se približili obali. Stala sam na kamenje u plićem delu

reke. Voda mi je dopirala do pasa. Rečica je žuborila preko mojih grudi i još tvrdih bradavica. Sklonila sam kosu s lica. Osećala sam se omamljeno, iscrpljeno, zadovoljno.

„Ne mogu ići dalje s tobom na ovom koraku, Dofina. Moram da prekinem i da te vratim, iako ne bih želeo.”

Krenuo je ka šljunkovitoj plaži, ka mestu gde smo ušli u reku. Pored naše odeće bila je i gomila snežnobelih peškira. Pustio mi je ruku. Popeo se uz obalu, a voda mu je blistala na leđima. Okrenuo se da me izvuče na travu. Dršćući, uzela sam peškir s gomile. Obavila sam ga oko sebe, pre no što sam se privila uz njega. Trljala sam ruke i upijala njegovu toplotu.

„Osećam se tako... ne znam šta da kažem.”

„Ne moraš ništa da kažeš. Zadovoljstvo je u potpunosti moje.” Okrenuo se, da se osuši.

Zategla sam peškir oko sebe. Gledala sam kako navlači farmerke na mišićave butine. Obukao je čistu belu majicu, koja se zalepila za njegovo vlažno poprsje. Zakoračio je ka meni i obuhvatio mi lice krupnim šakama. Podario mi je dug poljubac.

Odmakao se i rekao, „Bio sam iskren kad sam ti rekao da je zadovoljstvo bilo u potpunosti moje.”

Na rastanku me je poljubio u čelo. Napravio je nekoliko koraka unatraške, okrenuo se i pošao ka plantaži. Ubrzo je nestao iza ćoška zdanja obraslog puzavicom.

Htela sam da mu se najglasnije zahvalim što me ostavlja tako divno upropašćenu. Reči su ostale pod vodom, s delovima stare ličnosti, one koja se bojala predaje, želje, primanja zadovoljstva i vere da je nešto tako moguće. Umesto toga sam se glasno nasmejala. Mislila sam: *Učinila sam to. Nešto se dogodilo. Dopustila sam da se nešto dogodi!*

Uzela sam haljinu i navukla je preko vlažnih i drhtavih nogu. Zategla sam je oko bokova. Napipala sam nešto u džepu. U njemu je bila purpurna kutijica, a u njoj, na mekom oblačku belog pamuka, zlatni privezak, bled i pomalo grubih ivica. Podigla sam ga. Na njemu je bio izgravirani rimski broj - I - i reč *predaja*. Srce mi je poskočilo kad sam ga podigla i stisnula na dlanu. Na dodir je bio sličan toplom, pljosnatom rečnom šljunku. Bio je moj. Privezala sam ga za lančić koji sam dobila pre tri nedelje.

Polako sam se penjala uz blagi nagib ka automobilu. Pomilovala sam sićušne ružičaste latice kad sam prošla pored visokog kamenog zida obraslog cvećem. *Učinila si to. Odrekla si se kontrole. Vreme je da preduzmeš i ostale korake, koliko god nesigurni bili, da kreneš ka novom životu, da ostaviš za sobom zlehude glasove, slomljeno srce i tužnu prošlost.*

Kesi

Tri pomisli iskrnule su mi u umu tog jutra, dok sam se budila i protezala, u svojoj postelji u Marinjiju.

Kao prvo, prošlo je šest sedmica od neopisivo dražesne noći s Vilom.

Kao drugo, ponovo sam zaspala s T. A. J. N. A. narukvicom na zglobu. To nije bio problem dok je imala jedan-dva priveska na sebi, ali sad ih je bilo deset, a zlato se nemilosrdno usecalo u nežnu kožu zglobova, ostavljajući ružne otiske.

I treće, danas je moj rođendan. Mačka Diksi je mi je namignula s podnožja kreveta. Podigla sam je u naručje, u kojem je predući zaspala. Eh kad bih i ja tako mogla.

„Danas sam napunila trideset drugu godinu, Diksi“, rekla sam joj, češajući je po ušima.

Još jedna godina mi se prikrala kao bezobrazni i bezobzirni šaljivdžija. Sve do večeri provedene s Vilom, nisam obraćala pažnju na protok vremena. Odonda je prošlo šest nedelja. Vreme se opako usporilo. Neki dani su se mučno otezali. Rad u kafeu *Roz* dvojako je uticao na mene. Bio je velika uteha i so na živoj rani, koja vapi za isceljenjem. Kako da prežalim Vila kad ga svakodnevno viđam? Kako da se pravim da se između nas ništa nije dogodilo one noći kad sam plesala u Reviji cura sa Francuske ulice, kad smo se poljubili na povratku u kafe i popeli uz stepenice do prašnjave prostorije, u kojoj mi je strgao lascivni, burleskni kostim, pre no što me je bacio poleduške na mesečinom obasjani dušek? Možda nije znao da sam ga te večeri odabrala kao poslednju fantaziju, ali je doznao koliko sam ga želela.

Razlika između stvarnosti i mašte se te večeri istopila u mom umu. Postao je stvaran za mene. Na njegovoj koži sam se osećala kao kod kuće. Ljubili smo se, kao da smo to činili decenijama. Odgovarali smo jedno drugom. Tela su nam se savršeno uklapala. Vodili smo ljubav prirodno, bez priče. Stvarnost je prevazišla maštu. Kad samo pomislim da mi je sve vreme bio pod nosom, a da ga nisam videla, da nisam mogla da ga vidim. Oslobodila sam nešto veoma stvarno u sebi posle godine u Tajni, praćene probijanjem samonametnutih prepreka. Kad mi je Vil rekao da je prekinuo s Tračinom, pomislila sam da me je bog najzad pogledao. Ujutru, posle naše magične noći, ponadala sam se da je Vil bio slatka nagrada za povratak u život.

Prevarila sam se.

Tračinino lice posivelo kao da je od pepela, ali s jasno izraženom nadom, bilo je najupečatljivija slika te noći. Nikad neću zaboraviti kako je pribranim glasom nemilosrdno ubijala moje fantazije. Poverila mi je da je zatrudnela s Vilom i da je on oduševljeno primio tu vest.

Šta raditi s tako jasnom informacijom u trenutku kada pomislite da ste pronašli ljubav svog života? Sačekate da pukne i poslednji mehur oko vaše fantazije i pružite korak. Tako sam i ja postupila. Pešaćila sam do drugog kraja grada, do Zdanja, u kom mi je Matilda otrlala suze. Zatim me je podsetila da je stvarnost utkana u svaku fantaziju.

„Ljudi vole fantazije“, rekla je. „Ali činjenice zanemaruju na svoju štetu, naravno. Za tako nešto se plaća cena. Uvek.“

Činjenica broj jedan: Vil i ja smo se konačno zbližili.

Činjenica broj dva: Najverovatnije sam se zaljubila u njega.

Činjenica broj tri: Njegova bivša devojka je trudna.

Činjenica broj četiri: Obnovili su vezu kad mu je to saopštila.

Činjenica broj pet: Vil i ja ne možemo biti zajedno.

Pošto je bio moj šef, planirala sam da odmah dam i otkaz, ali Matilda mi je skrenula pažnju

na to da ne smem da dozvolim da slomljeno srce stane na put praktičnim životnim aspektima. Neuspešna ljubav ne sme uticati na posao, kiriju, odgovornost i ispunjenje obaveza.

„Ne smeš dati muškarcima toliku moć, Kesi. Nastavi da živiš svoj život. Toliko toga si naučila prethodne godine.“

Tog jutra sam se ponela kao raspekmežena, uplakana devojčica. Nisam bila sigurna da li je pridruženje Tajni bila pravilna odluka. Prava ili ne, tek, bila je moja. Pre Tajne sam uvek pratila naj snažniju silu koja je u datom trenutku upravljala mojim životom. Obično je to bio moj pokojni muž Skot. Pre gotovo osam godina, doveo nas je u Nju Orleans. Njegova sklonost prema alkoholu uništila nam je svaku nadu u novi početak. Bili smo razdvojeni, kad je poginuo u automobilskoj nesreći. U trenutku pogibije raskrstio je s alkoholom, ali je ipak bio slomljeni čovek. Pet godina nakon toga vredno sam radila i nemirno spavala. Gušila sam se u samoći i samosažaljenju, dok jednog dana nisam pronašla dnevnik s detaljnim opisom putovanja jedne žene, tajanstvenim nizom koraka koji su se uglavnom ticali seksa. Tajanstveno putovanje imalo je jasnu dimenziju transformacije.

Zatim sam sreća Matildu Grin, koja je postala moj vodič. Objasnila mi je da je došla u kafe *Roz* po dnevnik koji je njena prijateljica zaboravila, ali da je uistinu došla zbog mene, da bi me upoznala s Tajnom, tajanstvenim udruženjem za pomoć ženama da se seksualno oslobode, i to tako što organizuje seksualne fantazije po njihovom izboru. Rekla mi je da ću se ratosiljati bede ako se pridružim grupi, dozvolim pripadnicama udruženja da porade na ostvarenju mojih fantazija i pronađem hrabrost da ih ostvarim. Rekla mi je da će mi pomoći, da će me voditi i podržavati na tom putu. Pristala sam, iako krajnje nevoljno. Ta odluka mi je iz temelja i nepovratno promenila život.

Sledeće godine proživljavala sam fantastične fantazije s nepojmljivo zgodnim muškarcima, fantazije koje sam smatrala neverovatnim. Dozvolila sam privlačnom maseru da me zadovolji, ne tražeći ništa zauzvrat. Upoznala sam seksi Britanca u polumračnom baru. On me je na javnom mestu doveo do orgazma, usred sjajne džez svirke. Nevaljali istetovirani kuvar me je na mnogo načina iznenadio. Ukrao je komad mog srca kad me je rasturio na pultu za pripremu hrane u kuhinji mog kafea. Uspela sam da poklonim razorni orgazam čuvenom hip-hop izvođaču, koji mi je žustro i bez oklevanja vratio milo za drago. Bio je tako upečatljiv da me nešto zagolica u nutrini kad god čujem njegovu pesmu na radiju. Helikopterom sam se prevezla na jahtu, s koje sam pala u more s najmarkantnijim muškarcem kog sam ikada videla. Ne samo da me je spasao, već mi je čitavim (neverovatnim) telom povratio veru u sopstveno. Zatim me je niko drugi do Pjer Kasti), zgodni milijarder, ubacio u svoju limuzinu, nakon što mi je omogućio da postanem princeza dobrotvornog bala. Skijala sam se vratolomnim dijamantskim stazama s Teom, predivnim Francuzom, koji me je u seksu odveo dalje no bilo ko drugi. Zatim sam doživela gozbu čula s muškarcem kog sam samo osećala, ne videvši ga, u noći koja je bila zaslepljujuće i slojevito seksualno iskustvo.

Usledila je moja poslednja fantazija, u kojoj sam izabrala voljenog Vila. Izabrala sam njega umesto Tajne. Nikad nisam imala srećnije večere ili lepše jutro posle njega.

Šest nedelja kasnije, verovatno je mirno spavao pored Tračine umesto da me na dan mog rođendana probudi s hiljadama vrelih poljubaca. Možda ju je ljuljuškao, milujući joj sve veći trbuh. Bila je tek u trećem mesecu trudnoće, ali se juče po podne povodila po kafeu kao da će se svakog časa poroditi. Držala je ruku na leđima dok je dosipala kafu. Stenjala je i ječala brodeći između stolova. Još nije smanjila broj smena niti je tražila pomoć. Ipak, nisam bila jedina koja je kolotala očima zbog njenog prenemaganja. Del je čistila stolove dok sam ja punila slanike i posude s biberom. Ispustila je tihi, otegnuti zvižduk kad se Tračina teatralno sagla da podigne krpu.

„Ta devojka od trudnoće bez komplikacija pravi ulogu za Oskara. Manje sam stenjala kad sam sa zakašnjenjem rodila blizance.“

Gledale smo kako krivuda iz kuhinje ka mušterijama, a zatim do kase. Kretala se tako sporo da je izgledalo da su svi oko nje na sedamdeset osam obrtaja. U poređenju s njom je i Del - šezdesetogodišnjakinja, izgledala okretno. Tokom zatišja se primakla Del i meni. Čistile smo veliki sto. Trudnički stomačić jedva joj se nazirao ispod tesne majice.

„Del, dopusti da ti pomognem“, rekla je. Mahanjem joj je dala do znanja da se pomeri od kolica s polupraznim bocama kečapa. „Noge me bole. Preuzmi nekoliko stolova. Ne marim zbog izgubljenih napojnica. Još mogu da radim, ali neću da preterujem. Uskoro ću samo gledati televizor s nogama na naslonu sofe, zar ne?“

„Ma baš ti hvala, Tračina!“ reče Del kad se podigla sa stolice. „Ništa nije lepše od trudnice koja tovari posao starici.“

„Samo sam htela da kažem...“ započela je Tračina. Del je samo odmahнула rukom i požurila ka kuhinji, ka zvonu koje je javljalo da su naručene porcije spremne.

Posle navale za ručkom, počinjalo je lupanje čekićem. Vil je morao da zaradi više novca za kafe. Preobražavanje sprata u prostor za ručavanje bio je jedini način za to. Konačno je obezbedio sve neophodne dozvole i zajam za proširenje poslovnih aktivnosti i počeo s renoviranjem. Svest o bebi na putu nagonila ga je da radi još posvećenije. Zajam je pokrивao troškove materijala, ali za majstore nije mnogo ostalo. Vil je zbog toga uglavnom radio sam. Napredovao je polako, zid po zid, prozor po prozor i gredu po gredu.

Prošlo je šest nedelja otkad smo se Vil i ja zblížili. Nastojala sam da na svaki način izbegnem ćeretanje s Tračinom, zato što sam te razgovore smatrala potencijalno pogibeljnim terenom zasejanim nagaznim minama istine. Izbegavala sam pomen Vila i tema s posla što sam bolje mogla. Skretala bih razgovor ka Del, bebi ili lokalnim tračevima. Još nisam mogla da procenim koliko je znala šta se one večeri desilo između Vila i mene. Svi u *Plavom Nilu* videli su nas kako zajedno odlazimo. Pola Francuske ulice videlo je kako se ljubimo. Znala je da se nešto dogodilo. Nije učestvovala u burlesci, pravdajući se trudnoćom, ali se družila s Anželom i Kiti, članicama Tajne i igračicama na Reviji. Sedele smo jedna pored druge za velikim okruglim stolom, s podignutim obrvama i ukočenim osmesima.

„Pa, kako stoje stvari s tobom? S bebom i svim drugim? Dobro izgledaš“, prozborila sam, glupavo klimajući glavom.

„Onako, dobro sam. Ma čudeeesno se osećam! Doktor kaže da je bebica suuuper zdrava. Vil i ja smo se složili da ne pitamo za pol, ali bih se mogla zakleti da nosim dečaka. Verovatno budućeg kapitena fudbalskog tima. Vil hoće devojčicu“, gugutala je mazeći stomak.

Odozgo je iznenada dopro zvuk Vilove ubodne testere. Trgla se i zamalo pala sa stolice. Uхватила sam je za ruku da bih je pridržala.

„O moj bože! Da li je od rane zore gore?“ Nevešto je pokušala da sakrije pravo pitanje: *Da li si i danas bila sama s njim?* Ponovo se uselila kod njega, posle pomirenja zbog bebe. Zato sam pretpostavljala da zna gde je.

„Nemam pojma“, lagala sam. Videla sam ga tog jutra. Mimoišli smo se u trpezariji i izmenjali nervozne pozdrave. Požurio je ka stepenicama, sa širokim kožnim pojasom načičkanim blistavim alatkama.

„Juče smo izneli velike koture žice na sprat. Trudi se da najbučnije poslove obavlja posle gužve za doručak i ručak.“

Tračina je udarila šakom od sto. Zatim je, bez reči, požurila uz stepenice.

Ako je izbegavanje čavrljanja s Tračinom bilo moj hobi, izbegavanje ostajanja nasamo s Vilom postalo je umetnost. Postala sam toliko vesta u tome da je za poslednjih šest nedelja stigao

da mi saopšti tek nekoliko reči, „Moramo da porazgovaramo, Kesi.“ Oštro mi ih je prišapnuo u hodniku između kancelarije i toaleta za osoblje.

„Nemamo o čemu“, odvrtila sam. Nervozno smo se osvrnuli na sve strane, strepeći od Del i Tračine. „Jasno ti je da sad ne mogu...“

„Jasnije mi je no što možeš i da zamisliš, Vile“, odvrtila sam. Čuli smo Tračinin umilni glas i zaključili da naplaćuje račun.

„Žao mi je.“ Nije mogao da me gleda u oči. Taj grozni trenutak mi je pomogao da shvatim da ne mogu ostati u kafeu.

„Možda ne bi trebalo da radimo zajedno, Vile. Zapravo, mislim da je najbolje da dam otkaz.“

„NEMOJ!“, rekao je, za nijansu preglasno. Nastavio je znatno tiše: „Ne. Nemoj da daješ otkaz. Molim te. Potrebna si mi, kao radnica. Del je... zrela, a Tračina uskoro neće biti od velike pomoći. NAGRABUSIĆU ako odeš. Ostani, molim te.“

Skupio je šake ispod brade. Molio me je, iz sve snage. Kako da ga ostavim u nevolji, kad mi je pre toliko godina pomogao da se izbacim iz svojih problema?

„U redu, ali moramo odrediti neke granice. Ovakvih šaputanja po hodnicima u buduće ne sme biti.“

S rukama na bokovima, jedan delić trenutka razmišljao je o postavljenom uslovu. Klimnuo je, pogleda uprto u vrhove cipela. Hemijska jedinjenja, probuđena seksom one večeri, još su tutnjala mojim sistemom. Pravila ponašanja bila su neophodna, sve dok se postepeno ne razlože.

Možda Vil isprva nije bio radostan zbog bebe, možda je ta vest bila vrlo neprijatno iznenađenje i da ga je raspad naše veze pogodio koliko i mene, ako ne i teže. Ali to se nije moglo reći po njegovom ponašanju u proteklih šest nedelja. Posmatrala sam kako postepeno menja stav prema Tračini, od škrte brižnosti do superpartnera, kao iz udžbenika, koji nikad ne propušta lekarsku kontrolu, čita knjige o trudnoći i pomaže Tračini da uđe i izađe iz kamioneta, iako joj se stomak jedva nazirao. Takvim ponašanjem je u njoj podsticao dotad neviđenu krhkost i osetljivost, koje su njoj olakšavale, a svima nama zagorčavale život.

Pri kraju smene rešila sam da pomognem Del da isporuči hranu grupi od šestoro gostiju. Već sam razdužila novac, sredila svoje stolove i obrisala pultove. Planirala sam da odem na trčanje i rano legnem, kad se Tračina spustila niz stepenice, trljajući vrat. Izgledala je blede pa se Del nije iznenadila kad nam je rekla da ranije odlazi kući.

„Muka mi je. Povraća mi se. Vil mi je rekao da se vratim kući. Žao mi je, drugari. Pretpostavljam da ću neko vreme biti u lošoj formi. Kažu da će drugo tromesečje biti lakše.“

Del nikako nije mogla sama da posluži večeru. Pretvarala sam se da potiskujem neraspoloženje, iako sam, zapravo, htela da ostanem. Novac mi je bio neophodan i nisam imala pametnija posla. Postojala je i grozna, bolna i čudesna šansa da ću se slučajno naći nasamo s Vilom. Čeznula sam za tim susretom, uprkos najiskrenijim naporima da ga izbegnem. Nisam se začudila kad je sat kasnije, posle glavnog naleta mušterija, čekićanje utihnulo, a sa sprata odjeknuo molećiv povik.

„Da li bi neko izvoleo da se popne ovamo, moliću lepo? Potrebna mi je pomoć. Kesi? Da li si tu?“

Nisam pošla gore, već sam sačekala da Del pripremi porcije za poslednje goste.

„Dođi, molim te! Neće trajati dugo!“

„Čuješ li ti tog čoveka? Ili ga samo ja čujem“, promrmljala je Del kad mi je dodala vruću ćuretinu. „Čujem ga.“

„Dobro, jer, vidiš, ne zove mene.“

„Stižem!“ doviknula sam mu preko ramena.

Spustila sam tanjire i požurila uz stepenice. Setila sam se lažnog pada koji je Kiti Demarko izvela pre šest nedelja, kako bih ja mogla da nastupim pored Anžele Režan u burlesci. Tada nisam znala da obe pripadaju Tajni. Setila sam se još ponečeg dok sam se pela uz stepenice: Vilovog lica, zgrčenog u ekstazi iznad mene, na svetlosti ulične lampe, koja je isticala njegove konture. *Želeo sam ovo otkad sam te sreo*, prošaptao je, dok sam ležala pod njim. *I ja sam tebe zeležla, Vile. Nisam ni slutila koliko.*

Kada će ovo prestati? Kada će bol izazvan tim uspomenama otupeti?

Ako mi bude još jednom rekao: *Trebalo bi da razgovaramo, Kesi* - reći ću mu: *Ne, ne bi trebalo, Vile*. Dodaću i: *Rekla sam ti da ne bi trebalo da budemo sami*, i to dok budem podizala košulju preko glave. Zavitlaću je u ćošak, zajedno sa svim neželjenim sećanjima uskladištenim u toj prostoriji na spratu.

On će reći: *Imaš pravo, Kesi, ne bi trebalo da budemo sami*. Prići ću mu i položiti šaku na njegove gole grudi. Dopustiću mu da prebaci ruke iza mojih leđa i da mi strgne grudnjak. *Ovo je izuzetno loša ideja*, reći ću i protrljati kožu uz njegovu. Poljubiću ga u usta. Guraću ga nazad dok nas prozorski sims ne zaustavi. Stajaće tamo s butinama između mojih, s rukama na mom telu, nesiguran šta prvo da uhvati. Prstima će konačno poći uz moja leđa. Zaplešće ih u moju kosu. Zabaciće mi glavu, da bi mi lakše napao vrat gladnim usnama. Reći ću mu: *Vidiš? Ne moramo da razgovaramo. Evo šta nam je potrebno. Potrebno nam je da nateramo jedno drugo na stenjanje i znojenje. Potrebno je da se opet pojbemo, da se jebemo dobro i često. Tada ću odlučiti šta da radim, jer ne mogu biti nasamo s tobom. Vidi šta tad radimo. Kako i ne bismo kad sve ukazuje na mene i tebe, a sad više nema mene i tebe.*

I tada će reći utihnuti. Ostaće samo šake, usne, dah, koža... i grozne posledice.

Taj prekrasni prodorni bol ponovo me je prostrelio dok sam se pela stepenicama. Od njega me je zabridelo na donedavno uspavanim mestima. Razbudila bih se kad god bih se našla u njegovoj blizini. Na vrhu stepenica sam morala da zaobiđem drveno magare i veliki kotur za kablove. Hodnik je bio pun otpadaka zaostalih posle skorašnjih radova - prazne kese gipsa, odbegli ekseri, ostaci letvica. Iza razvaljenog zida bio je prostor za kupatilo. Vil je stajao na vrhu merdevina, naslonjenih na gole cigle između prozora. Bio je go do pasa i pokriven belom prašinom. U prostoriji nije bilo nameštaja niti ičega što bi svedočilo o noći u kojoj se tuce kikatavih žena pripremalo za amaterski burleskni nastup - nije bilo stolice, niti izgužvane postelje. Držao je kraj gvozdene karniše za zavesu i aparat za zavijanje šrafova u drugoj ruci. Zatakao je majicu za pojas.

„Hvala ti što si se popela ovamo. Možeš li da mi pomogneš da ovo namestim, Kes?”

Kes?! Da li me je ikada pre tako nazvao? Osetila sam se kao njegov ortak.

„Kako ovo izgleda?” pitao je menjajući položaj karniše.

„Podigni je malo više.”

Trznuo je karnišu nagore. Preterao je.

„Ne tako, niže... još malo niže.”

Namestio ju je gotovo savršeno da bi je zatim hotimice spustio mnogo niže od linije prozora i opet je nakrivio.

„Šta kažeš na ovo? Da li je dobro?” Glupavo mi se osmehnuo preko ramena.

„Nemam vremena za ovo, imam mušterije.”

Izravnao je karnišu. Kad sam mu potvrdno klimnula, brzo je zašrafio i sišao niz merdevine.

„Dobro, hoćeš li se doveka ljutiti na mene?”, pitao je i krenuo prema meni. „Samo pokušavam da uradim pravu stvar, Kesi. Ali osećam da te gubim.”

„Ti me gubiš?”, prosiktala sam. „Hajde da popričamo o gubicima? Ništa ti nisi izgubio. A ja? Ja sa sve izgubila!”

Matilda bi me učutkala udarcem preko usta. *Da li si ti išta naučila?* - rekla bi mi. *Zašto igraš ulogu gubitnika?*

„Ništa nisi izgubila“, prošaptao je. Pogledi su nam se sreli. Srce je na tri sekunde prestalo da mi kuca. *Odabrao sam te i ti si odabrala mene.* „Još uvek sam ovde. Mi smo još uvek mi.“

„Nema više nas, Vile.“

„Kesi, pa godinama smo bili prijatelji. To mi tako nedostaje.“

„I meni, ali... sad sam samo tvoja radnica. Tako mora biti. Dolaziću na posao, odradivaću smene i ići kući“, rekla sam, izbegavajući njegov pogled. „Ne mogu biti tvoja prijateljica, Vile. I ne mogu biti ona cura, ona koja... koja se muva okolo, čekajući da neka grabljivica počne da kruži po nebesima ili bilo koji znak da tvoj odnos s Tračinom zamire ili se hladi.“

„Au! Misliš da to tražim od tebe?“

Otro je čelo zadnjim delom dlana. Tuga, iscrpljenost i izvesna rezignacija ružile su mu lice. Na spratu je zavladao napeta tišina. Bilo mi je tako teško da sam posumnjala da mogu da nastavim da radim u kafeu. A opet, to je bio moj, a ne njegov problem.

„Kesi, žao mi je zbog svega.“

Pogledi su nam se sreli, po prvi put u poslednjih nekoliko nedelja.

„Zbog svega?“, pitala sam.

„Ne. Ne zbog svega.“ Spustio je čekić na magare, skinuo majicu s pojasa i otro znoj s lica. Sunce je počelo da zalazi nad Francuskom ulicom. Nagonilo me je da siđem i zatvorim restoran.

„Dobro. Imaš puno posla, baš kao i ja. Karniša je nameštena. Moj posao na spratu je gotov“, rekla sam. „Biću dole za kasom ako ti zatrebam.“

„Dobro znaš da se ne postavlja pitanje da li si mi potrebna. Ja ne mogu bez tebe.“

Nikad neću znati kako je moje lice izgledalo u tom trenutku. Pretpostavljam da nisam mogla da skrijem blesak nade.

Vratila sam se kući. Zarekla sam se da više neće biti nostalgične žudnje i durenja. Moram prevazići takvo ponašanje.

Danas je moj rođendan. Sreću se s Matildom. Popričaćemo o mojoj novoj ulozi u Tajni. Prva godina posle ispunjenja fantazija je teška. Još nisam članica Komiteta. Ne još. Moram da zaradim to mesto. Mogu da biram između tri uloge. Jedva sam čekala da se time pozabavim, da se nečemu posvetim, da budem negde drugde i mislim na nekog drugog, izuzev Vila i sebe.

Jedna od uloga je bila priređivač fantazija. Takva članica Tajne pomaže u ostvarivanju fantazija. Bavi se organizovanjem i ugovaranjem putnih aranžmana i igra epizodne uloge u scenarijima, kao Kiti i Anžela u noći burleskne predstave. Te večeri ne bih zaigrala na toj sceni da se Kiti nije pretvarala da je povređena. Bez Anželine pomoći oko seksi koreografije, napravila bih budalu od sebe pred svima. Obe će ove godine postati punopravne članice Komiteta i dva niža mesta ostaće upražnjena.

Mogla bih se baviti regrutovanjem kao Polina, žena čiji zaboravljeni dnevnik me je i odveo u naručje Tajne. Ona je bila i udata, a njenom suprugu nije smetalo što se bavi regrutovanjem muškaraca, učesnika u fantazijama, pošto je i sam bio jedan od njih. Regrutovanje muškaraca za Tajnu nije bilo isto što i njihova obuka.

Polina ih je samo dovodila na vrata organizacije. Obuka, tačnije, fino podešavanje njihovih seksualnih veština, bila je u delokrugu punopravnih članica Komiteta. Ta uloga podrazumevala je i učestvovanje u seksualnim fantazijama. Nisam se osećala spremnom za tako nešto. Treća uloga je bila vodič, osoba koja nudi ohrabrenje i podršku novim kandidatima Tajne. Bila sam sigurna da se te lude i seksom ispunjene godine ne bih snašla na nepoznatom terenu bez mog vodiča - Matilde. Zbog toga sam se odlučila za ulogu vodiča, najmanje zastrašujuću od tri postojeće. Matilda mi je savetovala da budem otvorena prema svim mogućnostima.

„Prilike mogu iskrsnuti u najnepredvidljivijem trenutku“, rekla mi je. Ostalo je da potpišem zakletvu Tajni i da je donesem na zajednički ručak.

Ja, Kesi Robišo, zaklinjem se da ću služiti Tajni kao vodič, u trajanju jednog mandata. Daću sve od sebe kako bih obezbedila da sve seksualne fantazije donesu:

Transformaciju

Afinitet

Jednostavnost

Nadrealnost

Aferentnost

Zaričem se da ću čuvati anonimnost svih članova i učesnika u aktivnostima Tajne i da ću za mandata i zavrvek posle poštovati principe sadržane u geslu: „Bez osude. Bez ograničenja. Bez stida.“

Kesi Robišo

Potpisala sam je s blagim ushićenjem, dok je Dixi šapicama lovila odsjaj privezaka s moje narukvice po postelji. Vreme je. Vreme je da preduzmem niz novih koraka - dalje od Vila i moje prošlosti, ka budućnosti, kakva god ona bila.

Dofina

Tog jutra sam stajala preko puta moje radnje na čošku Magazina i Devete ulice i posmatrala kako Elizabeta, moja radnica, aranžira još jedan upečatljiv izlog. Dovela sam je iz konkurentske radnje za prodaju klasične odeće, zbog jedinstvenog oka, koje se ne stiće obukom. Kao manijak kontrole, nisam bila sasvim sigurna da odobravam pravac u kom je krenula. Raspoređivala je grudnjake i korpe, kao i puno žutih traka od izgužvanog papira. Nije volela da joj se muvam oko nogu i radim sve i svašta zbog straha da išta poverim nekom drugom. Ali tako sam vodila svoj posao već neko vreme i ništa mu nije falilo, zar ne?

Kad sam s najboljom prijateljicom Šarlotom pre više od deset godina kupila *Fanki manki*, založila sam se za zadržavanje originalnog imena kao i najvećeg dela inventara. Ispostavilo se da je dosta robe ostalo neprodato. Nisam volela promene. Bila sam čvrsto i gotovo praznoverno orijentisana protiv novina, kao i većina Južnjaka. Nevoljno sam se složila s partnerkom kad je predložila da prodajemo ploče i torbe s čvrstim ramom, da bismo privukle mušterije muškog pola. Popustila sam i kad je zatražila da dodamo i druge prodajne linije: Mardi gra kostime, perike i svečanu odeću za ljude koji žele da se izdvoje iz gomile. Morala sam da priznam da su sve te ideje bile dobre i da nam je prodaja nove robe pomogla da izađemo na kraj s mršavim godinama. Zbog tih uspeha sam joj prepustila vođenje nabavke. Ostala sam u pozadini, tamo gde sam se najbolje snalazila. Na svu sreću, znala sam kako da pomognem drugima da zablistaju. Radnja mi je pružala obilje takvih mogućnosti.

Moj bivši dečko Luk bio je iz Nju Orleansa. Rođen je i odrastao u četvrti Garden. Ispričao mi je da je *Fanki manki* nekad bila prodavnica cipela, pa farbara, pa radnja za popravku bicikala i pre mene hemijsko čišćenje. Gledala sam kako se Elizabeta uvlači u prazni deo izloga s korpom pastelno obojenih grudnjaka (*U redu, znam gde si krenula*). Taj prizor mi je pomogao da shvatim da ja stojim u mestu dok se ovaj lokal neprestano iznova rađa. Šarlota je u promenama plivala kao riba u vodi. Ta osobina činila ju je sjajnim poslovnim partnerom. Tako je bilo sve dok jednim sebičnim potezom nije uništila i naš posao i prijateljstvo.

Nikako nisam mogla da se oporavim od Lukove izdaje.

Upoznala sam ga na času muzičkog u koledžu. Pozvao me je na sastanak krajem prve godine. Upisala sam umetnost. Diplomirala sam dizajn. U diplomi mi je pisalo i da sam poznavalac teorije džez. Volela sam da slušam muziku i učim o njoj. Zanimala sam se za džez, klasičnu, alternativnu i sve ostale vrste muzike. Luk je bio ravnodušan prema toj umetnosti. Odlučio se za muzičko zbog lakog gradiva, a književnost je bila njegova strast. Bila sam tako ponosna na njega kad je na drugoj godini, pomalo preuranjeno, objavio svoj prvi roman, priču o odrastanju u Nju Orleansu. Privukao je veliku pažnju i ljubiteljki književnosti i književnica. Nisam se osećala ugroženom zato što su to najčešće bile iskrene i pristojne žene. Danas mi je jasno da je to bio vrlo naivan stav. Prva pukotina u našem odnosu javila se kad su počele da stižu pozivnice na književne događaje i festivale. Imala sam osam godina kad je moj ujak izgubio život u avionskoj nesreći. Njegova letelica završila je u okeanu. Nismo bili mnogo bliski, ali tad sam bila mala i osetljiva. U tom životnom dobu skloni ste ispredanju složenih teorija kako biste se odbranili od strahova. Zbog tog dramatičnog događaja dobila sam strah od letenja, koji se protegao na sve što nisam mogla da razumem i kontrolišem. Činila sam sve što mogu da sprečim da mi taj strah pokvari život, ali nisam uvek imala uspeha. Spavala sam u pidžami, za svaki slučaj, i vodila ljubav s ugašenim svetlima zato što je neko mogao ući u spavaću sobu. Ova poslednja navika nije imala ništa sa stidom zbog viška kilograma, stečenih na koledžu, ili s

mojom majkom koja me je nazvala zaokrugljenom.

„Jesi li mi to rekla da sam debela?“, prodrala sam se na nju.

Odlučno se branila:

„Nisam dušo! Htela sam da kažem da si žena raskošnih oblina. Zar to nije divno!“

Ne želim da budem pogrešno shvaćena. Luk mi je neprestano govorio kako sam lepa i poželjna. I verovala sam mu. Nisam se bojala svojih oblina. Nisam bila vezana vreća. U srcu sam avanturista. Volim seks. Samo što mi se najviše dopada kad se obavlja pod mojim uslovima, na moj način, u prijatnim pozicijama, u tami, s tuširanjem odmah posle toga.

Posle diplomiranja, Luk, Šarlot i ja delili smo trosobni stan na drugom spratu, u Filipovoj ulici pored Koloseuma. Još živim u njemu, u starom viktorijanskom zdanju, žutom s belim ukrasima. Stan ima originalne prozore i nalazi se na uglu. Luk je pronašao odgovarajuće mesto za pisaći sto i počeo da piše ono što je nazvao *Južnjačkim opusom*. Naša spavaća soba bila je promajna i hladna zimi, ali mi to nije smetalo, zato što me je Luk grejao noću i plaćao svoj deo stanarine kad god je uspevao da zadrži posao. Zaposlila sam ga u radnji, ali sam se pokajala čim je pokušao da iznese predloge za poboljšanje poslovanja i novi razmeštaj robe, radi brže prodaje.

„Budi oprezna“, upozorila me je majka. „Muškarci ne vole kritički nastrojenu ili samodovoljnu ženu. Potrebno im je da se osećaju potrebni.“ Tata se nije slagao s njom.

„Muškarci samo žele da budu željeni“, rekao je.

Uvek sam mislila da Šarlot zadirkuje ili grli Luka na sestrinski i bezazlen način. Bio je povučeni, pisac, samotnjak kao i ja. Šarlota jednostavno nije bila njegov tip. Jednom ju je nazvao plitkom, a meni je govorio da sam duboka i slojevita. Šarlota je bila jagoda, a ja vanila. To nije uvreda, objasnio mi je, jer ja sam bila njegov najdraži ukus.

Ali ukusi se menjaju. Trebalo je da budem svesna te istine, pošto radim u modnom biznisu.

Imala sam slobodan dan i niko me nije očekivao u kancelariji u zadnjem delu radnje. Zatekla sam ih na gomili kvalitetnih kofera u procesu obnavljanja. Šarlota ga je jahala mršavim golim butinama. Glupe spuštene farmerke nabrčkale su mu se oko članaka. Žestoko je ljuljao zadnjicom.

„Bože moj, tako mi je žao“, promrmljala sam i naglo uzmakla. Žurno sam zatvorila vrata za sobom. Kad vam je prva reakcija krajnje uljudna kad vidite kako vaš dečko tuca vašu najbolju prijateljicu, odmah shvatite da nešto nije u redu s južnjačkim vaspitanjem.

Leđima sam se naslonila o ragastov. Stiskala sam usta rukama dovoljno dugo da im dam vremena da se obuku i srede. Uskoro su stajali ispred mene, zbunjeni i postidjeni.

Luk, pisac, zasuo me je poplavom reči.

Žao mi je...

Nismo mislili...

Nekako se dogodilo...

Nismo planirali...

Pokušali smo da prekinemo, ali...

Reči su se kristalisale u nemilosrdne spoznaje. Pod jedan: ovo traje već neko vreme. Pod dva: zaljubljeni su jedno u drugo. Te noći su se iselili.

Isplatila sam Šarlotu. Dobila je dovoljno novca za selidbu u Njujork, gde je Luk hteo da čeka objavljivanja drugog romana. *Veliko crveno* objavljeno je šest meseci kasnije. Ocenjeno je kao „morbidno poštena priča o razornim posledicama južnjačke sredine na *gojaznu i osetljivu* devojkicu koja pokušava da raskrsti s prošlošću“. Kad sam pročitala opis glavne junakinje Sandrine - „nervozne ridokose žene preterano sklone kontroli“, sa „vitkom, gracioznom“ sestrom i „odvažnom“ najboljom prijateljicom - danima sam bila u stanju šoka. To stanje je potrajalo,

mesecima... godinama. Devojke su navalile u radnju kad se Lukovo delo pojavilo na listama najprodavanijih izdanja (u knjizi se zvala *Kod dve šmizle*). Stidljivo su se raspitivale da li je roman napisan na osnovu stvarnih događaja, da li sam poslužila kao model za slavnu i tragičnu Sandrinu iz *Velikog crvenog*?

Elizabeta se strašno ljutila na znatiželjne devojčice.

„Vidite li neku gojaznu ridokosu ženu u ovoj radnji?“, dreknula bi na njih. Najgore je što do objavljivanja knjige nikad nisam ni pomislila da sam debela. Uvek sam o sebi mislila kao o ženi raskošnih oblina. Nosila sam lepo skrojene klasične haljine, kakve su se šile pre epohe supermodela, u kojoj se odeća strašno suzila, što je odgovaralo samo najmršavijim pripadnicama ženskog pola. Sve ostale su u njoj ličile na kobasice. Nikad nisam sumnjala da me je Luk smatrao privlačnom, sve dok nisam pročitala opis Sandrininih butina kao „belog mlitavog mesišta, kakvo se obično može videti kako visi s nadlaktica“. To poređenje me je bacilo u gotovo desetogodišnju spiralu nesigurnosti i manjka samopouzdanja.

Svi su mi savetovali da otputujem, da se odselim iz grada, da odem negde drugde. Nisam mogla. Nemogućnost odlaska izluđujuće je odražavala Sandrininu psihologiju, a Luk je predviđao da će njegova junakinja do kraja života lagano trunuti u mestu. Prestala sam da odlazim na obližnju plažu, da me neko ne bi video u kupaćem kostimu. Po savetu sestre Bri, pošla sam na jogu.

Poslušala sam i majku, koja mi je preporučila traženje partnera preko interneta. Ispostavilo se da su obe ideje loše. Samo mi je rad pomagao. Grčevito sam se držala radnje. Postala je stožer i sidro mog života.

Bri bi mi ponekad rekla da je Šarlot ponovo zatrudnela, ili da je Luk nedavno prodao dobar scenario, za nekoliko miliona zelembaća. Od nje sam čula da se reportaža o njihovom imanju u Vilijsburgu pojavila u časopisu *EL*, u kom je Šarlot radila kao spoljni saradnik stilista. Slične vesti bi me naterale da se vratim u prošlost i upropastim sve što sam uradila na nekoliko mlakih sastanaka, na kojima sam imala i jednako mlak seks. Sestrino prijateljstvo sa Šarlotom bilo je izdaja koja me nije mnogo iznenadila.

„To što ste se posvađale nije razlog da odustanem od druženja s njom, Dofina. I ja sam joj prijateljica. To nije pošteno.“

„Posvađale smo se?! Bila je moja najbolja prijateljica! A on je bio moj dečko! Moj život se srušio posle toga!“

„To je bilo pre osam godina! Najveći deo naših organa se odonda u potpunosti obnovio! Kada ćeš nastaviti dalje? Potreban ti je neki muškarac!“

A šta ako mi muškarac uopšte nije potreban, ali svejedno ga želim? Htela sam muškarca, ali ne i neprijatnosti koje donosi, to mutno jezerce strepnje da će me ostaviti.

Muškarci su bili jedina tema oko koje nikad nisam mogla da se složim s majkom. Nekad je bila lepotica na glasu. Verovala je da zna mnogo o meni, muškarcima i njihovoj motivaciji. Nije odobravala moj način odevanja. Njeno lice mi je sve reklo kad je s tatom došla iz Baton Ruža da me odvede u restoran za moj trideseti rođendan. Za tu priliku sam odenula predivnu haljinu iz četrdesetih, otmeni šeširić i crni veo.

„Sigurna sam da iza tog šešira stoji neka veoma potresna priča, ali šalješ poruku: *Dalje od mene, ja sam ćaknuta i zaglavljena u prošlosti*“, rekla je. *Ćaknuta* je u njenom rečniku bio najgori pridev za Južnjakinju u određenom životnom dobu.

Odmahnula sam glavom da bih rasterala iznenadni oblak nostalgije. Gledala sam kako Elizabeta pravi gnezdo od zgužvanih papirnih traka. Mardi gra se završio. Spremali smo se za Uskrs. Juče sam tragala za idejama. Danas sam mogla da se uverim da Elizabeta raspolaže prilično zanimljivim rešenjima. Kad je svezala bledoplavi korset, kucala sam joj u izlog. Počastila

sam sposobnu dekoraterku najboljim izrazom: Šta *to, dovraga, radiš?*

„Šta ćeš ovde tako rano, Dofina? Radiš u popodnevnoj smeni!“, povikala je kroz staklo.

„Obećala sam da ću te udesiti za tvoj večerašnji izlazak.“

Iznenadeno se trgla. „Tako je!“

„Šta si ovde planirala?“ Pokazala sam na gomilu plastičnih ruku i nogu.

„Korsete!“ Držala je mnogo čipki i traka.

„Shvatam. Kad pomislim na Uskrs, donji veš mi je prva asocijacija.“

Prolaznici su zastajkiivali da bi se zagledali u gotovo nage lutke u izlogu i dve žene koje su vikale jedna na drugu kroz debelo staklo. Izvukla je stare plejboj zečje uši iz torbe. Uparila ih je s bledo ružičastim plišanim medom. „Vidi kako je sladak!“

Tata je govorio da ponekad, ako želim da zadržim dobre ljude pored sebe, moram da ih pustim da se izive. Odlučila sam da prepustim aranžiranje izloga Elizabeti, uverena da će načiniti još jednu postavku koja će zaustavljati saobraćaj. *Pusti je da to uradi, predaj vodstvo nekom drugom.*

Oklevajući, podigla sam palčeve i žurno krenula ka ulazu.

Stomak mi je gnevno krčao. Preskočila sam doručak. Očekivali smo veliku dostavu teškom mukom izlicitiranog inventara sa starog imanja. Htela sam da pregledam sadržaj kutija pre otvaranja radnje. Pustila sam Elizabetu da baca svoje čini po izlogu i otključala radnju. Osmotrla sam svoj lik u velikom ogledalu pored šaltera. Obukla sam tamnoplavu haljinu klasičnog kroja, koja se zakopčava spreda. Takve su se pravile krajem šezdesetih. Imale su ugrađeni brus, tročtvrtninske rukave, odgovarajući pojas i svilenu postavu. Odlučila sam se za cipele s kratkim, uskim štiklama. Vezala sam riđu kosu pozadi, u punđu. Opustila se i smekšala od vlage. Izabrala sam velike crne naočari u stilu Džeki Kenedi. Moram da priznam da je bilo malo pretopio za ovu haljinu. Nosila sam je zato što takve više ne prave. Meni je bilo žao zbog toga, a mama se radovala. Otkad sam počela da nosim ovako visoke okovratnike, duge haljine i velike naočari? *Kome još treba osam godina da preboli dečka?*

Elizabeta je još radila u izlogu. U radnji je vladala tišina. Potražila sam ručak u tašni i shvatila da sam ga zaboravila u kuhinji. Nisam dozvoljavala unošenje hrane i pića u radnju, ali sam svakodnevno jela na vrhu merdevina iza kase. Šta ću, preskočiću i ručak. Nakrkaću se za večeru.

Odvukla sam najmanje kutije s robom s imanja do šaltera. Prva je bila puna drangulija. Gurnula sam je u stranu pošto su one Elizabetina specijalnost. Druga je bila izrazito devojačka. U njoj su bile letnje haljine, slamnati šeširi (bljak) i baletanke. Letnju kolekciju istaći ću tek za nekoliko nedelja. Divila sam se do poda dugoj tamnozelenoj haljini iz sedamdesetih, s bretelama, od veličanstvenog krepa. Opazila sam da se obod malo rašio. Biće još bolja kad je skratim do kolena. Prodaću je za dobre pare. Možda bih mogla da je zadržim za sebe. I da ogolim ruke? Nema šanse. Ipak, bila je lepa, zelena. Lepo bi se slagala s mojom ridom kosom...

Odvojila sam je na gomilu „zadržati“, koja je bila mnogo veća od one „za prodaju“. Zašto ovo radim? Čuvam stvari za izmaštanu budućnost ili za izmaštanog kupca koji bi ih zaista cenio kad bi dobio priliku da je vidi.

„U kancelariji ima dovoljno robe za još jednu prodavnicu“, jednom je napomenula Elizabeta. „Bolja je od one koju nudimo mušterijama.“

Treća kutija bila je puna muške odeće: sakoi od tvida, majice, svećane pantalone (sa satenskim trakama sa strane) i smokinzi sa stilizovanim tankim reverima. Prinela sam debelu tkaninu nosu. Pomirisala sam je. Bila je čista. Mirisala je na mušku kolonjsku vodu. Muževni miris udario mi je u glavu. Podsetio me je na kasne noćne izlaske, cigare i losione za posle brijanja, zadnje sedište taksija, žudnju. Nešto me je štreknulo iza pupka. Zamišljala sam kako

odvodim muškarca u smokingu kući i kako skidam dugu plišanu haljinu, koja tiho pada na pod. S osmehom bi se opružio po šarenoj posteljini i spustio čašu viskija. Osetila bih njegove ruke na ramenima. Napunio bi snažnu, krupnu šaku mojom dugom riđom kosom. Povukao bi me prema sebi i otkrio moj nežni vrat. Uzviknula bih njegovo ime, dovoljno glasno da skinem paučinu iz hodnika napuštene kuće u koju se moje telo pretvorilo, i...

„Dofina!"

Zamalo da padnem s merdevina.

„Šta, dodavola, hoćeš, Elizabeta!", rekla sam i spustila sako koji sam stiskala uz sebe.

„Zvala sam te najmanje deset miliona puta!"

Čula je kako mi krči stomak. Videla sam stepenice u uglu vidnog polja. Uхватила sam se za vitrinu, da bih se umirila.

„Da li je s tobom sve u redu?"

„Jeste, samo su mi misli načas odlutale."

„Rekla bih da se dva vuka u tvom stomaku otimaju za hranu. Idi i pojedi nešto. Sedi na sunce. Ionako ne počinješ pre dva", ukorila me je sa šarmantnim autoritetom mladosti. Izvukla je moju tašnu ispod staklene vitrine. Uхватила me je za ruku i gurnula ka vratima.

„Vrati se kad se dobro nabokaš, gospođice! I nemoj da žuriš!"

„Dobro", rekla sam. Zvezde su mi još igrale pred očima.

Pronašla sam poslednji slobodni sto u bašti susednog *Ignatija* i naručila činiju toplog gamba. Izgleda da su za vikend kupci pomahnitali. Možda sam se tako osećala zato što je ovo bio početak proleća, a ja odavno nisam bila napolju, okružena mnoštvom. Obično sam sedela začaurena u radnji i pregledala inventar. Preskakala sam doručak i jutra uopšte. Možda sam zbog toga gubila težinu. O tome sam razmišljala kad sam ga videla - *njega* - Marka Drurija - pevača iz *Bezbrižnih*.

Prvi put sam ga videla s bradom. Dopala mi se. Njegov bend je redovno nastupao subotom uveče u *Tri muze*. Mark je imao blago promukli alt, kao stvoren za kantri. Jeza me je podilazila od njegovih obrada Henka Vilijamsa. Imao je duge udove, crnu kosu, bledoplave oči i blago pognuta ramena od nošenja gitare. Proći će pored mog stola na putu do restorana. Svraćao je u *Tanki manki*, zajedno s kolegama iz sastava, uglavnom zbog majica i farmerki. Za vreme karnevala pazarili su i staromodnu periku. Previše sam se stidela da bih ih uslužila pa sam uvek slala Elizabetu. *Bezbrižni* su bili jedini lokalni bend koji sam redovno pratila. Samo mi je muzika dozvoljavala da se opustim i osećam kako treba u svom telu. Muzika je bila sve što ja nisam. Zbog toga sam bila opčinjena izvođačima poput Marka, sposobnim da stanu ispred gomile i da se otkače.

Obrati mu se, pomislila sam. Pridi mu posle svirke, kucni ga po ramenu i reci: „Hej, Mark, dolazim da te gledam kad god mi dođe da pijem sama!"

Tako nešto ne dolazi u obzir. Zvučala bih kao lujka.

Volim da te gledam u mraku, kad sam sama.

Volim da gledam kako se krećeš.

I to bi bilo pogrešno. Sve je pogrešno. Zbilja postajem ćaknuta.

Pokušala sam da ga ne buljim previše kroz staklo dok je sedao za barom. Klela sam Elizabetu što me je nagovorila da napustim radnju. Klela sam sebe zbog oblačenja tamnoplave haljine po toplom prolećnom danu. Gambo je stigao pa sam bar imala šta da radim. A šta ako ima devojkicu?

Samo bih popričala s njim. Samo bih mu rekla: „Hej, sviđa mi se kako pevaš."

Barmen mu je malo kasnije doneo kafu u plastičnoj čaši i sendvič u vrećici. S papirnom vrećicom u ustima i novinama pod rukom, izvukao je nekoliko salveta iz čeličnog staka pored

vrata i pošao pravo ka meni. U sebi sam vrištala: *Ovamo! Sedi pored mene!* Džinovske naočari skrivale su mi oči. Otvarala sam i zatvarala usta kao riba priljubljena uz steklo akvarijuma.

Pre nego što sam shvatila šta se dešava, seo je na slobodnu stolicu za stolom do mog, pored tamnokose žene. Predstavili su se jedno drugom i zapodenuli opušten i prirodan razgovor. Stomak me je zboleo dok sam gledala kako joj se smeši i kako joj izmamljuje osmehe. Odmerila sam rivalku što sam neupadljivije mogla. Bila je lepa i vitka, ali bih se kladila da nije znala da je Mark ime sastava *Bezbrizni* našao u *Velikom Getsbiju*, knjizi koju verovatno nije ni pročitala, zato što je u srednjoj prepisivala od devojaka poput mene. Ni njegova muzika joj se ne bi dopala. Gledala sam kako nekoliko minuta kasnije ukucava svoj broj u njen telefon i zamišljala kako ga daje meni.

Šta *mi se ovo dešava? Jesam li skrenula?*

„Da li je s vama sve u redu?”

Da li sam to glasno rekla? Izgleda da jesam... Obratila sam se tamnokosoj ženi koja je razgovarala s Markom Drurijem i koja je sad sedela sama. Ustala je i krenula prema meni s čašom vode u ruci. Zabrinuto je spustila na moj sto.

„Da li je s vama sve u redu?”

Ni dan danas ne znam zašto sam joj rekla *da* kad me je pitala može li da mi se pridruži za stolom. Retko kad razgovaram s nepoznatima. Moja majka je govorila: „Neke stvari su sudbonosno božanske, dok su neke samo božanski sudbonosne.”

Kesi

To je moralo da se desi. Vil i ja smo činili sve da ne ostanemo nasamo. Ali kafe *Roz* je bio mali, s mnogo uskih hodnika i mračnih kutaka.

„Hvala ti što ostaješ prekovremeno, Kesi“, rekao je Vil u noći kad su isporučene gipsane table. Zamolio me je da sačekam kamion. „Htela sam da ostanem.“

„Pitam se da li bi mogla da mi učiniš još jednu uslugu.“

„Naravno“, odvrtila sam. „O čemu se radi?“

„Znaš o čemu se radi“, odgovorio je, glasom jedva malo jačim od šapata. Prekrštenih ruku, naslonio se na hladna staklena vrata frižidera.

„Da li se o ovome radi?“ Razvezala sam kecelju i pustila je da padne na pod.

„Da. To je to. Možeš li da mi učiniš još jednu uslugu?“

„Mogu“, rekla sam. Gušila sam se od uzbuđenja. Činilo mi se da govorim ispod vode. Polako sam podigla košulju preko glave. Kosa mi je prošla kroz okovratnik. Bacila sam je na pločice. Nisam nosila grudnjak.

„Da li se o ovome radi?“

„Da... tako si... tako si lepa“, mrmljao je. Znala sam kako moja koža deluje na njega.

„Na tebe je red“, prošaptala sam.

Strgao je košulju bez oklevanja i bacio je pored moje. Kosa mu je poletela nagore. Zatim se oslobodio farmerki. Ostao je samo u belim boksericama. Zaigrali smo našu igru.

„Dajem ti reč da te neću dotaći“, rekao je. „Hoću samo da te gledam. To nije pogrešno.“

Otkopčala sam farmerke i izvukla se iz njih. Zatakla sam palčeve za bikini gaćice. Blago je klimnuo, što je bio znak da i njih skinem. Oklevala sam, posmatrajući kao katran mračnu ulicu. Koliko li ima sati? Koliko dugo ćemo biti sami? Spustila sam gaćice niz butine. Pale su na pod. Bila sam naga.

„Pridi, Kesi. Želim da omirišem tvoju kožu.“

„Bez pipanja!“

„Znam.“

Načinila sam nekoliko koraka prema njemu. Zaustavila sam se dvadesetak centimetara od njegovih golih prsa. Na toj razdaljini, toplota naših tela se mešala. Osećala sam njegov vreli dah na koži.

Obuhvatila sam dojku. Palcem sam kružila oko bradavice. Oteo mu se jauk iz grla. Uzmakla sam za korak kad je pružio ruku.

„Dao si reč“, prošaptala sam.

„Neću te dotaći. Ali ti možeš da dodiruješ sebe, Kesi. To nije protiv pravila.“

To je istina. Prešla sam rukom preko stomaka. Mišić na mojoj podlaktici se trznuo kad sam dotakla osetljivo mesto. Koliko sam se ovlažila od pomisli na uzbuđenje koje izazivam u njemu.

„Ovo je previše, ne mogu“, rekao je.

Izgubio je razum. Tako se jedino može objasniti ono što se zatim dogodilo. Jednim pokretom ruke pobacao je sve sa susednog stola. Činije, pribor, slanik, posuda za biber, pepeljara s kesicama šećera i držač za salвете završili su na podu. Takav gest bi me u bilo kojem drugom slučaju razgnevio. Te noći me je očarao svojim nestrpljenjem i žestinom. Okrenuo me je i spustio na sto. Raširila sam ruke i uhvatila se za ivice.

„Rekao si da me nećeš dodirivati, Vile.“

„Neću te dodirivati! Jebaću te!“ zarežao je. Raširio mi je kolena i stao nag između moji raskriljenih butina. Držao je ukručeni ud u ruci. Potezao ga je. Gledao me je u oči dok se zarivao u moju vlažnu pukotinu. Oklevajući je prodro dva centimetar, a zatim još toliko. Izazivao me je. Nagonio me je da ištem i posežem za njim, da ga molim da me jebe jače, da me rasturi. *O, Vile!* Drhtavim butinama pritiskala sam njegov uski struk. Zarivala sam mu nokte u podlaktice dok je...

„Oprostite, da li je ova stolica slobodna?“

Sranje! Moja fantazija raspukla se kao mehur od sapunice. Muškarac - od krvi i mesa - nadnosio se nad mojim metalnim stolom u bašti *Ignatija*. Nisam mu videla lice zato što je stajao ispred vrelog sunca.

„Izvinite. Nisam hteo da vas uplašim“, rekao je. „Bašta je puna. Primetio sam da ste sami za stolom, a to je veoma sebično od vas.“

„Uh. Žao mi je. Da, naravno“, rekla sam i žurno sklonila tašnu sa stolice na sto. Sigurno sam ličila na dremljivog majmuna, dok sam grickala kockicu leda, zureći u daljinu i fantazirajući o Vilu - opet! Moram da stanem na put toj lošoj navici, inače ću poludeti.

„Poješću sendvič, popiti kafu i pročitati novine“, rekao je. „Možemo da se pretvaramo da ne delimo sto u vreme ručka.“

„To je dobar plan.“

Ima vragolaste, plave oči. Obično ne volim brade, čak ni kratke i negovane, ali njegova je izgledala seksi.

„Ne bi trebalo da govorimo ili ukrštamo poglede dok jedemo. To bi bilo krajnje neprirodno.“

„I neprijatno“, nastavila sam. „Da i ne pominjemo da bi bilo i nevaspitano.“

„Odvratno!“

„Ah, ti ljudi koji jedu zajedno i razgovaraju preko tanjira!“ stresla sam se.

Tišina je trajala jedan tren. Prestali smo da glumimo i prasnuli u smeh.

„Ja sam Kesi“, rekla sam i pružila ruku. Palo mi je na pamet da do pre nekoliko meseci ne bih imala hrabrosti da uradim ovako nešto. Saradnja s Tajnom promenila je sve. I ja sam se promenila.

„Mark. Mark Druri.“

Hipsteri nikad nisu bili moj tip. Ovaj je imao lep osmeh i predivni kejdzunski naglasak. Kad se tome dodaju plave oči i snažne, vitke ruke...

„Pauza za ručak?“, pitao me je, gurajući duge noge pod sto.

„Tako nekako. A vi?“

„Ja upravo doručkujem.“

„Kasno ste legli?“

„To je rizik posla. Ja sam muzičar.“

„Da li je moguće? Ima li još takvih u Nju Orleansu?“

„Znam da ih nema mnogo. A vi?“

„Ja sam kelnerica.“

„Kakve su tek šanse za tako nešto?“

Ponovo taj osmeh.

Razgovor je tekao lako i prirodno. Pričali smo o instrumentima koje svira (bio je pevač, svirao je bas i pomalo klavir) i mom kafeu (znao je za to mesto, iako ga odavno nije posetio). Sledeća tema za razgovor osoba koje se oslanjaju na turističku privredu u ovom gradu ticala se grozne neophodnosti postojanja groznih turista. Poslužila je kao uvod za razgovor o sjajnim mestima za koje pomenuti grozni turisti ne znaju. No, te teme smo iscrpili za dvadesetak minuta.

Po neurednoj smeđoj kosi, kožnim sportskim cipelama, uskim farmerkama i izbledejoj crvenoj majici s imenom i telefonskim brojem auto-linarske radionice, zaključila sam da je malo mlađi od mene i da nema mnogo preko trideset. Za dvadeset minuta pojeo je sendvič, ispio pola kafe, obrisao ruke o salvetu i ustao da krene. Muzičari imaju najljepše ruke. Čula sam da se kod najjumešnijih smatraju produžetkom instrumenta...

„Čekajte“, rekla sam, „kako bi bilo da organizujemo zajednički ručak? Sve bi bilo kao danas. Jeli bismo bez razgovora i ukrštanja pogleda, kao dva stranca koja ne jedu zajedno.“ *Bog te mazo! Da li sam ovo ja rekla?*

„Je li? Važi!“ rekao je kroz smeh. „Izgledate mi dovoljno bezazleno.“

Da, bezazlena sam, ako ne računam da sam pre gotovo dva meseca igrala gotovo naga na sceni pred nepoznatim ljudima i da sam vodila ljubav sa šefom, da bi me ujutru njegova trudna devojka rasporela naživo. I da sam se učlanila u tajnu organizaciju koja pomaže ženama da ostvare seksualne fantazije sa sasvim nepoznatim osobama. U pravu si. Vrlo sam bezazlena.

„Dobro, u redu... dajte mi vaš broj“, rekla sam i počela da kopam po tašni u potrazi za telefonom. Ukucao je svoj broj u njega.

„U redu. Baš je lepo što se nismo upoznali, Kesi, i što nismo ručali, razgovarali ili saznali bilo šta jedno o drugom.“ Pružio mi je ruku.

Nasmejala sam se kad se okrenuo da ode. Pogledao me je preko ramena. Au! To je bilo tako... lako! *Da li regrutovanje ovako izgleda?* Uživala sam u novopronađenoj hrabrosti. *Ja sam to učinila. Upravo sam prvi put u životu pozvala muškarca da izađemo, i to veoma zgodnog.* Ali zašto je to bilo gotovo jednako teško kao polovina stvari koje sam uradila prošle godine, naga, ispred muškaraca koje nisam poznavala? I ovo - frajeri, izlasci, seks - zahteva praksu. Godina ostvarenih fantazija pomogla mi je da shvatim da me je upravo maštarija, koja se odvijala u mojoj glavi kad je Mark seo do mene, navela da učinim ovo što sam učinila.

Ponosno sam se zavalila u stolicu, a onda sam čula da neko mumla pored mene. Osvrnula sam se i ugledala ridokosu devojku s džinovskim insektolikim naočarima za sunce. Zurila je u mene sa susjednog stola.

„Šta mi se ovo dešava? Jesam li skrenula?“ procedila je. Izgledala je potpuno odsutno.

„Da li je s vama sve u redu?“ pitala sam je.

Možda doživljava moždani udar, pomislila sam. Podigla sam čašu vode i pokazala da želim da sednem pored nje. Klimnula je, trljajući zadnji deo vrata. Nije imala više od trideset godina. Nosila je plavu haljinu od debelog platna, uprkos žegi. Činila ju je starijom.

„Izvolite“, rekla sam i spustila čašu pred nju.

Progutala je malo vode i obrisala usta. Malo se kao i povratila.

„Žao mi je“, rekla je. „Ovako nešto mi se prvi put događa. Možda zbog vrućine.“

„Prilično je toplo za april“, rekla sam.

„Možda.“ Otpila je još jedan gutljaj. „Žao mi je, ne želim da vas uznemiravam, ali ono što ste uradili s tim momkom... Pozvali ste ga na sastanak? To je bilo zaista impresivno.“

„Videli ste to?“

„Kunem se da nikad nisam bila njuškalo. Ali nisam mogla da vas ne čujem i ne vidim.“

Neobičan kompliment s usana nepoznate žene... još neobičnije je što sam ga sa zadovoljstvom prihvatila.

„Bilo je impresivno, zar ne?“, rekla sam, iznenađujuće samozadovoljnim tonom.

„Pa... hvala vam na vodi i vašoj brizi. Sad mi je bolje. Moram da se vratim na posao.“

Podigla je naočari i zgrabila tašnu. Matilda je stigla baš kad je moja sagovornica krenula. Započele su napeti „samo izvolite, vi prvi“ ples oko baštenskog stola. Nepoznata je u prolazu zakačila Matildu po levom ramenu. Grabila je prema izlazu, kao da se trudi da se što pre udalji.

Pred našim radoznalim očima, šmugnula je u susedni *Fanki manki*. Matilda je sela. Nameštala je kosu kao da je upravo prošla kroz mali tornado.

„Ko je to bio? Bolje reći, šta je to bilo?”

Nisam skretala pogled s vrata prodavnice.

„Ne znam. Neka žena... Prišla sam joj jer sam pomislila da joj nije dobro”, rekla sam. „Znaš šta?”, s osmehom sam promenila temu. „Upravo sam pozvala tipa na sastanak? Pristao je!”

„Pa, srećan ti rođendan!”

„Ta žena se prema meni odnosila kao da sam slavna ličnost, i to samo zato što sam ga pitala za broj telefona. To je bila luckasta epizoda. Nimalo ne liči na mene, ali me je podsetila na ono što sam bila pre godinu dana. Nekako je sramežljiva i tužna. Kakogod, osećam da moje samopouzdanje raste. Mislim da sam spremna da budem vodič. Izvoli”, rekla sam i izvadila zakletvu iz torbe. „Potpisana je i zapečaćena.”

„Hvala”, rekla je i gurnula zakletvu u tašnu. Izgledala je zamišljeno. „Pitam se da li smo upravo srele moguću kandidatkinju za Tajnu.”

„Misliš na ovu ženu?”

Klimnula je.

„Ne znamo ni da li je udata.” „To ćemo lako utvrditi.”

Bila sam sve nervoznija. „Misliš li da bi trebalo da joj pridem? Šta ako pomisli da sam luda?”

„Svako ima pravo na svoje mišljenje. Samo da znaš, divno izgledaš.”

Spustila sam pogled na svoju odeću. Nisam obukla ništa preterano izazovno - uske farmerke i sivu majicu ispod sakoa od sivog somota. Nikad neću biti jedna od nalickanih lutkica, koje u četvrtak uveče pijano posrću Francuskom ulicom na visokim štiklama. Nikad mi nije bilo jasno zašto bih stavljala maškaru za put do bakalnice. Godina u kojoj su mi neki od najboljih muškaraca koje sam ikad videla govorili da sam lepa i poželjna navela me je da se potrudim da svetu pokažem najlepše lice.

„Predlažem da posle ručka odemo u susedstvo, da malo porazgovaramo s njom.”

„Danas? Iz ovih stopa?” Sve se opet dešavalo prebrzo. Zašto sam tako nervozna?

„Ne brini, Kesi, ja ću te voditi. Ti me samo sledi”, reče Matilda dok je proučavala jelovnik.

Blagi bože! Počelo je!

Dofina

Trudila sam se da što brže napustim *Ignatija*. U radnji sam prozujala pored Elizabete, upala u kancelariju i zalupila vrata za sobom. Ostavila sam naočare za sunce na stolu. Nadzirale su ogledalo za šminkanje. Porumenela sam zbog susreta s crnookom ženom u bašti restorana. Po prvi put sam ugledala sićušne bore oko očiju i zametke majčinih bora na obrazima. Da li starim? Da li me privlačnost nepovratno napušta? Mark je seo pored nje, a ne pored mene. Flertovao je s njom. Njoj je dao telefonski broj, a ne meni.

„Spopala te je zimska tuga, draga moja. Nasledila si je s očeve strane“, čula sam majčin otegnuti govor. To je bio tipični južnjački pogled na depresiju. Smatrana je žigom genetskog nasleđa, a ne raspoloženjem koje zavisi od nivoa serotonina.

Stropoštala sam se u stolicu i osvrnula po kancelariji. Imala sam previše stvari. Bila sam svesna toga. Tešila sam se mišlju da zbog opsesivne organizovanosti i urednosti ne mogu biti kompulzivni sakupljač. Sve je bilo na svom mestu, sve je imalo etiketu i odraz u papirologiji. Ipak, nisam mogla da se lišim nijedne od tih stvari. Šta ako oslabim dovoljno da se uvučem u onaj jedinstveni ljubičasti komplet s pantalonama? Šta ako sastavim savršeni izbor za mušteriju, ali ne budem imala taj medaljon sa sovom, koji lako lepo ide uz njega? Šta ako bezuslovno poželim nešto, a to više ne bude tu? Zbog toga sam imala šest kabineta za spise i orman do plafona pun čudesnih primeraka, koje niti sam nosila niti prodavala.

Mani se toga, Dofina! Mani se toga!

Elizabeta je provirila u kancelariju.

„Dobro. U radnji nema nikog. Na brzinu sam ga navukla. Budi iskrena“, rekla je i stala na vrata, da bi pokazala dugo telo u crnom kombinezonu i belim go-go čizmama, koje sam odvojila za proslavu godišnjice. „Pa?“

Bila je tinejdžerka kad sam je unajmila da radi vikendom. Sad je imala dvadeset četiri godine. Studirala je psihologiju na Tulejnu. Isprobavala je neke teorije na meni. Rekla mi je da sam opsednuta strahovima i kruta. Napomenula sam joj da zvuči kao moja majka i skupila pet zrna šećera sa staklenog stola vrhom kažiprsta.

Stajala je ispred ogledala. Od glave do pete izgledala je apsolutno dražesno.

„Čudesna si“, rekla sam.

„Zbilja tako misliš?“

„Zbilja. Potreban ti je odgovarajući šal i bleđi karmin.“ Brzo sam našla i jedno i drugo. Imala sam pravo. Prišle smo velikom ogledalu pored vrata. Stala sam iza nje. Bradom sam joj dodirivala rame. „Šta sam ti rekla. Pun pogodak!“

„Da li si sigurna da ne izgledam kao go-go igračica?“

„Ma kakvi! Izgledaš zadivljujuće.“

„I ti bi trebalo ponekad da se ovako odeneš, Dolina“, rekla je, kikoćući se. „Toliko dugo čuvaš ovu odeću. Imaš odgovarajuće obline. Stalno govoriš o povratku u život. Kad će se to dogoditi?“

„Ništa mi ne fali. Ti si gotovo spremna“, rekla sam i izvadila trimer četkicu iz fioke s oznakom *Trimer četkice*.

„Nosiću ga do kraja radnog vremena, ako nemaš ništa protiv“, rekla je dok sam završavala posao.

„Nemam. Idi sad. Uskoro ću izaći.“

S materinskim ponosom gledala sam kako hita ka izlogu. Za nekoliko godina poznanstva, pomogla sam joj da izradi ni manje ni više nego deset onlajn-profila za izlaske. Uredila sam najveći broj slika i zakazala većinu sastanaka. Njen sadašnji dečko Edvard nije san snova, ali se lepo slažu. Zračila je životnošću koja je obećavala neverovatan seks. Proslaviće godišnjicu izlaženja večerom u *Kupu*. Zatim će otići na igranku s muzikom uživo u Komanders palasu. Elizabeta s kratkom plavom kosom, preblizu posađenim očima i mršavim udovima nije bila lepotica u tradicionalnom smislu te reči. I pored toga, nikad nije dugo samovala. Osam godina pauze između ozbiljnih veza bilo je nezamislivo dugo i za nju. Život je jednostavno prekratak za takve budalaštine.

Pogledala sam se u ogledalu i razlabavila kaiš plave haljine. Možda bih i ja mogla da odem nešto drugo. Mogla bih da probam zelenu letnju haljinu s vešalice, koja je čekala da bude etiketirana i uskladištena. Zamoliću Elizabetu da je porubi. Ma jok, čemu taj trud kad je neću nositi. Zašto bih je čuvala, ako je tako? Naterala sam sebe da izađem iz kancelarije. Prošla sam kraj tezge na točkovima, pretrpane robom. Neki artikli imali su cenu, a neki su još čekali na nju. Bilo je mirno nedeljno popodne. Dve mušterije razgovarale su s Elizabetom, pored izložbene vitrine. Krenula sam prema njima. Usput sam shvatila da su to dve žene pored kojih sam sedela u bašti *Ignatija*, ona koja mi je ukrala Marka Drurija i zgodna zrelija žena s malo svetlijom ridom kosom od moje, na koju sam naletela u prolazu. Ridokosa se odevala strogo i profesionalno, kao moja majka. Nije izgledala kao kupac polovne robe. Tamnokosa se pak oblačila isuviše jednostavno za potencijalnu mušteriju *Fanki mankija*, da i ne govorimo o potencijalnoj devojci muzičkog genija.

„Tu si!”, reče Elizabeta. Onemogućila mi je da zamaknem u muški deo radnje, da bih izbegla susret s njima. „Ove dve dame me obasipaju komplimentima. Rekla sam im da si me ti udesila za večerašnji izlazak. Impresionirane su onim što si učinila.”

„Zdravo”, reče ridokosa. Pružila mi je ruku. „Imate divan ukus. Čizme mi se naročito dopadaju. Ja sam Matilda.”

„Zdravo. Ja sam Dofina”, rekla sam s ukočenim osmehom.

„A ja sam Kesi”, reče tamnokosa. Izgledala je nekako mnogo stidljivije od žene koja je pre samo pola sata na juriš smotala Marka Drurija. Jedva da me je gledala u oči.

„Imate šarmantnu radnju”, reče Matilda. Sa zanimanjem je razgledala oko sebe. Bila je vrlo blagolagoljiva. „Veoma je sređena. Radnje s polovnom odećom znaju biti tako nepregledne.”

„Hvala vam. Prija mi što mislite da znamo šta radimo”, rekla sam.

„Kako se vi zovete? Da li ste dobili ime po ulici?”

„Moji roditelji posetili su Nju Orleans na medenom mesecu, i da, krstili su me po ovdašnjoj ulici.”

„Zaista? A odakle je vaša porodica?” pitala je. Upotrebila je reč porodica kao da govori o plemenu. Snažni naglasak bio je znak da nije samo Južnjakinja, već da deli ovdašnju opsednutost geografskim poreklom i porodičnim nasleđem.

„Oni su iz Baton Ruža. Iz Luizijane su poreklom, ali u venama imaju i malo krvi iz Tenesija.”

„Au! Malo pamuka u zapršci, kao što kažu. Kesi je sa severa”, rekla je, „i nema pojma o čemu govorimo.”

Matilda je odabrala iskričavo plavu haljinu bez bretela, dugu do poda, i još jednu žutu, prozračnu.

„Probaću ih. Kesi, verujem da i ti tražiš nešto naročito. Možda ti Dofina može pomoći?”

„Ja ću vas odvesti do garderobe”, reče Elizabeta. Pokupila je haljine.

Otišle su. Ostala sam sama s Kesi. Stajale smo u napetoj tišini, kao da smo školska dečica

prisiljena da se igraju zajedno.

„Dakle, vi ste sa severa?“, rekla sam.

„Iz Mičigena. Ovde sam već osam godina. Osećam se sve više kao meštanka.“

Pogled joj se zaustavio na blistavoj kuli minduša od veštačkih dijamanta, koju sam složila na staklenoj vitrini.

„Za ovim tragam!“, rekla je. „Moram da idem na jednu priredbu.“

Skinula je par krupnih minduša s kule. Zamalo što je nije prevrnula.

„Izvinite, tako sam trapava.“

Nisam mogla da zamislim da će iko pozvati ovu ženu na priredbu kojoj će ove minduše odgovarati. Bila je previše opuštena i previše prizemna.

„Imate zaista lepu radnju“, rekla je dok je nevešto pokušavala da namesti minduše. „Da li ste vi vlasnica?“

„Jesam. Držim je već desetak godina. Dopustite mi da vam pomognem.“

„Au, deset godina!“ Pomerila je kosu pozadi, da bih joj lakše stavila minduše, prvo jednu, a zatim i drugu. Odmakla sam se od nje.

„Imate li poslovnog partnera ili radnja u celosti pripada vama?“

„Pripada samo meni“, rekla sam. Okrenula sam je, da bi se videla u ogledalu. Hitro sam promenila temu. „Šta ćete još nositi na toj priredbi?“

„Pa... mislim da još nisam odlučila... Samostalno vođenje ovog posla je sigurno zahtevan poduhvat?“

„Imam Elizabetu i još nekoliko radnica.“

Bila je preterano radoznala.

„Krenuli ste otpozadi“, rekla sam. „Nije trebalo da počinjete s mindušama, već s haljinom. Donesite je pa ću vam pomoći da nađete odgovarajući nakit.“

„Nisam htela da vas uvredim kad sam vas pitala da li ste svoj gazda. Sigurna sam da ste sposobni da se snađete bez partnera. Meni to polazi za rukom.“

„Da, ali se to može promeniti“, rekla sam. „Onaj tip iz bašte? Jako je sladak. Možda će od toga nešto i biti.“

Da li da joj kažem ko je on? Da li će namirisati ljubomoru? Htela sam da joj dam kompliment, a umesto toga sam je uznemirila. Blagi bože, ukapiraće da sam ćaknuta.

Njene reči prodirale su duboko. *Da. To je to. To je i meni potrebno. Podstrek.*

Spustila je glas. „Dobila sam pomoć što se tiče muškaraca. Dobila sam veliku pomoć. Tako sam i upoznala Matildu.“

Čula sam kako se Matilda i Elizabeta smeju i čavrljaju u zadnjem delu radnje.

„Da li je ona stručnjak za izlaske ili tako nešto?“ pitala sam.

„Moglo bi se reći“, odvrtila je Kesi. Okretala je kulu s mindušama. Posmatrala je par zlatnih naušnica, koje bi joj zaista bolje stajale od malopredašnjih minduša. „Puna je samopouzdanja i zna mnogo o tome.“

„Pa, upišite me na sledeći ciklus predavanja“, rekla sam kroz smeh.

„Hoću!“, rekla je, kao da ta predavanja i takva vrsta obuke stvarno postoje.

Matilda i Elizabeta su se trijumfalno vratile iz garderobe.

„Nisam ni znala da mi žuto tako dobro stoji“, reče Matilda, s haljinom u rukama. „Na ovakvom mestu možeš svašta da doznaš o sebi.“

Nešto u meni znalo je da Kesi i Matilda nisu svratile u radnju samo da bi kupile haljine i minduše. Predosećaj se pokazao tačnim dva dana kasnije, uoči zatvaranja, kad je Kesi svratila sama.

„Spremna sam da prihvatim ponudu za pomoć oko dodataka“, rekla je i izvukla malu crnu

haljinu iz kese. „Baš je lepa.“

Bila sam iznenađujuće srećna što je vidim. Sledila me je do garderobe. Nervoza me je učinila neobično blagoljubivom.

„Imam par zlatnih naušnica i narukvicu koja će čudesno izgledati s tom haljinom. Koji broj obuće nosite? Trebalo bi da sve probate i sa cipelama.“

„Četrdeset“, rekla je i šmugnula u kabinu.

Otrčala sam u kancelariju da bih se pogledala: mačje naočari, krem komplet i jednostavna haljina. Izgledam kao statista u *Sretnim danima*. Naočari mi nisu potrebne. Uh! Zašto najedanput toliko marim zbog onog što imam na sebi? Pregledala sam kartice s podacima o robi. Odvele su me do druge fioke trećeg ormana za spise, u kojoj držim zlatne naušnice. U fioci ispod bile su narukvice. Čuvala sam velike naušnice za garderobu u stilu Šer. Znala sam da će biti prava bomba na Kesi u maloj crnoj haljini. Otvorila je vrata kancelarije. Pokušala je da prikrije zaprepašćenje pri susretu s nagomilanom robom.

„Au! Ovde je još jedna radnja!“

„Znam da vam se čini da je prostorija neuređena, ali tačno znam gde je šta.“

Odvela sam je do najbližeg ogledala.

„Gornji deo je malo izgužvan. Nisam je nosila od Džez festivala“, rekla je i namestila bretelu.

Izgledala je veličanstveno u crnom. To sam joj i saopštila. Htela sam da joj namaknem narukvicu na zglob, kad sam primetila onu s privescima. Nikad nisam videla ništa slično.

„To je baš lep komad nakita“, rekla sam. Podigla sam joj ruku da bih je pažljivije pogledala. Obično su me takve narukvice ostavljale hladnim. Najčešće su neukusno izgledale, ali je ova bila drugačija. Načinjena je od meni najdražeg bleđožutog zlata i znalački iskovana. Lanac je bio debeo, gotovo muški. Svaki privezak imao je izgravirani rimski broj i reč s druge strane.

„Znatiželja... Velikodušnost... Hrabrost... Odakle vam ovo?“ pitala sam.

Kesi je nežno oslobodila ruku.

„Dobila sam je na poklon.“

„Nikad nisam videla nešto tako lepo. Ko god da vam je poklonio, ima veoma visoko mišljenje o vama.“

„Mislim da imate pravo“, rekla je. „A slaže li se s ovom haljinom?“

„Hmm... Ne baš. Nadmašuje je. Zašto ne biste probali ovo...“

Dala mi je predivnu zlatnu narukvicu u zamenu za komad bižuterije. Osećala sam njenu prijatnu težinu na dlanu. Trebalo mi je dosta snage da odolim porivu da je navučem na ruku.

„Ne nudite mi ogrlicu?“, pitala je kad je navukla narukvicu na ruku.

„Ogrlica ne ide s haljinom s bretelama“, samopouzvano sam odvrtila. Svu pažnju usmerila sam na zlatnu narukvicu u ruci. „Ove naušnice će vam dodati malo sjaja. Na vašem mestu bih podigla kosu sa strane.“

Uzela je naušnice iz moje ruke i prinela ih ušnim školjkama.

„Vidite? Savršeno vam odgovaraju“, rekla sam.

„Imate pravo. Zbilja su savršene. Zapakujte ih!“

Vratila mi je naušnice i ispružila ruku. Najčudnije od svega je bilo što sam oklevala da joj vratim narukvicu.

„Reći ću vam kako sam je dobila“, nastavila je kad je postala svesna mog oklevanja. „Reći ću vam najiskrenije... zbog nje sam i došla ovamo. Imate li malo vremena?“

Duboko je udahнула. Moje uzbuđenje se moglo porediti s njenom nervozom. Šta se dešava?

„Upozoravam vas da ćete čuti prilično nesvakidašnju priču. Dobro me slušajte. Reč je o jednoj vrsti avanture.“

Bivala sam sve uzbuđenija.

„Volela bih da više putujem, ali ne volim da letim avionom“, otvorila sam karte. „Takode, ja sam vlasnica ove radnje, zbog toga ne mogu da je ostavim...“

„Ne govorim o putovanju, iako ni ona nisu isključena.“

Zvučala je i nastupala sve odlučnije.

„Možda bi bilo najbolje“, nastavila je, „da vam predstavim svoje avanture.“

Pričala mi je o svom životu, o pogibiji supruga pre sedam godina, koja joj je u potpunosti obezbojila život. To se nije desilo zato što ga je volela, već zato što je shvatila da to odavno nije slučaj. To saznanje ju je još više rastužilo. Provela je godine u stanju opšte duhovne obamrlosti. Rekla sam da dobro poznajem to osećanje.

„Da, Matilda govori o izvesnoj auri tuge koja popadne po ljudima. Kaže da može da je vidi. Zapazila ju je i oko vas. Nemam tu moć zapažanja, ali znam kako je biti nemoćan i osujećen.“

Ne mogu da objasnim šta me je navelo da otvorim srce pred njom. Možda sam to učinila zbog njene mirnoće ili saosećajnog pogleda. Bilo kako bilo, ispričala sam joj o Lukovoj izdaji, njegovoj knjizi i kako mi je slomio srce sa Šarlotom. Poverila sam joj da mi je odonda jako teško da poklonim poverenje bilo kome. Strpljivo me je saslušala. Znala sam da me razume.

„Dobro, recite mi pravi razlog vašeg dolaska.“

„Ovde sam da bih vam nešto ponudila. Prihvatanje ove ponude podrazumeva poklanjanje poverenja ne samo velikom broju muškaraca, već i gomili žena.“

Tada mi je otkrila ime organizacije - T. A. J. N. A. - i objasnila njen neverovatan mandat: da orkestrira seksualne fantazije da bi se žene ponovo, a neke i po prvi put u životu, lepo osećale u svojoj koži.

„T. A. J. N. A. me je“, rekla je, „upoznala s dotad nepoznatim delom mog bića. U vašem slučaju proces će biti sličniji buđenju uspavanog dela ličnosti Imam li pravo?“

„Uspavan je već osam godina“, rekla sam.

„Uh. To je zaista dugo. Ja pet godina nisam vodila ljubav i mislila sam da je to strašno!“

„Šta? Ne! Ne - ne, ne, ne! Vodila sam ljubav, ali seks nije bio bogzna kakav, niti s bogzna kakvim ljudima. Htela sam da kažem da je prošlo osam godina, otkad nisam osetila istinsku strast ili duboku povezanost s muškarcem.“

Kesi se trгла i klimnula glavom posle moje napomene. Zatim mi je detaljno objasnila na koji način će grupa žena probuditi moju strast.

„Orkestriraćemo seksualne fantazije. Vaše. Biće ih devet. Ostvariće se u toku jedne godine. Posle svakog uspešno savladanog koraka dobićete privezak“, rekla je i podigla narukvicu. „Deseti se dobija nakon odluke da se ostane u Tajni. Ja sam donela takvu odluku. Možete posle da odlučite i da istupite iz organizacije i otpočnete pravu vezu, ako ste spremni za nju. Vidite li ovo?“

Prebivala je po privescima, dok nije pronašla onaj s brojem X na jednoj i rečju *izbor* na drugoj strani.

„Tajne seks fantazije, kažete? U Nju Orleansu?“ pitala sam, susprežući kikot. „Oprostite mi, Kesi, ali to je najapsurdnija stvar koju sam ikad čula.“

Jedan deo mene želo je da ustane, pozove policiju i isprati je iz radnje. Drugi deo bio je kao zavaren za stolicu, širom otvorenih očiju, ušiju i srca.

„Sigurna sam da vam sve ovo zvuči luckasto, ali verujte mi da je meni to bila najlepša stvar koja mi se ikad dogodila. Od vas se traži samo jedno: da prihvatite ili odbacite ponudu.“

„Vi ste je prihvatili?“

Klimnula je.

„Prošle godine?“

Ponovo je klimnula. Ovog puta joj je osmeh zaigrao na krajevima usana.

„Iskusili ste devet različitih seksualnih fantazija s devet različitih muškaraca?"

„Jesam", rekla je. Zvučala je ništa manje zaprepašćeno od mene.

„Doneli ste odluku da ostanete u toj... organizaciji i da pomažete drugim ženama?"

Malo se snuždila.

„Ako ćemo pošteno, nisam. Odlučila sam da napustim Tajnu zato što sam mislila... pa, zaljubila sam se u starog prijatelja. Znaate kako ljudi kažu - sve u svoje vreme. A ja sam se zaljubila u zao čas. Sve je propalo. Članstvo u Tajni je ono što mi je pomoglo da lakše podnesem tu katastrofu."

„Žao mi je što to čujem."

U sobi je zavladała neprijatna tišina. Razmišljale smo o neobičnim rečima koje smo upravo izgovorile.

„Svetog mu sveca", konačno sam promrmljala. „Zašto baš ja?"

„Tako se desilo. Videle smo vas i upoznale. Mislim da smo pravilno procenile da vam je ovako nešto zaista potrebno."

Osvrnula sam se po pretrpanoj i dobro organizovanoj kancelariji.

„Izgleda da mi je potrebno", priznadoh. „Ali zašto mislite da će ostvarenje neobuzdanih seks fantazija sve dovesti u red?"

„Naprotiv, neće sve dovesti u red, ali će se neke stvari svakako popraviti. Nova iskustva pokrenuće niz lančanih promena. Tako je bar bilo kod mene. Ne bih smela da vam kažem više od toga. Saznaćete više na sastanku Komiteta, ako prihvatite ponudu. Pre godinu dana nisam imala hrabrosti da ikome pogledam u oči, da i ne govorimo o zgodnom nepoznatom dečku koji slučajno sedne za moj sto. Sada izmenjujem najintimnije tajne s nepoznatom osobom."

Pogledala je na sat. „Moram na posao."

Uspaničila sam se zbog pomisli da će zauvek nestati iz mog života. „Šta ćemo sad? Šta da radim?"

„Da li vas ova ponuda zanima?"

„Da! Ne! Malo. Uh... moram da razmislim."

„Samo polako. Obavestite me ako odlučite da prihvatite ponudu. Za sve ću se ja postarati. Zatim će... sve početi."

Šta će početi, kako, s kim i gde? I koliko često? I u koje doba dana? U meni se probudio monstrum kontrole. Ultimativno je zahtevao da sve bude isplanirano i unapred poznato. Morala sam da priprelim sve izlaze i pronađem sve mane, da sve procenim, premerim i uravnotežim. Kao dete, stajala sam na kraju svakog doka i bazena mnogo duže od ostale dece, namrštena od razmišljanja. Mogu li da vidim dno? Mogu li da ga dodirnem? Ako nisam mogla, nisam skakala u vodu. Sad se suočavam s ponudom ove samouverene, snažne žene, koja tvrdi da je nekad bila izgubljena i zbunjena poput mene.

Prišle smo blagajnu. Prošli smo pored uzrujane Elizabete koja se sama brinula o radnji. Promrmljala sam *žao mi je* i teatralno pokazala na Kesi, koja je hodala ispred mene.

„Drago mi je što su vam se naušnice i narukvica dopali", rekla sam malo preglasno dok sam ukucavala iznos. Šta sam pokušavala da sakrijem?

„Razmislite o svemu što sam vam rekla", prošaptala je Kesi kad mi je dodala kreditnu karticu i posetnicu. Na njoj je bilo njeno ime i telefonski broj ispod logotipa T. A. J. N. A. Mahnula mi je na pragu i zaputila se ulicom Magazin, ka Francuskoj četvrti.

Da li želim da nastavim da radim sedam dana u nedelji, da otvaram i zatvaram praznu radnju, da se vraćam u prazan stan, praznom frižideru? Da li želim da živim ne nadajući se ničemu? Pogledala sam njenu posetnicu. Ovog puta neću otežavati i odlagati donošenje lake

odluke. Pozvaću je još sutra ujutru. Pozvaću je čim završim s razvrstavanjem robe iz kutija s imanja. Zvaću je pre navale mušterija za ručak. Možda bi bilo bolje da je nazovem kasnije, kad u radnji zavlada zatišje. Možda bi bilo najbolje da to učinim kad Elizabeta počne smenu ili pre nego što otvorim radnju. Da. Tada ću je pozvati. Odlučila sam.

Kesi

Nismo imali mnogo mušterija u zatišju između ručka i večere. Sav posao je počivao na meni. U kafe *Roz* nije svraćalo mnogo zgodnih dva metra visokih Afroamerikanaca okružnih tužilaca u odelu od tri hiljade dolara, ni u doba najveće gužve. Karaders Džonston bio je usred kampanje za reizbor. Lice mu se smešilo s plakata po čitavom gradu. Pomislila sam da je svratio da podeli izborni materijal. Mozak mi je grozničavo proradio kad je pitao da li „zgodna crna cura, s dugim nogama, ove visine” - podigao je ruku u visini grudi - „radi u kafeu”.

U njemu sam prepoznala tipa koji se drpao s Tračinom u mračnoj garaži posle bala Društva za obnovu grada, one noći kad sam podlegla šarmu Pjera Kastija. Bila sam gotovo naga na zadnjem sedištu Pjerove limuzine kad sam ugledala Tračinu. Grlila je Karadersa i rukama i nogama. Ljubila ga je, oslonjena o veliki beli auto. Odonda pokušavam da istisnem tu scenu iz uma, da je zavedem u fasciklu s oznakom „*Apsolutno me se ne tiče*”. Sad je muškarac, koji je te večeri s njom izmenjivao nežnosti, stajao ispred mene. Trljao je čelo, nervozno se osvrćući po kafeu.

„Tračina nije ovde. Mogu li da joj kažem ko se raspitivao za nju?” Pravila sam se nevešta, kao da sam strahovala da ću na neki način postati saučesnik u drami koju je doneo sa sobom.

„Da... uh, recite joj da je Kar svraćao. Dajte joj ovo.” Predao mi je vizitkartu. *Kar? Zove ga Kar?*

Htela sam da kažem: *Da znaš da hoću!* Umesto toga sam promrmljala „Naravno” i gurnula karticu u džep. Htela sam da što više toga doznam, ali procenila sam da će mi život biti lakši ako ne budem gurala nos u Tračinine probleme.

Karova kartica sad je pravila društvo telefonskom broju Marka Drurija, koji je danima bušio rupu u mojoj kecelji. Napisala sam ga na parčencetu papira, pošto Vil nije voleo da nosimo mobilne telefone na poslu. Papirić je izbledeo od silnog ravnjanja i savijanjanja. Prekorevala sam sebe što ja njemu nisam ponudila svoj broj. Nisam to učinila zato što htela sam da prvi put u životu ja načinim prvi korak. Pitala sam ga za broj, zar ne? Čitava nedelja prošla je otkad sam ga srela u bašti *Ignatija*. Istog dana sam upoznala i Dolinu. Bio joj je dovoljan jedan dan da me pozove i da mi kaže da prihvata ponudu Tajne, koja će joj promeniti život.

Jedan dan.

A šta ja čekam? To je samo jedan prokleti telefonski poziv.

Vilov kamionet se sat kasnije zaustavio ispred kafea. Dovezao je Tračinu na popodnevnu smenu. Zamolila sam je da dođe malo ranije da bih mogla da prisustvujem Dofininom predstavljanju u Tajni. Bila je tek u četvrtom mesecu trudnoće, ali mi je bilo jasno da je jedna od onih trudnica koje se goje samo u stomaku. Zamakla sam u kuhinju. *Prokletstvo! Pozovi ga! Odmah!* Pozvala sam ga s telefona na kuhinjskom zidu.

Odgovorio je posle petog zvona. *Auu! Pozovi ga od kuće*, rekla sam sebi, kad sam prekinula vezu posle njegovog sanjivog: „Halo!” Otvorila sam vrata toaleta za osoblje i zatekla Tračinu na gajbici za mleko. Divila se svom stomaku u ogledalu.

„Ovo je novo”, reče Tračina, pogleda uprtog u pupak. „Ova linija ima ime. Ne mogu da ga se setim. Pitaću Vila. Zna sve o trudnoći.” „Kako se osećaš?” To je bila jedina sigurna tema.

„Prva tri meseca bila su zeznuta. Ulazim u drugo tromesečje. Sad se lepo osećam.”

„Danas te je neko tražio u restoranu, neki Karson Džonston.” Hotimice sam pogrešno rekla Karadersovo ime. Dala sam joj njegovu posetnicu. Izbegavala sam da je pogledam u oči. „Krupan tip. U skupom odelu.”

Tračina se iz sve snage upinjala da očuva miran izraz lica. Skinula sam prljavu majicu i uzela čistu iz ormarića. Ostale smo u grudnjacima.

„Šta si mu rekla?"

„Ništa. Rekla sam mu da nisi na poslu."

„Šta ti je rekao? Da li ti je rekao da će se vratiti?" Govorila je polako, neprirodno visokim glasom. Nisam mogla da kažem da li je veoma srećna ili veoma uplašena.

„Rekao je samo da ti kažem da je svraćao tvoj Kar."

Treptala je nekoliko sekundi. Odmahnula je glavom i promenila temu. Ponovo je zvučala normalno.

„Pa, Kesi, kako si ovih dana? Nikako da uvrebamo priliku da porazgovaramo. Mimoilazimo se kao brodovi u noći."

Nisam očekivala ovako prisno obraćanje.

„Dobro sam, dobro sam. I ti si dobro. I Vil izgleda dobro, što je sjajno. Pretpostavljam da smo svi dobro." Nanosila sam dezodorans.

„Mislim da jesmo. I imaš pravo, Vil je supersrećan. Sigurna sam u to. Mnogo je zabrinut za bebu i moje zdravlje. Brine se toliko da..." Prišla mi je, spustila glas i stavila ruke oko usta. „On se... plaši da vodimo ljubav. Neću da kažem da ne vodimo ljubav. Ima toga, ali ne onoliko koliko bih htela i..."

„Shvatila sam!" Podigla sam ruku da bih zaustavila dalji priliv informacija.

„Misli da će naškoditi bebi..."

„Uh. Ni to ne moram da znam. Hoću da kažem... on je moj šef."

„Ali ti si moja prijateljica. Prijateljice se poveravaju jedna drugoj." Gurnula je kecelju na gornju policu ormarića.

Prijateljice? Nisam mogla da verujem sopstvenim ušima. Bile smo sve i svašta: kolegice, saradnice - *suparnice*. Poslednje što bih od nje očekivala jeste da me nazove prijateljicom.

„Zar prijateljice ne dele i čuvaju tajne? Ponekad poveravaju i tajne drugih ljudi. To se obično dešava slučajno. Da li si to ikad radila?"

Sledila sam se od njenog tona. Ko su njene prijateljice? Anžela Režan i Kiti Demarko, na primer. Nekoliko godina zaredom igrale su u Reviji cura iz Francuske ulice. Znala sam da je Kiti povremeno čuvala i njenog brata Treja i da se Anžela ponudila da bude domaćica na zabavi povodom rođenja Tračininog deteta. Odavno su se znale. Odavno. Kiti, Anžela i ja bile smo pripadnice Tajne, ali ko je mogao da tvrdi da su njihove veze s Tračinom manje svete?

Nakrenula je glavu.

„Izgledaš kao neko ko je video duha. O čemu razmišljaš?"

Hoćeš da znaš o čemu razmišljam? - htela sam da vrisnem. *Razmišljam o raznovrsnim načinima na koje bi tvoj dečko mogao da me tuca.*

„Ni o čemu."

Nanosila sam sjaj za usne, ogledajući se u ogledalu.

„Spremaš se za vrući sastanak?" pitala je.

„U stvari... da", slagala sam. Na neki način i nisam. Zvaću Marka. Izaći ću s njim. To nije bila laž.

„Opa, a s kim izlaziš?"

„S nekim tipom kog sam nedavno upoznala."

„Da li je poseban?"

Odgovorila sam posle kratkog razmišljanja.

„Ne bih rekla. Ali, znaš, mogla bih da se pojebem s njim."

Još je podizala vilicu s poda kad sam izašla iz toaleta.

Zašto sam to rekla? Zato što sam znala da će to reći Vilu. Dodavola, i htela sam da mu kaže! I zato što ponekad nešto moramo da kažemo glasno i jasno da bismo prikupili hrabrost da to i uradimo.

Vrata Zdanja behu otvorena. Na prstima sam prošla foajeom do recepcije. Danica je telefonirala. Pokrila je slušalicu rukom.

„Poranila si. Matilda je u susednoj kući, ali će doći za minut. Uđi“, prošaptala je.

„Dofina još nije stigla?“

„Čekaću je. Stiže nam nova cura! Tako sam uzbuđena!“

Vrata sobe za sastanke behu odškrinuta. Kliznula sam unutra i po prvi put videla legendarnu tablu s fantazijama. Samo članice Komiteta imale su pristup ovom delu Zdanja. Obično je bila skrivena pokretnim zidom. Šarena tabla ostavljala je veličanstven utisak. Neka muška imena privukla su mi pažnju. Neka sam prepoznala. Srce mi je brže zakucalo kad sam videla ime Teo na purpurnoj kartici. Pripadalo je mom Francuzu, seksi instruktoru skijanja. Neko ga je precrtao crnim flomasterom. Videla sam i kapetana Arčera, pilota koji me je helikopterom odveo do Džejka, kapetana remorkera. Pored njega je bila kartica „kapetan Nejtan“ i znakom pitanja. To ime mi nije ništa značilo. Još malo sam se približila tabli i ugledala više nepoznatih imena. Zbog dva sam pomislila da mi je srce velika modrica koju neko pritiska prstom. Jedno od njih je bilo i ime Pjer Kastij, pokriveno znakom X. Fantazija s milijarderom bila je izuzetna. Sećala sam se bala i seksi vožnje limuzinom do kuće. Bio je neverovatno vreo i samouveren. Njegova pažnja postala je neprijatna i nepodnošljiva posle burleskne predstave, zato što je pretpostavio da ću ga odabrati umesto Vila za poslednju fantaziju. X je verovatno značilo da ga je Komitet skinuo sa spiska saradnika. Da me je neko pitao, i ja bih predložila tu meru.

Drugo poznato ime je bilo Džes, protagonista fantazije iz trećeg koraka. Na njegovoj kartici nalazio se i broj dva. *Džes!* Moj đavolski privlačni istetovirani majstor poslastičar. Da li je moguće da je prošlo više od godinu dana otkad me je zaskočio u kuhinji kafea *Roz*? Svako od muškaraca s kojima sam vodila ljubav bio je na svoj način čudesan, ali sam se s njim povezala na poseban način. Ta veza je bila tako snažna da sam zamalo prekinula ciklus fantazija da bih ga bolje upoznala. Matilda me je ubedila da ostanem u Tajni i nastavim dalje. Bila sam joj zahvalna dok sam se valjala po postelji s Vilom. Više nisam bila tako sigurna da sam se odlučila za pravi rizik s pravim čovekom.

„Kesi!“

Matildin glas me je zamalo nagnao da iskočim iz kože.

„Uplašila si me!“

Stajala je na vratima, ruku prekrštenih na grudima.

„Kesi, dobro znaš da ovde ne smeš da zalaziš bez pratnje. Ne smeš da vidiš tablu ako nisi punopravna članica Komiteta.“

„Znam, znam. Neki od muškaraca učestvuju u više fantazija. Kakvo je pravilo? Da li prestaju posle tri kruga?“ Glas mi je blago podrhtavao. Zašto sam se toliko uznemirila?

„Da, tako je.“

„I koliko fantazija je preostalo Džesu?“

„Učestvovao je u dve. Pa... još jedna“, ljubazno će Matilda.

„Videla sam da je Pjerovo ime precrtano.“

„Precrtano je nakon onog što ti je predložio posle burleskne predstave. Komitet smatra da više nije pogodan materijal za Tajnu.“

„Slažem se, iako je to velika šteta. Veoma je... pa, znaš šta hoću da kažem. Da li ste ga upoznale s vašom odlukom?"

„Nismo."

„Volela bih da čujem telefonski razgovor u kojem će milijarder doznati da njegove usluge više nisu potrebne."

„Moćni ljudi nisu navikli na odbijanje. Pjer Kastij verovatno nije izuzetak."

„Pa... što se Džesa tiče. Da li je u potpunosti nedodirljiv dok je na tabli s fantazijama?"

Zašto sam to pitala? Znala sam odgovor! O bože, zvučala sam kao zacopana tinejdžerka.

„Da, on je nedodirljiv. Izuzev ako ne budeš učestvovala u scenariju s trojkom ili njegovoj obuci. Možda ćemo ga ukrstiti s Dofinom, ako njen dosije fantazija pokaže da se zanima za taj tip muškarca."

„Razumem. Jasno mi je", odvrtila sam s loše prikrivenim razočaranjem.

„Kesi, ako želiš da te spojimo s Džesom da bi videli da li iskra još plamti, to nije problem. Pravila nalažu da bi u tom slučaju morala da nađeš odgovarajućeg regruta za zamenu. Da li si spremna da to učiniš? Da regrutuješ novog čoveka?"

Znala je da nisam.

„A mislila sam da ove godine želiš da postaneš vodič."

„Tako je. Biću srećnija u toj ulozi."

„Dobro, onda je sve u redu." Pogledala je na sat. „Zašto se ne poslužiš kafom?"

Otišla sam u kuhinjicu u predvorju. Mislila sam na Džesove poljupce. Na određeni poljubac. Nikako nisam mogla da zaboravim taj gladni, istraživački poljubac! Kako me je pritisnuo na hladne pločice. Kako me je podigao na sto. Ustima mi je izmamio orgazam - tim *ustima*, samo ustima. Nikad nije ušao u mene... O bože, vlažim se na samu pomisao o njemu u meni. Zamišljam kako se penje na mene dok mu se mišići na rukama mreškaju... osetila sam potrebu da se vratim u sobu za sastanke i skinem njegovo ime s table s fantazijama.

Danica je provirila u kuhinjicu.

„Ovde je. Dofina. Na kapiji je. Da li si spremna?"

„Jesam, naravno da jesam", rekla sam, s rukama zataknutim u prednje džepove. „Idemo!"

Dofina

Koliko puta sam prošla pored ove zgrade ne znajući šta se u njoj zbiva? Živim samo nekoliko blokova od nje. Mogućnost punijeg i bogatijeg života bila mi je ispred nosa, ali nisam mogla da je vidim i prepoznam. Neobično je što ne znate da li ste spremni za promenu sve dok ona ne osvane na vašem kućnom pragu. Stajala sam ispred imponantne kapije pokrivena lozom na Trećoj ulici i razmišljala da li da uđem. *Možeš da odeš kad god ti se prohte*, govorila sam sebi. *Ne moraš da ostaneš. Ne moraš da radiš ništa što ne želiš.*

Moja nikad neizgovorena životna maksima bila je: ne veruj onom što ne možeš da kontrolišeš. Donosila mi je uspehe na poslovnom planu. Posle raskida ortakluka sa Šarlotom nisam verovala gotovo nikome (Elizabeta je bila jedini izuzetak). Samostalno sam upravljala radnjom. Kontrolni sklona priroda sprečila me je da se preselim, promenim i uzrastem. Prestala sam da rizikujem. To je išlo tako daleko, da sam sama sebi skraćivala kosu, zato što nisam mogla da poverim taj posao nekom drugom. Nabacila bih je ispred lica i seckala pred ogledalom. Luk je govorila da nas Šarlot nije razdvojila, već da sam to učinila ja, nepovratno zaglavljena na svom životnom putu.

Videla sam kako Kesi izlazi iz kuće. Isprva me nije prepoznala. Spustila sam kosu i nisam obukla haljinu. Odlučila sam se za tri četvrt pantalone iz šezdesetih godina, s patent-zatvaračem sa strane, i bluzu bez rukava s cvetnim motivima. Obula sam espadrile. Htela sam da izgledam opušteno, ali ne preterano opušteno, uredno, ali ne i zakopčano. Kesi nije delovala ni izbliza tako neurotično u pantalonama i beloj majici.

Dobro, prestani da razmišljaš Dofina!

„Da li sam zakasnila?“

„Stigli ste tačno na vreme. Da li ste spremni?“

„Spremna sam kao Arizona za kišu.“

Pošla sam za njom kroz puzavicama pokrivena vrata. Zdanje je izbliza bacalo snažne čini na pridošlice. Svako bi poželeo da bude u njemu. Kesi me je obgrlila. Nežno me je povela ka crvenim vratima četvrtaste zgrade levo od nas.

Matilda je otvorila vrata pre no što smo pokucale.

„Dofina, žena divnog imena. Dobro došli u Zdanje! Komitet nestrpljivo čeka da vas upozna.“

Sve se dogodilo tako brzo da nisam imala vremena da razgledam ambijent. Učinilo mi se da sam prepoznala dva velika apstraktna platna na zidovima, zahvaljujući osobenom koloritu i slikarskoj tehnici.

„Bože moj! Da li su ovo... Mendozine apstrakcije?“ pitala sam, na Matildino oduševljenje.

„Prepoznale ste ih! To su poslednja dva platna iz naše zbirke. Mi smo upravitelji zaostavštine Karoline Mendoze. Da li ste upoznate s njenim radom?“

„Diplomirala sam dizajn. Savremena umetnost Luizijane bio je jedan od predmeta“, rekla sam gledajući na veću od dve slike, s dva vatrenocrvena kvadrata, koji su na rubovima prelazili u žutu i narandžastu. Potrudila sam se da se setim svega što sam znala o umetnici: mlada revolucionarka iz Južne Amerike, strastvena feministkinja...

„Bil je moja draga prijateljica i jedna od osnivačica Tajne“, dodala je Matilda. „Svake godine prodamo neku od njenih slika da bismo popunili fondove iz kojih finansiramo naše poduhvate. U stvari, ove godine ćemo prodati baš ovu - *Crveni bes*. Rastanak s njim će nam teško pasti.“

„To me nimalo ne čudi. Platno je veličanstveno.“

Prošli smo pored sitne žene na recepciji. Imala je crnu kosu i čulne, crvene usne.

„Danice, ovo je Dofina.“

„Zdravo!“, rekla je. „Ja sam veliki poštovalac vaše radnje.“ „Zbilja. Hvala vam.“

Činila mi se poznatom. Likovi mladih hipsterki stapali su mi se u glavi. Takve su retko kupovale netaknute klasične modele. Obično su tražile da ih neko prekroji po njihovom ukusu.

„Ne brinite, vaše tajne su bezbedne u Tajni“, reče Danica.

Matilda je pročistila grlo.

„Danice, molim te, otprati Dolinu u moju kancelariju da popuni upitnik.“ Pogledala je na sat.

„Polagaću test?“ pitala sam. Srce mi je brže zakucalo.

„Ne, ne“, reče Kesi. „To je samo spisak šta ste, hm, radili, ili šta biste voleli da radite. Mislim na seks. Prikupljeni podaci pomoći će Komitetu u planiranju fantazija. Popunjava se oko pola sata.“

Danica je posegnula ispod pulta. Iz fiokice je izvukla knjižicu od tamnocrvene kože, veličine pasoa. Predala mi ju je. Na dodir me je podsetila na finu kožu s časova umetnosti. Na omotu je bila gravura tri dugokose nage žene. Ispod njih je bio latinski natpis: *Nihil judicii. Nihil limitis. Nihil verecundiae.*

„To znači: Bez osude. Bez ograničenja. Bez stida“, objasnila je Kesi.

Otvorila sam knjižicu i naišla na uvod:

Ono što čitate u potpunosti je tajno. Vaši odgovori namenjeni su samo vama i Komitetu. Niko drugi ih neće videti. Da bi vam T. A. J. N. A. pomogla, moramo znati što više o vama. Budite temeljiti, iskreni i neustrašivi. Molimo vas da počnete:

„Dakle... od mene se očekuje da ovo popunim?“

„Tako je. Podaci će nam pomoći u pokušaju da shvatimo vašu seksualnu istoriju, naklonosti, šta volite ili ne volite“, reče Matilda, dok sam pratila Danicu do udobne kancelarije. Osvrnula sam se za sobom i ugledala Kesi, držala mi je palčeve.

„Hoćete li čaj ili vodu?“ pitala me je Danica. Pokazala mi je na fotelju presvučenu crnom kožom i otoman pored police za knjige.

„Dobro sam“, rekla sam. Osvrnula sam se po divno nameštenoj sobi s belim zidovima, policama od orahovine i detaljima iz sredine stoleća. Ovo su moji ljudi, pomislila sam. Matilda me je ostavila samu, s mojim brigama.

Moraću da budem veoma jasna i određena u saobraćanju s Komitetom. Precizno ću naznačiti šta hoću i šta neću da radim. Potanko ću izneti svoj spisak pravila: nema letenja, nema upaljenog svetla, nema ničeg što ima veze s plažama, nema vode. Otići ću ako ne budu mogli da uslišu moje želje. Šta se tu može. Nisam ovde došla da bih promenila život, već da bih ga obogatila, poboljšala. Tako nešto. Bar onaj deo koji se tiče seksa.

Tražili su osnovne podatke o meni. Usmerila sam svu pažnju na knjižicu. Proučavala sam pitanja. Zanimalo ih je koliko ljubavnika sam imala, koliko tucanja za jednu noć, trojki, analnog i oralnog seksa. Sve je bilo u urednim rubrikama, s brojevima i kružićima. Prva pitanja bila su laka. Prestala sam da brojim partnere posle petnaestog. Zaokružila sam njihov broj na dvadeset. Ako izuzmem pet godina provedenih s Lukom, imala sam dva ljubavnika godišnje. Uvek sam se smatrala avanturistički nastrojenom, a dva muškarca godišnje to nisu opravdavala.

Kesi je provirila u sobu nekoliko minuta kasnije. „Kako ide? Da li ste spremni?“

„Spremnija ne mogu biti“, rekla sam kad sam joj predala popunjenu knjižicu.

Pošla sam za njom glavnim predvorjem i prošla kroz visoka bela vrata. Našle smo se u

prostoriji punoj žena. Žagor je zamro čim smo ušle. Upoznavanje novih ljudi nije mi bila jača strana, da i ne govorimo što ću ovom prilikom biti u podređenom položaju. Pokolebala sam se. *Ovo jednostavno nije dobra ideja.*

Kesi mi je ponudila stolicu pre nego što sam stigla da se okrenem na petama i odmaglim. Utonula sam u nju. Lagano sam se osvrnula po sasvim beloј sobi za sastanke, savršenom ambijentu za deset žena različitog godišta, tena i stasa, ukusno i upečatljivo odevenih. Podsetile su me na neku komisiju Ujedinjenih nacija ili skup modela savršeno sredene kose i odeće. Izbegavala sam da ukrstim poglede s njima, iako sam umirala od želje da vidim njihova lica.

„Moje dame!“, reče Kesi. „Hvala vam na vašem prisustvu. Zadovoljstvo mi je da vas upoznam s Dofinom. Nadam se da će nas prihvatiti i postati sledeći kandidat za Tajnu“

Pozdravile su me srdačnim aplauzom, koji je ustupio mesto tišini. Svi pogledi počivali su na meni. Shvatila sam da očekuju da progovorim. Šta da im kažem? *O ne, nisam spremna za ovo! Sve ću upropastiti. Poverenje i kontrola.*

„Zdravo. Hvala vam. Još uvek sam... pa, imam mnogo pitanja. I nisam u potpunosti... sve ovo je tako... novo.“

Sve žene su, uprkos mom neartikulisanom uvodu, slale ljubazne i ohrabrujuće signale. Počela sam da se opuštam. Kesi mi je poimenice predstavila sve članice Komiteta: Bernis, Kiti, Mišel, Brendi, Anželu, Polinu, Mariju, Martu, Amani i Matildu.

„Ne brinite, jedino ime koje bi trebalo da zapamtite je moje“, reče Kesi. „Ja ću biti vaš vodič. A ovde prisutne članice Komiteta“ - pokazala je na sve u prostoriji - „vodiće mene.“

„I jednoj i drugoj biće potrebna pomoć“, reče Anžela. Namignula mi je.

Ko zna zašto, tek najednom mi se učinilo normalnim da prihvatim ono što su mi nudile: seksualni preporod. Mnogo faktora je uticalo na to. Neka lica su mi bila neodređeno poznata, što i nije bilo tako čudno. Jele su, radile i kupovale na ulici Magazin. Prepoznala sam s sliku Karoline Mendoze na zidu i odlučila da je načinim svojim anđelom čuvarom. Takođe, znala sam da su ove žene baš kao i ja, jednom izgubile samopouzdanje i pomogle jedna drugoj da ga povrate.

Danica je spustila fasciklu ispred mene. Bila je tamnocrvena i meka na dodir, s ugraviranim rečima *Moja T. A. J. N. A.*

„Ovo je vaša fascikla fantazija. Imate jednu stranicu za svaku od njih. Popunite ih kod kuće“, reče Kesi. „Kad završite, Danica će poslati kurira po nju. On će je doneti ovamo.“

S desne strane bilo je nekoliko listova krem pergamenta. Na levoj strani su se nalazili kriterijumi Tajne:

„Svaka fantazija zasniva se na:

Transformaciji - u učesnici se nešto menja iz temelja. Afinitetu - učesnica je rešena i istinski želi da joj se fantazija ispuni.

Jednostavnosti - učesnica uvek zna na čemu je i nikad ne oseća nikakvu opasnost.

Nadrealnosti - od fantazije se očekuje da bude seksualne, erotske prirode, a ne bilo koje druge

Aferentnosti - učesnica je usmerena na to da doživi zadovoljstvo tokom ostvarenja fantazije, da oseti ushićenje i romantiku.“

U svakom odeljku fascikle bio je i spisak fantazija. Obrazi su mi se zarumeneli dok sam ga čitala: *seks na javnom mestu... seks s autoritativnom figurom... profesorom... policajcem... vezana (Auh! Poverenje i kontrola!)...poslužena, išibana... uslužena... opslužena... seks sa slavnom osobom... voda... priroda... spašena... lift... avion (Isuse, i letenje može biti deo fantazije?)... s povezom preko očiju... hrana... iznenađenje... trojka... četvorka... voajerizam...*

voajerisana...

Čitanje ovog spiska je bilo u jednakoj meri uzbuđujuće, ushićujuće i užasavajuće iskustvo.

„Ne zaboravite“, obratila mi se Matilda, „birajući svoje fantazije, sami postavljate granice i zadržavate apsolutnu kontrolu nad događajima. Možete se zaustaviti u bilo kom trenutku.“

Pogledom sam prešla preko članica Komiteta. Ovog puta sam se zadržala na svakom prijateljskom i radoznalom licu. Ono što sam videla ispunilo me je uverenjem da najveća avantura mog života samo što nije počela. I pored toga, zabrinuto sam pretresala svaki scenario. Metodično sam kastrirala avanture. Svodila sam ih na nivo pažljivo režiranih epizoda. Uradiću ovo, ali ne i ovo. Ili biću voljna da pokušam ovo, ali samo ako ono bude na mestu. Pretresala sam pojedine odluke po nekoliko puta. U jednom trenutku sam se setila tatinih reči, onog dana kad me je konačno gurnuo od ivice bazena u zadnjem dvorištu. Od najranijeg detinjstva zadovoljavala sam se držanjem za ogradu i mahanjem nožicama po vodi. Rekao mi je: *Šećeru, ako ne želiš da se udaviš, moraš da naučiš kako da zaroniš.*

Zbog toga nisam imala izbora do da učinim sledeće.

Odgurnula sam fasciklu s fantazijama od sebe. Kliznula je do sredine stola.

„Zahvaljujem vam se, ali neću ispuniti ovu fasciklu s fantazijama. Ne zato što ne želim ovo da učinim. Upravo suprotno. Ne samo da želim, već osećam kako mi je tako nešto apsolutno potrebno. Čitavog života sam sastavljala spiskove, pisala etikete i sputavala samu sebe. Živela sam u okviru strogo iscertanih granica i u skladu s jasnim pravilima. Danas ste mi rekle da je vaš posao da me učinite bezbednom. Rekli ste mi da u bilo kom trenutku mogu istupiti iz fantazije. Rekla bih da su to posve razumna ograničenja. Ostatak posla prepustiću vama. Imam samo jedan zahtev: iznenadite me!“

Privukla sam znatiželju svih prisutnih. Članice Komiteta zinule su od čuda. Kesi je pokrila usta rukom. Prekrasna narukvica ljuljala joj se na zglobu. Takvu ću i ja uskoro nositi.

„Da li to znači da prihvatate našu ponudu?“, pitala je.

„Da“, trijumfalno i prkosno sam prozborila. „Prihvatam je.“

Kesi

Koliko god da sam bila oduševljena Dofininom hrabrošću i uzbuđena ulogom njenog vodiča, moram da priznam da sam joj donekle zavidela. Imala sam prilike da bacim pogled na tablu njenih fantazija i na neke od čudesnih muškaraca koje će isprobati. To me je nagnalo da potegnem telefon nasred Treće ulice, pre Magazina. Rešila sam da raskrstim s oklevanjem i glupim strahovima. Dofina je na pitanje Komiteta, kakvim seksualnim fantazijama se nada, odgovorila:

„Iznenadite me!" Moram pokazati hrabrost ako želim da budem nečiji vodič.

Žustro sam otkucala broj Marka Drurija.

„Halo?" rekao je glasom koji kao da je ležao u hrastovom buretu, u vlažnom podrumu.

„Probudila sam te, zar ne?" *Sranje!*

„Tako je, probudila si me."

„Ali sad je četiri po podne."

„Da li si to *tí*, mama? Mislio sam da si se upokojila pre jedanaest godina. Ovo je tako prijatno iznenađenje", rekao je, zevajući.

„Ne, nisam tvoja... ja sam, Kesi, cura koju si pre nekoliko dana sreo u bašti restorana. Žao mi je zbog tvoje majke."

„Zavitlavam se. Prepoznao sam tvoj glas, i tek da znaš, mama mi je živa i zdrava."

Dobro, imam posla sa šaljivdžijom. Mogu ja ovo.

„Čekaj samo da joj kažem šta si mi rekao."

„Baš si drska. Misliš da ćeš sresti moju majku još pre prvog sastanka sa mnom. Gde si?"

„U Gardenu, napuštam... prijateljičin dom." Osvrnula sam se prema sve daljem Zdanju.

„Pa?" rekla sam. ?

„Pa hoćeš li da se vidimo?"

„Sada?" pitao je. Nije mogao da sakrije iznenađenje.

„Da. Sad odmah."

„Može!", rekao je. Zvučao je sasvim budno.

Predložio je da se za pola sata vidimo u *Skiru*. To je značilo da neću imati vremena za promenu garderobe. Ostaću u farmerkama i majici. Takođe, neću imati vremena da promenim mišljenje. Zbližiću se s tipom kog sam tek nedavno upoznala.

Zavrtelo mi se u glavi. Mogu li ja ovo? Godinu dana provedenih u Tajni imali su ulogu dodatnog para točkova na seksualnom biciklu. Kucnuo je čas da ih skinem i počnem da vozim bez njih. Znam šta mi je potrebno. Vreme je da se pobrinem za zadovoljenje tih potreba.

Mark Druri je kasnio, što sam i očekivala. A kao što sam i očekivala, poznavao je zgodnu kelnericu, vrelu curu koja je jela sama za stolom, androgino pomoćnika kuvara, s kojim je izmenjao petaka, i zaobljenu ženu za barom, od koje je naručio kriglu piva pre nego što je seo preko puta mene. *Skiru* je bio popularan među meštanima, muzičarima i restoranskom klijentelom naviknutom da obeduje u neobično doba dana. Bilo je gotovo pet po podne. Za tu ekipu je to bilo vreme ručka. Mesto je bilo puno ljudi s pirsinzima, u nesvakidašnjoj odeći, a zbog pansiona na spratu privlačila je i međunarodnu klijentelu. Restoran je ličio na čekaonicu za pale anđele. U takvom društvu sam se osetila odveć zreloom.

„Zdravo", rekao je s osmehom. Sipao je pivo u svoju, pa u moju čašu.

Isprva ga nisam prepoznala. Obrijao se, tako da je njegovo lice došlo do punog izražaja.

„Zdravo."

„Pretpostavio sam da voliš pivo.“

„Živim za njega.“

Izgledao je pospano. Kosa mu je bila neuredna, a zelena majica - koja je naglašavala svetloplave oči - naopako obučena. Leptirići su mi leteli po stomaku dok mi je prilazio. Zanimljivo je da su počeli da se smiruju kad je seo za moj sto. *On je običan momak. Ima potrebe koje se ne razlikuju od tvojih.* Zgrabio je jelovnik sa stola. Proučavao ga je. Svakih nekoliko sekundi pogledao bi u mene.

„Hajde da pojedemo neki hamburger. Sjajni su.“

„Odavno nisam bila ovde“, rekla sam. „Posećivala sam ga sa svojim bivšim, kad smo se tek doselili u Nju Orleans.“

Zašto sam pomenula Skota?

„S tvojim bivšim, kažeš?“ Naglo je zatvorio jelovnik. „Govoriš o bivšem suprugu ili dečku?“

„O suprugu. Umro je pre nekoliko godina.“

„Ne zezaš se sa mnom, zar ne? Zato što sam se šalio kad sam ti govorio o mami.“

„Ne, ne šalim se“, odvratila sam.

Više se nije raspitivao za Skota.

„Pa, kako prolaziš u Gradu polumeseca?“

„Kad su izlasci u pitanju?“, povukla sam dobar gutljaj piva posle tog pitanja.

„Hm. Gadalala sam i promašivala. A ti?“, pitala sam brišući usta.

„Teško je naći nekog ko može da se uskladi s radnim vremenom muzičara.“

„A da li ti ovo smatraš izlaskom?“

„Ako na kraju budeš bez odeće, nazovi ga kako hoćeš.“

Tako je drzak! Pokušavala sam da prikrijem iznenađenje. Bio je još drskiji od prvog muškarca iz fantazije, koji mi je pomogao da se opustim i prepustim procesu. Ali ovo je pravi život, kao što je Matilda naglasila. Bio je mnogo riskantniji, zapetljaniji i nesigurniji u poređenju s fantazijama. U Tajni nisam mogla biti odbijena niti sam mogla da uprskam. U životu su neuspesi vrlo mogući, možda čak i izgledniji. Još uživam podršku Tajne i Matilda će mi pomoći da se snađem na nepoznatom terenu.

Ali sad sedim s nekim ko ne sledi pripremljeni scenario.

Zgodan je, duhovit i bezobrazan. Hoće isto što i ja. *Možeš ti ovo, Kesi.*

Napunila sam svoju čašu.

„Koliko imaš godina?“

„Dvadeset osam“, rekao mi je.

Zagrcnula sam se pivom.

„Desetak godina si mlađi od mene! To je odvratno!“

„Možda tebi!“

Došla je kelnerica. Naručio je hamburgere.

„Šta ako sam vegetarijanka?“

„Iskreno, i ne očekujem da budeš savršena.“ Ocenila sam da je ovo dobar trenutak za promenu teme. Morala sam da povratim dah.

„Dakle, ti si muzičar...“

Slegnuo je ramenima. Isprva je nastupao snebivljivo. Zatim je počeo da govori o svom bendu *Bezбриžni*. Bilo ih je četvoro. Odrasli su u Meteriju. Počeli su kao diksilend pank bend, ma šta to bilo, ali su u jednom trenutku skrenuli ka bluzu i kantriju.

„Polovina benda želi da ide u jednom“, nastavio je, „a polovina u drugom pravcu. Ja sam vodeći vokal. Ponekad se osećam kao da sam usred bitke za starateljstvo nad dušom benda...“

Držao je čašu za obod umesto po sredini. Vlažna kosa mu je mirisala na jabuke. A njegove ruke. Da li sam ih pomenula? Imao je vitke prste i žilave podlaktice, osnažene držanjem gitare i mikrofona, ili možda potpisivanjem autograma. Raspričao se - o sebi, svojoj muzici, bendu, snovima, željama, uticajima, nadahnuću. Bila sam očarana, ali ne toliko njegovom pričom koliko usmerenošću na sopstvenu ličnost. Mladalačka opsesija samim sobom nije me nervirala. Naprotiv, u potpunosti me je opuštala. Možda je tragao za mojim odobravanjem, a meni njegovo nije bilo potrebno. Njegove usne na mojim i njegove ruke po mom telu bilo je sve što mi je od njega trebalo. Od ovog susreta sam očekivala ono što sam dobijala od svojih muškaraca iz fantazija: neobavezni seks.

Hamburgeri su stigli. Ubacio je krompirić u markantna usta. Gricnula sam hamburger. Zagrizla sam ga još jednom. Mislila sam da će posle kratkog perioda tišine uslediti i neko pitanje o meni.

Progovorio je:

„Hoću da kažem, nikad nisam učio muziku. Najvažniji mi je način na koji deluje na publiku. Muzika se samo tako može meriti, po... ”

„Ućuti.”

„... prijemu na koji nailazi kad se prospe preko...”

Ovog puta me je čuo.

Preuzela sam štafetu.

„Tvoja strast za muzikom je očaravajuća, ali ako želiš da se popnemo uz stepenice do tvog stana, moraš da mi obećaš da ćeš ta lepa usta koristiti za nešto drugo osim priče.”

Gledala sam kako mu se adamova jabučica diže i pada. Umočio je krompirić u kečap. Progutao ga je i žustro mahnuo kelnerici da donese račun.

Podigao me je na kuhinjski put, između sićušnog frižidera i još manjeg šporeta. Vitkim torzom osvajao je prostor među mojim butinama. Skinuo mi je majicu. Uhvatio je moje patike za pete. Strgao je jednu, pa drugu. Bacio ih je preko ramena. Na red su došle farmerke. Ostala sam u crnom čipkanom brusu i tangama. Nisam ovo planirala. Slučajno sam ih obukla.

„Jebote, kako si vrela”, prošaptao je kad je oslobodio jednu bradavicu. Smesta se stvrdnula u njegovim divnim ustima.

„Rekla sam bez priče!” Naslonila sam se na metalni ormarić. Ovako ću to učiniti, ovako ću preboleti Vila, istisnuti njegove i Tračinine slike iz glave. Načiniću nove uspomene, s novim muškarcima o kojima ću razmišljati kad god mi zatreba ventil za stres. Počecu s ovim.

Preko njegovog ramena videla sam polumračnu mušku sobu, s britanskom zastavom kao zavesom i malim televizorom na kovčegu - kao za miraz - preko puta bračnog kreveta s fiokama. Bila je uredna, ali se osećala na privremenost i polovni nameštaj. Niko se ovde dugo ne zadržava, ponajmanje devojka.

Probao je i drugu bradavicu. Lagano je sisao. Prolazila sam prstima kroz njegovu kosu i gužvala mu majicu. Skinula sam je. Nisam se nadala glatkoj koži bez tetovaža. Stiskao mi je butine obema rukama. Širio ih je. Osećala sam njegove tople dlanove na ovlaženom mesu. Dražio me je zglobovima po razdeljku.

„Uuu, vlažna si!” zapevao je, grickajući donju usminu, dok je prstom sklanjao elastičnu traku gaćica. Uzbudio se. Ljubio me je i gurao na metalni ormarić. Mahnito je pokretao prste, što me je još više vlažilo.

Otkopčavala sam dugmad njegovih farmerki. Otkopčala sam tri, i gurnula ruke u njegove gaće.

„Blagi bože”, mrmljala sam, stiskajući nabrekli ud. Pulsirao mi je u ruci.

„Mogu li da se poslužim njime?“ Nisam verovala sopstvenim ušima, ali bio je tako sladak. Bivao je sve čvršći od mog milovanja.

„Da li je moguće!“ prostenjao je. Podigao me je s pulta. Bez napora me je odneo u sobu i grubo bacio na postelju. Erekcija mu se nazirala ispod farmerki. Precizno sam ga izmerila šakom. Bio je obdaren, što se uklapalo u kliše o rok zvezdama. Bio je svestan toga, ako je suditi po zadovoljnom izrazu lica. Ležala sam na postelji u prslučetu i gaćama dok se on oslobađao farmerki. Osećala sam se tako seksi, prljavo i prijatno. Gledala sam kako ga izvlači iz bokserica.

„Bože!“, omaklo mu se. Govorio je kao britanski televizijski detektiv. „Šta to imamo ovde? Mislim da raspolažemo dovoljnim brojem dokaza da zaključimo da je veoma napaljena cura na krevetu. Hajde da vidimo šta krije ispod grudnjaka i gaćica?“

Gurnuo je ruku iza mojih leđa, da bi mi otkopčao grudnjak. Skinuo ga je i bacio preko ramena. Pao je na gitaru u uglu. Postavka je bila kao mrtva priroda s nazivom *Seks s muzičarem*. Izvila sam se kad je spustio ruku do gaćica. Blago sam skupila butine, da bih mu otežala posao. Htela sam da se potrudi da me nađe. Nestrpljivo je zgrabio traku gaćica. Oštro ih je trznuo nadole. Ostale su da vise na članku.

„Ovako je bolje.“

Pomerio se ka podnožju kreveta i prineo moje stopalo lepim ustima, koja su pevala, pevušila i stenjala. Usnama mi je golicao prstiće pre nego što je obuhvatio palac. Slatka i drhtava agonija pela mi se uz noge. Posegnuo je ka obližnjem stolu i otvorio gornju fioku. Izvadio je i odvio kondom.

„Raširi noge, Kesi.“

„Kaži *molim*“, izazivala sam ga. Ispružila sam ruke iznad glave i skupila kolena. Zamrzla sam scenu u glavi. *Klik!* Pre godinu dana bi ovako nešto bilo nezamislivo. Ovo se dešavalo samo drugim ženama. A danas sam ovde. Tragam za zadovoljstvom, spremna da ga dajem i uzimam.

Gurnuo je ruku između mojih butina. Polako ih je otvarao. Ležala sam raširenih nogu, orošena i napaljena odlučnim izrazom njegovog lica. Prvi ubod me je, da li zbog tromesečne apstinencije ili izuzetne veličine njegovog uda, raspolutio s najsavršenijim mogućim bolom. Stisnula sam butine oko njegovih vitkih bokova. Uхватила sam ga za snažnu, žilavu podlakticu. *O gospode!* Stenjala sam, dok me je sve snažnije probadao.

„Da li te povređujem?“ brižno me je upitao.

„Da, ali mi prija, o kako mi prija!“

„Dobro je“, promrmljao je. Uživo je u laganim, dubokim prodorima. Ubrzali su se kada sam ga jače stisla butinama. Konačno sam ga uzimala do kraja.

„O, da! Tako si jebeno uska!“

Gledala sam kako sve brže i žustrije tone u mene. Da. *Mogla bih ovako da svršim!* - pomislila sam i podigla kolena, da bi me skroz ispunio.

Usporio je i stao. *Ne!* Izvukao se iz mene, ostavivši me zadihanu i gladnu. Gotovo da sam kriknula: *Ne prestaj!* - a onda sam shvatila da ne namerava da prestane. Osetila sam njegov jezik na pupku. Razigrao se i potakao novu plimu telesnih sokova. Raširio me je još više. Podigao mi je i razdvojio kolena. Istraživao me je licem. Ljubio mi je butine i osetljive pregibe. Pohlepno mi je laptao nabore dok nije stigao do sićušnog, uskog i nadraženog klitorisa. Mazio ga je nosom i balavio. Opkolio ga je usnama. Sisao mi je usmine i vrteo jezikom oko nežnog, pulsirajućeg klitorisa. Bacio me je u delirijum.

„O, da!“, stenjala sam. *Ovo je za tebe. Pusti ga.* Napunila sam šaku njegovom kosom dok mi je stiskao guzove. Gurao je palac u mene i jezikom opisivao izbezumljujuće krugove, usredsređujući sve u jednu tačku.

„To ti se sviđa?" promrmljao je između palacanja razigranim jezikom. „Jelda?"

Nisam mogla da se zaustavim. *Nisam*. Doživela sam buran orgazam. Vrištala sam ka tavanici dok me je nabadao prstima. Kružio je i palacao jezikom dok sam vikala: *O bože, o bože, o bože, svršavam, da!* Jednom rukom sam stiskala naslon kreveta, a drugom njegovu kosu. Bacakala sam se i stenjala dok me je zadovoljstvo prožimalo po sredini i kroz sva četiri uda. Zažmurila sam da bih što duže uživala u slasti. Znala sam da će brzo i okrutno izbledeti.

Polako je napredovao uz moje oslabljeno telo. Ljubio mi je stomak i trljao vlažne usne preko mojih bradavica. Zatim se zario u mene. Bio je tako tvrd, tako jebeno tvrd! Jedva sam zadržavala dah kad su nam se tela snažno sudarila. Zgrabila sam ga za bokove i čvrsto pritisnula kolenima. Od trljanja mi se mutilo u glavi. Zadovoljstvo u meni ponovo je raslo. *Šta se to, dodavola, događa?* Ponovo sam svršila. Vrhunac me je ovog puta ošinuo kao udar munje. Zabacila sam glavu.

„O moj bože... Vile! Da! O, Vile, o..." kriknula sam baš kad je svršio, s *mojim* imenom na usnama, stenjući u *mojoj* kosi, zarivajući se u *moje* telo...

Jebiga!

Zapušila sam usta i zažmurila, kako zbog snažnog zadovoljstva, tako i zbog te... o glupe li greške! Nežno se izvukao i skotrljao s mene. Nadala sam se, *molila sam se*, da nije čuo šta sam rekla. Naposletku, bili smo veoma glasni, i sve je bilo tako snažno, tako dobro... *Zašto uvek moram da zabrljam?*

„Pa... Onaj tvoj bivši, dakle, zvao se Vil?" obraćao se tavanici dok je skidao kondom.

Prokletstvo!

Klimnula sam kad je skrenuo pogled na mene.

„Zašto nisi s njim?"

„Komplikovano je za objašnjavanje."

„Uvek je."

„Žao mi je. To je bio... nesrećni splet okolnosti. Najbolje je da ne pričamo o tome."

„Kako ti kažeš." Zvučao je iskreno. *Ajoj!*

„Znaš li šta je vredno priče?" rekla sam. Okrenula sam se na stranu, da bih ga bolje osmotrila. Pokušala sam da snebivljivim osmehom priprelim teren za promenu ne samo teme, već i raspoloženja. „Tvoj kapetanski krevet."

Zagrizao je mamac.

„To što ima skladišni prostor ispod dušeka ne čini ga kapetanskim krevetom. Ovo je mali stan. Prostor mi je dragocen."

Vrhovima prstiju prelazila sam gore-dole po njegovom zategnutom stomaku. Sledila sam tanku liniju tamne dlake oko njegovog omlitavelog penisa, sada poleglog na butini. Neodoljivo je privlačan kad ćuti.

„Ti si... čudesan", rekla sam.

Prstom sam kružila oko njegove bradavice. Prešla sam na drugu.

Preselila sam se na lepo oblikovane, retko talentovane usne.

„Tako je", rekla sam. „Čudesan si i zabavan. Mislim da te ti pridevi najbolje opisuju."

„Siguran sam da ima i drugih koje mogu biti od koristi", rekao je i obuhvatio moj prst usnama. Sisao ga je.

Zažmurila sam. U redu je. Dobro je. *Sloboda ovako izgleda.*

Dofina

Dotatna energija je već mesec dana prijatno strujala mojim telom. Toliko vremena je prošlo od prve fantazije na reci Abita. Danas sam je dobro iskoristila. Ne samo da sam poslala Elizabetu kući, već sam odredila cenu poslednjim kutijama s robom s imanja i pregledala stare zalihe. A to nije sve - radnja je blistala. Izgledala je tako uredno i lepo da sam htela da je zatvorim, da mušterije ne bi narušile savršeni sklad.

Izgledala je tako lepo da sam je fotografisala. Osećala sam se moćno i pobedonosno, umesto da budem iscrpljena nakon toliko posla. Tad sam ih videla kroz izlog - stolove! Zaboravila sam sklopive tezge na pločniku.

„Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo!" rekla sam i hitro otključala vrata. Ulica Magazin bila je gotovo pusta u ovo doba. Skupila sam izgrebane plastične korpe pune svega i svačega: rasparenih operskih rukavica, perika, satenskih šnala sa sićušnim mrljama, mrežastih čarapa i nakita od lažnog dragog kamenja. Na stolovima je bio natpis: *„Korpe s robom na rasprodaji: dva dolara svaka - ili sve za dvadeset dolara."* Udruženje prodavača na malo iz ulice Magazin nekoliko puta me je upozoravalo da ne smem da iznosim robu na pločnik izuzev za vreme Spring flinga, kad se cela ulica zatvarala zbog prodaje na trotoaru. Prošle godine mi je odrapljena kazna od osam stotina dolara, zato što sam se usudila da za uskršnji vikend odstupim od tog pravila. Platila sam je bez mnogo roptanja, zato što mi je kršenje pravila omogućilo da se oslobodim nagomilanih zaliha.

Duga i nametljiva sen pala je po stolu ispred mene.

„Da li ste vi gospođica Dofina Mejson?"

Polako sam se okrenula, stiskajući paž periku u jednoj i dve rasparene rukavice u drugoj ruci. Suočila sam se s tesnom plavom košuljom i blistavom mesinganom značkom.

„Zbilja sam zatečena", rekla sam majčinim akcentom. Izgleda da policajci kratke kose i širokih pleća bude južnjačku lepoticu u meni.

Ovaj je bio naročito... impozantan, sa sivim pegama u očima i šarmantnom rupicom na obrazu, koja je nestajala kad bi žvakao žvakaću gumu. Naslonio je ruku na bok, kao čovek svestan svog autoriteta. Za pojasom su mu se klatile lisice.

„Zamolio bih vas da uđete u prodavnicu, gospođice Mejson."

Osvrtao se okolo, stisnutih vilica.

„Ko me je ovog puta otkucao?"

„Samo uđite unutra, molim vas. Ne brinite. Neće biti problema."

Zapazila sam da ima butine trkača, možda od jurcanja za lošim momcima?

„Blagi bože!", rekla sam s obe ruke na bokovima. „To je samo jedan prokleti sto!"

„Pazite kako se izražavate, gospođice Mejson!"

„Pa ne mogu da budem srećna i zadovoljna ako mi preti još jedna kazna od osam stotina dolara."

Ćutke je ušao u radnju za mnom. Više nisam mogla da skrivam svoje ogorčenje. Upalila sam svetla.

„Dobro znate da je ovo smešno", rekla sam kad sam bacila ključeve na stakleni pult. „Trebalo bi da lovite kriminalce, a ne poslovne žene koje se bore da prežive."

Lagano je obilazio radnju dok sam ja kukumavčila. Bacio je pogled na odeljenje za muškarce preko visokih polica.

„Gospođice Mejson, parkirao sam patrolna kola iza radnje.“

„Zašto?“

„Da bih vas poštedeo hapšenja na ulici. Ali, ako ne zatvorite...“

„Hoćete da zatvorim usta? E baš neću! Mislim da je nije pošteno...“

„Gospođice Mejson, hoću da kažem da ako ne zatvorite vrata i ne prihvatite korak, neću moći da vas... uhapsim.“

Zakoračio je ka meni. Mahao je liscama skinutim s pojasa. Posmatrao me je s obešenjačkim osmehom.

„Ne terajte me da ih upotrebim. Izuzev ako to želite?“

„Ja...ja... Ti si iz... One su te poslale?“

Bes je splasnuo. Ustupio je mesto stidu, radoznalosti i uzbuđenju.

„Pa, šta ćemo, gospođice Mejson?“

„Da li ste vi pravi policajac?“ pitala sam. Fantazija je bivala sve zanimljivija.

„Ne moram da vam odgovaram na pitanja.“

Prišao mi je dovoljno blizu da namirišem njegovu pepermint žvakaću gumu.

Pokorno sam ispružila ruke.

„Pa, verujem da je kucnuo čas“, rekla sam. „Prihvatam korak.“

Kad bi pandur mogao da se kreće kao baletan, tako bih opisala veštinu s kojom me je okrenuo i navukao lisice. Prislonio je usne uz moje uvo.

„Gde su ključevi radnje?“ prošaptao je.

Vreli trnci sunuli su mi niz kičmu. Dakle, ovako se čovek oseća kad je svezan. Iskreno, ovo je bio jedan od mojih strahova, ali i najmračnijih fantazija. Počela sam da razaznajem obrazac. Prvo sam pokorila vodu, a sad i ovo.

„Zar nećemo ostati ovde?“

„Bojim se da nećemo, gospođice. Privešću vas u stanicu.“

Spustila sam pogled na jednostavnu, pamučnu haljinu, savršenu za sitne poslice i čišćenje radnje, ali ne i za zavodenje. Ne izgledam najbolje pre seksa? Još jedan strah bez kog će život biti lakši i lepši. Neka ide dođavola!

„Da li sam... *obučena* za stanicu?“

„Bićete najbolje obučena ili svučena osoba u njoj.“

„Šta ćete mi raditi?“

„Šta god budete i ništa što ne budete hteli.“

Tako je. Dobro je podsetiti se tog pravila. Smirila sam se. Stigli smo do kabina za presvlačenje. Naglo sam se zaustavila. Noge su mi se zalepile za omalani beton.

„Čekajte!“

„Imajte hrabrosti, Dofina“, rekao je. Nežno me je gurkao otpozadi.

„Ne, potrebna mi je tašna.“

Uzdahnuo je.

„Gde je?“

„Ispod tezge“, rekla sam i trznula glavom ka njoj. „Hvala vam.“

Posmatrala sam nesvakidašnji prizor - visoki mišićavko, otelotvorenje pravde, nosio je ružičastu kožnu tašnicu.

Vazduh u sokaku bio je svež, a noć mirna. Zaključao je zadnja vrata radnje, a onda me je ugurao na zadnje sedište mračnog vozila. Spustio je tašnicu pored mene.

„Najljubaznije van se zahvaljujem. Vi ste pravi džentlmen.“

„Nisam. Ja sam nemilosrdni čuvar zakona.“

„Dobro“, rekla sam. „Kako vi kažete.“

Pomozi mu da odigra svoju ulogu, Dofina. Poverenje i kontrola.

Osetila sam slabi nalet panike kad je seo za volan i krenuo. Znala sam da me ovaj muškarac neće povrediti, uhapsiti ili držati tamo gde ne bih želela da budem, ali mi se položaj vezanog uhapšenika na zadnjem sedištu policijskog automobil ni najmanje nije dopadao. Ipak, zar se nisam plašila dok sam plovila na rukama prelepog muškarca u Abiti? Toliko sam se uplašila kad je tog dana skrenuo sa Kavingtonskog auto-puta, a tek kasnije uvidela da me je to skretanje dovelo do neslućenih zadovoljstava. Često sam se prisećala tog dana. Pokušala sam da se opustim na zadnjem sedištu. Treperila sam između straha i uzbuđenja, što je samo povećavalo napetost. Počela sam da spoznajem privlačnost vezivanja.

Stigli smo na odredište, posle nekoliko skretanja po mračnim ulicama Gardena. Prepoznala sam Zdanje. Vrata su se otvorila i progutala automobil. Srce mi je ubrzano tuklo. Uzbuđenje je splasnulo kad smo lagano prošli pored sporednog ulaza i skrenuli ka velikoj garaži pored bazena u obliku bubrega. Voda se blistala pod tamnim nebom.

„Nećemo u Zdanje?”

„Bez pitanja, molim!”

Vrata garaže su se lagano otvorila. Policajac je parkirao auto između dva otmena i skupocena vozila, koja ne bih mogla da imenujem i da mi je prislonio cev pištolja uz glavu. Ugasio je motor, izašao iz automobila i otvorio zadnja vrata.

„Izađite iz vozila, gospođice Mejson!”

Nekako sam ustala, s rukama vezanim na leđima. Zatvorio je vrata automobila. Priljubio se uz mene. Osećala sam njegov čvrsti ud na boku.

„Preobrazicete me u zlog pandura, gospođice Mejson”, rekao je pre odlučnog i gladnog poljupca. Rastvorila sam usne baš kad se odvojio od mene. „Da li ste spremni za saslušanje?”

Klimnula sam. *Dobro. Ovo će upaliti.* Stisnuo me je za rame i poveo kroz vrata garaže. Našli smo se u maloj i udobnoj kancelariji. Na debelom tepihu bile su dve čelične stolice, okrenute jedna prema drugoj. Sto je bio sa strane. Na prozorima su bile crne zavese, a na tavanici samo jedna mutna sijalica. Pokazao mi je na stolicu. Sela sam. Spustio se na onu preko puta nje. Bile su blizu, tako da su nam se kolena zamalo dodirivala.

„Da li ste spremni?” pitao je.

Razgledala sam spartanski opremljenu sobicu. Nije delovala romantično, ali je prštala od seksualnog naboja.

„Počnite kad god hoćete”, rekla sam. Zavalila sam se u stolici, s rukama vezanim iza leđa.

„Drsko ste se ponašali.”

„Autoriteti bude takvu reakciju u meni.” To je bila istina. Moraće da me natera na predaju ako mu je stalo do mene.

„Ustanite, molim vas! Želim da proverim da li nosite prislušni uređaj.”

„Šta?” pitala sam, kroz smeh.

„Ustanite i dozvolite da vam raskopčam haljinu!”

Bacio je kapu na sto i zavrnuo rukave. Stajala sam pred njim, isturene brade. Krupnim šakama je krenuo ka dugmićima. Lagano je otkopčao i rastvorio haljinu. O bože, donji veš nije odgovarao haljini. Zar je to tako tragično? Bila sam razočarana, iako sam znala da to neće pokvariti fantaziju. Da sam znala, obukla bih se bolje, ili barem drugačije. *Poverenje i kontrola.*

Smakao je haljinu s mojih ramena. Pala je i zapele o lisice.

„Vidite? Nema prislušnog uređaja, pozorniće.” Da li mi je glas drhtao? Kud se dela moja hlabrost?

„Nisam završio s pretragom”, rekao je. Ono što je video očigledno mu se dopadalo. Nikad se nisam osetila tako ranjivo. Niko me nikad nije tako otvoreno odmeravao. „Pridite bliže!” naredio

je. Raširio je noge, da bih mogla da mu pridem. Spoljnom stranom butina dodirivala sam unutrašnjost njegovih. Naslonio se nazad. Položio je glavu na ruke i pogledao me u lice. „Izgledate veoma, veoma dobro, za tako lošu i nevaljalu ženu“, rekao je.

Pogledom je premeravao moje grudi, kožu, bokove. Nije mogao da mi skine prsluče, ali mi je izvadio grudi iz njega.

„Savršene su“, rekao je. Srce mi je sve brže tuklo. Svezana sam i nesposobna da ga dodirnem ili odgurnem. To me je malo plašilo. Imao je tako otvoreno, toplo lice, a te oči... „Skinuću vam donji veš, gospođice Mejson. Moram temeljito da vas pretražim.“

Nežno mi je zavukao prste u gaćice i svukao ih, sa vrlo strogim izrazom lica. Osećala sam njegov dah na koži i stomaku. Okrenuo me je i čvrsto stisnuo otpozadi.

„Šta radite?“, pitala sam ga. Strah me je obuzeo zato što ga više nisam videla. Pogled mi je bludeo po sobi.

„Proveravam vas od glave do pete.“ Skinuo mi je i haljinu preko lisica. Prešao je rukom preko mog dupeta, kao da se izbliza divi klasičnoj skulpturi. Nežno je ljubio mesta koja je prethodno pomilovao. Zažmurila sam. Osećala sam kako polako gura prste među moje noge. Znala sam da će me zateći ovlaženu. „Hoću da se uverim da ništa ne krijete“, rekao je i zario prste u mene. *Ooo!* Glas mu je napukao od bespomoćnosti kakvu samo žudnja može da porodi.

Da li se ovo zbilja događa?

Posadio me je na krilo. O *bože!* Osećala sam njegovu erekciju na butini. Ruke su mi bile blizu nje. Želja je bivala sve jača. Otpozadi mi je razdvojio noge i zario lice između lopatica. Skinuo je traku s konjskog repa. Oslobođena kosa razlila mi se po leđima. Pogledom sam pratila lutanje njegovih ruku po prednjem delu mog tela. Ponovo me je pronašao prstima. Bila sam tako vlažna da sam se zamalo izvinila zbog toga.

„Vi ste loša devojka, Dofina!“

„Jesam...“ Zažmurila sam. Naslonila sam se na njega. Želja je rasla u meni dok je prstima kružio po vlažnoj pukotini.

„Uradiću vam neke nevaljale stvari. Da li će vam se to dopasti?“

„Hoće!“ rekla sam. Pratila sam narastanje njegovog uzbuđenja. Instinktivno sam se trljala bokovima o njega.

„Vreme je da se ovo saslušanje privede kraju“, prošaptao je. Ustao je sa stolice. Poneo me je prema stolu. Položio me je preko njega. Grudima sam se oslonila o hladnu površinu. „Obećavate li da ćete biti dobri ako vam skinem lisice?“

Klimnula sam. Kad me je oslobodio lisica, položila sam jednu, a onda i drugu ruku na sto. Traljala sam bolne zglobove dok je otkopčavao kaiš. Gvirnula sam preko ramena i videla kako skida uniformu i čepa belu majicu sa sebe. Konačno sam ugledala široke čvrste grudi, koje sam dotad samo osećala. Sijalica je osvetljavala svaki nabor i izbočinu glatke kože, traku od tamne dlake koja je sezala do pupka i vrh nabreklog uda koji je virio iznad stola. *Ovo je tako vreo prizor.*

„Slatko ste se namestili ispred mene“, rekao je dok je klizio prstom niz kičmu do dupeta, koje je izazovno štrcalo. O *moj bože.* Sklopila sam oči, dok je on upravljao mojim guznim razdeljkom. Besramno je kružio oko mog osetljivog anusa.

„Gospode“, promrmljala sam i stisnula rubove stola. Talasi zadovoljstva su mi zapljuskivali telo posle svakog uboda. Niko me nikad nije dodirivao u tom predelu, ne ovako drsko i nametljivo. „Šta mi to radiš?“

„Radim nevaljale stvari nevaljaljoj devojci!“, rekao je. Čvršće me je zgrabio za guzove, šireći oblast koju je obrađivao. Sagnuo se da bi me lagano i meraklijski draškao jezikom. Nepoznato zadovoljstvo pulsiralo mi je čitavim telom. Treperila sam, gušeći se od uzbuđenja, na ivici

vrhunca, iako nije bio ni blizu uobičajenih mesta. O *bože!*

„Da li vam se ovo dopada?”

Na pragu delirijuma, odgovorila sam samo muklim mumljanjem. Čula sam otvaranje fioke ispod mene i cepanje paketića s kondomom.

„Okrenite se! Želim da gledam vaše divno lice dok vas budem kažnjavao rasturanjem!”

Poslušala sam ga kao u transu. Spremno sam se okrenula prema njegovom savršenom torzu. Nikad nisam videla čoveka slične građe. Čvrsti izvajani mišići mreškali su se ispod savršene glatke kože. Bio je savršen za ovo.

Podigla sam se na laktove. Hrabro sam posmatrala kako navlači kondom. Cimnuo mi je bokove do ivice stola. Vešto mi je dražio pukotinu glavićem. Gurao ga je i vadio iz mene. Gledao me je pravo u oči. Zastajao bi svakih nekoliko sekundi, da bih se navikla na njegovu veličinu. Pomagao mi je plesom vlažnih prstiju oko klitorisa. Polegla sam po stolu kad je do kraja prodro u mene. Milovao mi je grudi, oslobođene prslučeta. Bradavice su spremno odgovarale na nežnost. Zategle su se pod njegovim dodirom. Navalio je još jače, kad je video koliko sam uzbuđena. Posegnula sam iznad glave i zgrabila ivicu stola, da bih imala bolji oslonac. Spojili smo se u izmaglici frenetičnih prodora. O *da! Tako je dobro!*

Prvi talas me je zapljusnuo kad je prodro do slatkog mesta duboko ispod karlice. Izgubila sam se, s rukama zabačenim iznad glave. Rušila sam zid, oslobađala sam se latentnog straha. Pogledi su nam se susrele na vrhuncu, kad me je pogodio žestoki vreli orgazam. Usledio je i njegov. Pumpao me je snažno i brzo, mrmljajući:

„Sve ovo je za tebe, Dofina. Ovo je za tebe.”

Na kraju se trznuo i zadržtao, ali je ostao u meni. Pokrivao me je veličanstvenim slojem znoja, a ja sam se stiskala i grčila oko njega. Dah mi se polagano smirivao.

Osmehnulo se. *Nasmejao se.*

„Auh”, rekao je.

„Da li ste prikupili... sve neophodne... informacije, pozorniče?”

„Jesam. Imam nešto za vas.”

Izvukao se iz mene i sagnuo da izvadi nešto iz džepa pantalona koje su ležale na podu pored njegovih nogu. Kad se podigao, blistavi privezak mu je visio između palca i kažiprsta.

„Šta na njemu piše?”, pitala sam, i dalje prostrta po stolu.

„Hrabrost! Pošteno ste ga zaslužili, gospođice Mejson.”

Bacio je privezak u vazduh, kao da je novčić, i pokrio ga dlanom kad je pao na moj vlažni stomak.

„Glava ili pismo?”

„Šta ću dobiti ako pogodim?”, pitala sam.

„Šta god poželite, gospođice Mejson.”

„Pismo.”

Polako je podigao ruku s mog stomaka i gvirnuo ispod nje.

„Ko bi rekao.”

Pogledom je premeravao moje telo. Sagnuo se da poljubi privezak na mom trbuhu. Zažmurila sam kad je sišao dole. Usnama je razgoreo novu groznicu u meni. Doveo me je pred nepojmljivi ambis ekstaze i gurnuo preko njega.

Kad se bura stišala, ležala sam na stolu s prstima zapletenim u njegovoj gustoj zlatnoj kosi, s njegovim dahom na stomaku. Druga ruka mi je visila preko ivice stola. Stiskala sam *hrabrost* na dlanu.

Kesi

Zamolila sam Matildu za sastanak nakon Dofinine fantazije s pandurom. Bila sam njen vodič, što je značilo da ću imati manje vremena za druženje sa svojim, ali me je ljubav za jednu noć s Markom ispunila nedoumicama.

Ličila je na sliku i priliku južnjačke plemkinje, dok mi se primicala u Obudon parku. Nosila je slamnati šešir, tamne naočari i haljinu golih ramena jantarne boje. Isticala je njenu riđu kosu i grozd pega, vidljivih zahvaljujući smelom dekolteu. Bližila se šezdesetoj, ali je izgledala sveže i seksi kao da je upola mlađa. Iz njenog hoda se moglo zaključiti da je svesna utiska koji ostavlja na okolinu. Njena ideja bila je da se sretnemo pored fudbalskog igrališta, nedaleko od ulaza Sen Šarlu. Fudbaleri su se okretali za njom dok je koračala prema mojoj klupi.

Kad je sela pored mene, ispričala sam joj o Dofini. Objasnila sam joj da uči kako da se odrekne kontrole.

„Kontrola je ozbiljna prepreka“, reče Matilda. Krajičkom oka je pratila utakmicu. „Ako je imaš previše, nikog nećeš upoznati. Ako je imaš premalo, nećeš upoznati sebe. Kako je s tobom, Kesi? Kako se ti snalaziš u divljini?“

„Fino. Dobro. Ja... učinila sam to. Imala sam seks“, izletelo je iz mene.

„Opa? To je dobra vest. S kim?“

„S tipom kog sam nedavno upoznala“, rekla sam. Samojoj sebi sam zvučala neobično trijumfalno. „S onim kog sam onomad srela u *Ignatiju*. Nije baš moj tip, ali je na seksualnom planu bio veoma zanimljiv.“

„Da li to znači da se više nećeš sastajati s njim?“

„Ne znam. Desetak godina je mlađi od mene. Mlad je. Usmeren na sebe. Seksi je. Možda ću se i opet videti s njim. Najlepše je što ne marim da li ću ili neću. Seks je bio neverovatan.“

„Znači, ne želiš da se ponovo vidiš s njim?“ uporno će Matilda.

„Ne baš... ne znam. Da li me to čini droljom?“

Okrenula se čitavim telom prema meni. Zaboravila je na fudbalsku utakmicu. Pogledala me je kao da sam je upravo ošamarila.

„Reč *drolja*, izuzev ako je ne upotrebljavaju tvrdokorne feministkinje, ili stručnjaci u ironičnom smislu, ne bi trebalo da silazi sa ženskih usana. Da li si me razumela? Ne bi trebalo da je pominješ ni kad opisuješ svoje seksualno ponašanje, a pogotovo kad govoriš o drugim ženama. Takva reč ostavlja duboke ožiljke na duši, Kesi.“

Bila sam zapanjena ovom reakcijom. Nikad nije govorila tako oštrim tonom.

„Ta reč se od pamtiveka širom sveta koristi kao oružje protiv žena, da bi se osećale bezvredno i podređeno. Najteže pogađa devojke. Neke se zatvore u sebe, neke izgube samopouzdanje ili želju da istražuju seksualnost. Neke čak podižu ruku na sebe zbog nepodnošljive sramote.“

Nikad nisam dublje razmišljala o tome, ali sam iskusila stid u obliku unutrašnjeg glasa koji mi je govorio da postoji nešto veoma loše u želji da se vodi ljubav i uživa u tome. Taj stid je bledeo otkad sam se pridružila Tajni. Stare ideje su mi sad delovale besmisleno i neutemeljeno. Nešto mi je palo na pamet.

„Ako je stid tako otrovan, zašto Tajna ne nastupa otvorenije u javnosti? To bi bio dobar način za borbu s osudom i dvostrukim standardima. Zašto bi reč *drolja* bila uvredljiva za ženu, a ne i za muškarca?“

„Dopusti da te nešto pitam. Kad bismo se ogolile pred javnošću, da li bi priznala da si

pripadnica ženske organizacije posvećene oživljavanju seksualnih fantazija? Da li bi želela da sa svetom поделиš sve veličanstvene muškarce koje si sreća i sve veličanstvene podvige koje si s njima ostvarila u Tajni?"

Podigla je naočari da bi me pogledala pravo u oči. Znala je šta govori. Nisam razmišljala o toj dimenziji problema.

„Ne možemo promeniti svet, ali možemo oslobađati ženu po ženu i suzbijati njen stid. To je sve što možemo učiniti. Reci mi sve o mladiću s kojim si spavala."

„Pa, hajde da vidimo. Dopada mi se. Volim da sam s njim. Ne mislim o njemu kad nismo zajedno. Savest me grize zato što ne gajim dublja osećanja prema njemu. Da li bi trebalo da ih imam?"

„I trebalo bi, i ne bi trebalo. Koga briga za to", rekla je Matilda i odmahнула rukom. „Mislim da je savršeno zdravo i savršeno potrebno da tridesetšestogodišnja žena poput tebe ima sjajan seks s mladićem s kojim ne želi ništa dublje. Dopusti mi da ti postavim nekoliko pitanja. Da li si bila iskrena s njim u pogledu onoga što želiš?"

„Jesam."

„Da li je postojala obostrana saglasnost?"

„Naravno da je postojala."

„Da li si koristila zaštitu?"

„Koristili smo je."

„U tom slučaju, svaka čast! Divan je osećaj vratiti se u svoje telo, iskusiti muškarca. U buduće ne pominji drolje, važi? Bez osude. Bez ograničenja. Bez stida. To se odnosi i na ono što misliš o sebi."

Ocenila sam da je ovo dobar čas da pomenem nekog drugog, nekog kog želim da ponovo vidim i prema kom gajim dublja osećanja.

„Kako je Džes?" pitala sam koliko god nehajno sam mogla. „Da li je on sledeći na Dofininom spisku fantazija?"

„Mislim da jeste", rekla je, gledajući igralište. „Bio je tvoj broj tri. Mislimo da bi trebalo da bude i Dofinin."

Au. Pokušala sam da ne gledam u nju. Posmatrala je zgodnog i slatkog fudbalera, koji je pokušavao da povрати dah s rukama na kolenima. Procenila sam da ima tridesetak godina i da je Latinoamerikanac ili Italijan. Nije bio preterano visok. Snažan je i u kondiciji, s mnogo neuredne crne kose i zubima tako sjajnim da su se sijali i s deset metara razdaljine.

„Vidiš li onog tamo?" pitala je.

„Teško ga je pronaći. Poznaješ li ga?"

„Trudimo se da ga regrutujemo. Anžela je trebalo da bude moja pomoćnica, ali upravo sada je tebi pripao taj zadatak."

„Sada?"

„Primi tu loptu!" vrisnula je Matilda. „Dušo, znam šta misliš o Džesu. Ne možeš da imaš Vila, a tog mladića ne želiš, pa ti se čini da je skidanje Džesa sa spiska učesnika fantazija sjajna ideja. Osim toga, imam posebno putovanje za tebe. Znaš li da planiramo aukcijsku prodaju *Crvenog besa.*"

„Slike iz Zdanja?"

„Tako je. Odlučile smo da je ponudimo na prodaju na aukciji u Buenos Ajresu, glavnom gradu Karolinine rodne zemlje. Procenile smo da ćemo tamo postići najbolju cenu, pogotovu zbog činjenice da su ostala samo dva platna. Želimo da pratiš sliku i predstavljaš naš... konzorcijum. Ne moraš da se fotografiješ i odgovaraš na pitanja. Biće dovoljno da obučeš slatku haljinu i potpišeš ugovor o prenosu vlasništva."

Auh, Buenos Ajres. Poslednji put sam putovala u Kanadu, na fantaziju s instruktorom skijanja. Čeznula sam za odmorom... ali on neće biti moguć s trudnom Tračinom i starom Del.

„Volela bih da mogu da pođem na put, ali ako bih napustila Vila u ovom trenutku, zadala bih veliki udarac njegovom kafeu.”

„Zaista ti je toliko stalo do njega.”

Pre nego što sam stigla da odgovorim, lopta s igrališta je doskakutala blizu naše klupe. Za njom je dotrčao tip kog je Matilda merkala. Osmehnula mu se.

„Hej! Da li ste vi naš trener? Ili sudija?”, pitao je, zadihan od trčanja.

„Nas dve bismo vam dobro došle kao pojačanje”, raspoloženo je odvrtila Matilda. Nakrenula je glavu da bi bolje osmotrila njegovo lice ispod šešira. „Kako se zovete?”

„Dominik, a vi?”

„Ja sam Matilda Grin. Ovo je moja prijateljica Kesi.”

„Volite fudbal?”

„Ne”, reče Matilda.

Nasmejao se. Neko iz protivničkog tima zvao ga je da vrati loptu u igru.

„Ne idite nikuda, Matilda Grin!”, povikao je i potrčao unatraske, prema terenu.

Nastavio je da igra, ali stalno je bacao pogled na klupu, da bi se uverio da smo još tamo.

Bila sam zapanjena.

„Kako si to uradila?”

„A šta sam uradila, moliću lepo?”

„Kako si nagnala najzgodnijeg tipa u parku da ti pride i da ti se obrati. Ni žena dvostruko mlađa od tebe to ne bi mogla.”

Slegla je ramenima, ne skidajući pogled s fudbalera.

„Označila sam ga. Izdvojila sam ga iz krda. Svako regrutuje na drugačiji način. Ovo je moj metod.”

Dominik je ponovo jurnuo za loptom. Grabio je ka drugom kraju igrališta.

„Trči! Trči! Trči!”

„Da li ga sad regrutujemo?”

„Tako je. Otkad smo izgubili Pjera, nedostaje nam jedan čovek. Zbog toga oklevam da ti dam Džesa. Da li si primetila burmu na Dominikovim rukama?”

„Nisam gledala.”

„To je prva stvar na koju valja obratiti pažnju pri regrutaciji.”

Potrudila sam se da to zapamtim. Igrači su se skupljali na sredini terena. Dominik je podigao dres da bi obrisao lice. Otkrio je mišićavi i zategnuti stomak.

„Opa!”, otelo mi se.

„Da, zbilja je lep. Ipak, ne regrutujemo isključivo modele. Moraju da znaju da su seksi. Od njih se očekuje i veština vođenja razgovora, kao i da izgledaju zainteresovano i kad nisu. Privlačnost je stvar ukusa, ali se držimo klasičnog trijumvirata poželjnih osobina. Tražimo seksi, samouverene i muževne muškarce. I naravno, moraju biti vrhunskog zdravlja. Ovaj ima sve što tražimo od učesnika fantazija. Uz to, nema burmu.”

Pogledala je na sat.

„Kesi, moraš da zaključiš posao. Ja ću pronaći nekog ko će otići za Argentinu.”

„Koji posao bi trebalo da zaključim?”

„Dobavi Dominikov broj. Možda može da zameni Džesa”, rekla mi je, namignuvši.

Osećala sam kako panika lagano gmiže uz moje noge. Krenula je od stopala i stigla do potiljka. Tu se ustalila u obliku ledene glavobolje.

„Ali on želi da upozna tebe. Mene jedva da je i pogledao. Šta ako odbije da mi da broj?”

Matilda je ustala i pogledala igralište kao lavica gazelu.

„Dovoljno je da ga zatražiš. U međuvremenu, budi ljubazna prema sebi. Ljubav za jednu noć te je malo izbacila iz koloseka. Pazi da ne upropastiš postignuti napredak. Uverena sam da ćeš doći na svoje.”

Krenula je ka izlazu Sen Šarla. Nije videla Dominikovo dodavanje posle kojeg je postignut gol. Trčao je od mreže do sredine igrališta. Pokvario je frizuru ridokosom protivniku. Istrčao je pozdravni krug, da bi se pozdravio sa saigračima i protivnicima - i na kraju seo na svoju klupu.

„Zdravo”, zadihano je prozborio. „Gde vam je prijateljica?”

„Morala je da ode”, rekla sam i hitro dodala, „ali zamolila me je da zapišem vaš broj.”

„Šta? Veoma ljubazno od nje.” Ozario se.

Dovoljno je da ga zatražiš. Ukucavala sam njegov broj u mobilni kad je njegov ridokosi drugar dotrčao do nas.

„Pozdravljaš navijače, Dome? Da li ovaj ima ime?”

Da li me posmatra? Naravno. Gledao me je.

„Zovem se Kesi”, rekla sam. Zaklonila sam oči da bih mu osmotrila lice. Bio je zgodan. Govorio je приметnim škotskim naglaskom. Pažnju su mi privukle pegave mišićave podlaktice.

„Ja sam Juan. Predlažem vam da izgubite broj ovog klipana i zapišete moj.”

„A šta kažete na ovo”, rekla sam. Trudila sam se da sprečim da leptirići u stomaku utiču na moj glas. „Daću Dominikov broj mojoj prijateljici, a vaš ću zadržati za sebe.”

„Smislili ste idealno rešenje!”

Ustala sam kad sam memorisala njihove brojeve telefona.

„Pa, momci, bilo mi je zadovoljstvo.”

Krenula sam ka ulici Magazin. Bilo mi je teško da poverujem da sam stupila u kontakt s dva retko zgodna mladića, koja bi mogla ostvariti svoje fantazije uz pomoć Tajne. Neka od članica Komiteta će ih obučiti ako se pokažu sposobnim i diskretnim.

Zatim će se sresti sa srećnim kandidatkinjama, možda i s Dofinom. Osvrtala sam se po parku punom džogera, zgodnih tata i vrelih biciklista. Da li su svi ovi muškarci uvek bili ovde, ili ih ja odskora primećujem? A možda i oni po prvi put primećuju nešto u meni?

Setila sam se Matildinih reči. Uverena sam da ćeš doći na svoje.

Dofina

Elizabeta je prva osetila miris ustajalog petroleja. Ispostavilo se da dopire odnekud van radnje. Za to nismo mogle da krivimo Katrinu ili neki drugi čuveni uragan. Gradska infrastruktura je dotrajala mnogo pre no što su epske oluje protutnjale i dokrajčile je. Curenje gasa zahteva potpunu evakuaciju, koja podrazumeva zatvaranje jedanaest prodavnica i restorana, a sve u jednoj od najprometnijih pešačkih zona u gradu. Promena starih gasnih instalacija ispod trotoara suočavala je *Fanki manki* s jednomesečnom pauzom u radu.

„Kesi, da li ti je jasno da kad ti neko u Nju Orleansu kaže *mesec dana* to verovatno znači šest puta toliko. Poslednji put bila sam nezaposlena kao tinejdžerka.“

Kukala sam nad margaritama u *Trejsizu*. Bila sam veoma zabrinuta. Pila sam dva puta više od Kesi. Sprijateljile smo se. Upoznala me je s dramom koju doživljava sa svojim šefom Vilom i kako se zamalo skrasila s njim. Možda me je to ohrabrilo da je pitam za Marka Drurija. Razgovarale smo o muškarcima, seksu i izlascima uopšte, pa moje raspitivanje nije izgledalo čudno.

„Da, upoznali smo se. Zove se Mark. Muzičar je. Neprestano. Govori. O. Muzici.“, rekla je kolutajući očima. „Jednom smo izašli, ali...“

„Pa... nije moj tip“, rekla je. „Ne znam zašto je to tako i šta ću sve morati da uradim da izbacim Vila iz glave i srca, ali Mark mi u tome neće pomoći.“

Mrsko mi je što moram da priznam da mi je laknulo kad sam to čula. To ne znači da sam mislila da imam ikakve šanse kod njega. Zasigurno nisam bila raspoložena za jurcanje za nekim, ne pored toliko fantazija koje me očekuju. A opet, na licu moje sagovornice pojavio se izraz na osnovu kog sam zaključila da je nova i moćna ideja zarobila njen um i potisnula sve druge misli.

„Samo trenutak, da telefoniram. Odmah se vraćam.“

Vratila se minut kasnije. Još je razgovarala mobilnim.

„Da... jeste... ovde je. Sačekaj.“ Pokrila je aparat rukom. Bila je ozarena i puna nade. „Matilda želi da razgovara s tobom.“

Zbunjeno sam uzela telefon.

„Ćao, Matilda. Šta se dešava?“

„Dofina, dušo, čula sam da iznenada imaš mnogo slobodnog vremena. Imam prilično uzbudljivu misiju za tebe. Ako je obaviš, učinićeš veliku uslugu Tajni.“

Ponudila mi je ono što bi za svakoj normalnoj osobi bio odmor iz snova: besplatno putovanje za Buenos Ajres, odsedanje u hotelu s pet zvezdica i prisustvovanje aukcijskoj prodaji retke slike. Imala bih obilje vremena za obilaženje grada i kupovinu. Ponuđen mi je divan, glamurozan i uzbudljiv provod. Ali avaj, neodoljiva ponuda sadržala je i putovanje avionom.

„Plaćićemo ti sve troškove i dati velikodušan džeparac. Aukcija je već ugovorena - od tebe se očekuje samo da joj prisustvuješ i na kraju potpišeš papire u ime Tajne.“

Zahvalila sam joj se i rekla da ponuda zvuči čudesno, čak neverovatno. Nisam propustila da joj kažem da sam polaskana time što su pomislili na mene i da sam se oduvek nadala da ću jednom videti Buenos Ajres. Ali i da postoji jedan mali problem.

„Stvar je u tome što ja ne letim. Nikada nisam letela avionom, Matilda.“

Kesi je slušala naš razgovor. Njen osmeh se preobrazio u mrštenje kad je čula taj deo.

„O, dušo“, reče Matilda, smejući se. „Da li je to jedino što te zadržava? Kad se strah iznese na videlo, prestaje da bude strašan i postaje prilika za donošenje odluke. Imaš idealnu priliku da se odlučiš da li da ostaneš zaglavljena ili da produžiš dalje.“

Negodovala sam. Pokušavala sam da izložim svoj stav.

„Mrzim da budem putnik. Potrebno mi je da upravljam vozilom. Stvar je u tome što... ne mogu da se lišim kontrole.”

„Ali dozvoljavaš ljudima da te voze kolima, zar ne?”

Rekla sam joj da je s kolima drugačije. Mogu da skrenem s puta i izađem ako i kad to poželim.

„Vožnja avionom je čin vere, kako u sposobnost aviona da ostane u vazduhu, tako i u moju sposobnost da verujem pilotu da će nas održati tamo gore. Znam da zvučim jako glupo, ali nemam mnogo poverenja ni u jednog ni u drugog, Matilda.” Dodala sam: „Nemam ni pasoš.”

„Pih! To su sitnice. Dobićeš ga za dvadeset četiri sata. Veruj mi kad ti kažem, ti možeš, ako hoćeš, da preobraziš taj strah u veru. Veruj nam! Veruj ovom procesu!”

Dok mi je Matilda objašnjavala osnovne principe letenja, naglašavala najbolje strane ponude i hvalila Buenos Ajres u jesen, Kesi je vesto pretvorila svoj kartonski podmetač u avion, s kojim je mahala iznad moje glave. Kao da to nije bilo dovoljno, upotpunjavala je predstavu zvučnim efektima.

Šta sam mogla da kažem? Iscrple su me svojim argumentima i podsetile da sam od Komiteta tražila da me iznenadi.

Kad sam prihvatila da krenem na put i prekinula vezu, Kesi je ustala i zatapšala usred *Trejsiza*. Kad sam nešto kasnije rekla Elizabeti da putujem avionom, bila je toliko ponosna na mene da je izgurala stari kofer bez točkova sve do mog stana. Pomogla mi je da se spakujem. Strah me je naterao da joj poverim gde su najvažniji papiri. Rekla sam joj da, u slučaju da se avion sruši, želim da radnja i sva roba pripadnu njoj, a ne mojoj sestri Bri.

„Neka uzme krzno ako hoće”, rekla sam, „ali ne i ono od kanadske kune.”

„Slažem se”, odvrtila je Elizabeta. „Iako sam sigurna da neću dobiti priliku da te nasledim.”

„Nikad se ne zna. Život je nepredvidljiv. Neumorno te zasipa kojekakvim iznenađenjima”, rekla sam i ubacila par cipela s tankom, niskom štiklom u kofer. Brzo sam prevalila put od inicijacije u Tajnu do pakovanja za interkontinentalni let. Moje konačno *da* Matildi stiglo je iz kutka odakle sam crpla i potvrdne odgovore muškarcima iz dosadašnjih fantazija, s police ispod sumnji, a ispred svih strahova. Nadala sam se da je ostalo još nekoliko potvrdnih odgovora pre ukrcavanja u avion.

Nikad nisam letela avionom. Prvi utisci me nisu nimalo oduševili. Aerodrom je delovao haotično i glupo. Stvarao je grozni sindrom „požuri i čekaj”, koji je izazivao stres, znojenje i nervozu.

„Idete li za Buenos Ajres?” začula sam duboki glas sa osetnim naglaskom.

Prizvao me je iz transa.

Okrenula sam se i ugledala snežnobelu košulju zategnutu preko snažnih grudi visokog i retko privlačnog crnca. Stajao je iza mene u redu. Spustio je u plastičnu kutiju pored rendgen aparata teški platinasti sat i crni novčanik od jeguljine kože. Držao je pažljivo savijenu torbu za odelo. Nosio se kao opušteni biznismen, iako bi njegov prijatni osmeh više odgovarao filmskoj zvezdi.

„Otkud znate gde putujem?” pitala sam. Spustila sam narukvicu Tajne u plastičnu kutiju. Mislila sam da je ostavim kod kuće, ali volela sam da je nosim otkad su sa nje visila dva priveska.

„Pretpostavljam.” Govorio je britanskim akcentom. Najverovatnije je bio kokni. „U stvari, pročitao sam šta piše na vašoj karti. To je i prvi let ovog jutra.”

Ako su bogovi zbilja na mojoj strani, podariće mi ovog muškarca kao oslonac u turbulencijama.

„Da li i vi tamo putujete?" pitala sam.

Odlučni službenik obezbeđenja proveo me je kroz rendgenski uređaj pre nego što je zgodni crnac stigao da mi odgovori. Stupila sam u komoru, podigla ruke i napravila krug u mestu. Tek posle toga sam mogla da preuzmem stvari. Kad sam se okrenula da nastavim razgovor, videla sam kako moj sagovornik grabi mimo reda, u pratnji dva čoveka u uniformi, i zaključila da se radi o važnoj ličnosti. Već ranije sam zapazila veoma kvalitetnu odeću. Pažnju su mi privukla i dugmad, dobro izabrane manžetne, kao i spektakularan način na koji mu je valjano skrojena košulja padala niz leđa. Jednom se okrenuo i bacio pogled na mene.

Prijatna plava stjuardesa mi se posvetila, od prvog trenutka u prvoj klasi.

„Ja sam Ajlin. Rečeno nam je da vam je ovo prvi let", obratila mi se. „Pozovite me ako vam išta zatreba. Potrudicu se da na svaki način umanjim vašu nervozu."

Donela mi je topli peškir, hoklicu za noge i gomilu časopisa o slavnim ličnostima. Ohrabrujuće bi me dodirnuta po ruci kad god bi prošla pored mene. Dok se letelica premeštala po pisti, izvela je bezbednosnu demonstraciju preda mnom, kao da je samo meni namenjena. Namignula mi je sa zidnog sedišta kad sam utonula u fotelju prilikom poletanja, što je bilo nešto najneprijatnije što sam ikad doživela. Zamalo što nisam zaplakala zbog stjuardesine ljubavnosti i Matildine predusretljivosti. Bila je toliko uviđavna da obavesti kompaniju da mi je ovo prvi let. Ipak sam stiskala naslone za ruke sve dok avion nije dostigao letnu visinu. Prsti su mi utrnuli od naprezanja.

Svetlo za vezivanje pojaseva se ugasilo, ali ja ga nisam odvezala. Planirala sam da ne popijem nijedno piće, da mi se ne bi pripiškilo na deset hiljada metara iznad Perua. Istrpeću ovo mučenje ako budem veoma, veoma, veoma mirno sedela. Prohujajuće brzinom od nekoliko stotina kilometara na sat. Neću gledati kroz prozor, čak i ako je susedno sedište prazno.

Posle sat i po leta još smo bili živi i zdravi. Usudila sam se da malo pomerim noge i da se nagnem u sedištu, da bih se namestila za noćni let. Putnici su zatvarali prozore. Ajlin je prigušila svetlost u kabini i podelila ćebad. Kad je klekla ispred mene, na trenutak sam pomislila da će me ušuškati. Umesto toga mi je spustila svijeno ćebe u krilo. Nagnula se da bi mi šapnula:

„Gospođice Mejson, kapetan će biti počašćen da udovolji vašem zahtevu da posetite kabinu dok je avion na autopilotu."

Prsnula sam u smeh. Očigledno je da me je zamenila s nekim drugim.

„Nisam tako nešto tražila. Nikad ne bih..."

Stjuardesa je pažljivo izvukla kovertu iz nabora mog ćebeta, pre nego što sam stigla da završim rečenicu. Spustila ju je na moje krilo.

„Sigurna sam da nismo pogrešili", rekla mi je, gledajući me pravo u oči. „Vraticu se za nekoliko minuta da bih vas otpratila do pilotske kabine."

Na koverti nije bilo nikakvih oznaka, ali sam prepoznala papir krem boje. Srce mi je ubrzano tuklo. Da li ću se suočiti s trećim korakom na dvanaest hiljada metara visine? Drhtavim rukama sam ga pocepala. S jedne strane debele karte pisalo je *Treći korak*, a s druge samo jedna reč: *Poverenje*. Ali ko će pokloniti poverenje - ja, ili ostali putnici koji neće znati kako ću odvući pažnju pilotu? Gurnula sam kartu u tašnu i istresla pola tuceta bombonica na dlan. Stjuardesa se vratila pre nego što sam ih posisala.

„Da li ste spremni, gospođice Mejson?"

Progutala sam ostatak bombonica.

„Hm. Da. Mislim da jesam", rekla sam.

Pokušala sam da sakrijem užasan strah u svom glasu.

„Moj stari prijatelj mi je jednom rekao da razotkriveni strah prestaje da bude strašan. Postaje prilika za donošenje odluke. Kad shvatite kako avion funkcioniše, kad se upoznate s

dugmadima i polugama, možete odlučiti da prestanete da se bojite letenja. Kapetan Nejtan biće presrećan da vam u tome pomogne."

Citirala je Matildu! Ona je jedna od nas. Dala mi je ruku. Morala je da me izvuče iz sedišta i uspravi, zato što su mi se noge ukočile od straha.

„Eto, vidite. Nije tako strašno."

Kabina je bila blizu. Tri puta je pokucala na vrata. Sekundu kasnije, na njima se ukazao mladić kose boje peska, s debelim naočarima i razmakom između prednjih zuba. *Blagi bože!* Teško mi je da priznam da je moje plitko južnjačko srce smesta potonulo. Ipak sam rastešla usne u ljubazan osmeh. Podsetila sam sebe na pravilo koje je govorilo da ako muškarca iz fantazije ne smatram zanimljivim, ne moram da je proživljam.

„Da li je ovo naša slatka posetiteljka?" zašuškao je. *Bogo moj!*

„Jeste", odvrtila je stjuardesa. „Gospođice Dofin Mejson, ovo je naš višestruko talentovani prvi oficir Frejer. Gospođica Mejson je rada da sazna šta se ovde događa. To znanje će joj pomoći da se reši straha od letenja."

„O, da. Razvejte misteriju pa ćete razvejati i strah. Kapetan Nejtan je krajnje vešt u tome. Upoznaćete vas s detaljima dok ja protegnem noge. U kabini nema mesta za troje! Srećno!"

Prvi oficir je odšuškao svoje i nestao u zadnjem delu aviona. Iza prozorskih stakala bilo je tamno nebo. Ispod nije bilo ničeg, izuzev crne vode. Zujanje motora prigušivalo je vriske u mojoj glavi. Noge su mi se pretvorile u cement. Ajlin me je gurnula kroz uska vratašca.

„Uskoro ću se vratiti", rekla je, pogleda uprtog u sat. „Uživajte u lekciji iz letenja."

Zatvorila je vrata za sobom.

Silueta pilota ocrtavala se na staklu kabine. Samo je njegov potiljak provirivao preko ivice sedišta. Nije nosio jaknu, samo belu košulju. Mišići su mu se nazirali ispod rukava dok je povlačio prekidače na upravljačkoj tabli s leve na desnu stranu. Pozadinska buka prigušivala je tutnjavu mog unezverenog srca.

„Uskoro ću vam se posvetiti, Dofina. Hoću da budem siguran da će autopilot dobro raditi. Robot će odsad upravljati letom. To je veoma sofisticirana sprava."

Prepoznala sam naglasak. Avionom je pilotirao muškarac iz reda pred rendgen aparatima, krupni crnac sa seksi kokni naglaskom! Mislila sam da će mi pritisak koji sam osećala na grudima isterati vazduh iz pluća. Mešavina smrtnog straha i snažnog uzbuđenja loše je uticala na moj stomak. Priljubila sam dlanove na krive zidove kabine, da bih održala ravnotežu dok se avion podizao i ispravljao. Pilot je posmatrao zid svetala i poluga, koje kao da su se svojevolski pomicala i treptale. Konačno je okrenuo stolicu. Zastenjala sam kad je upravio tamne oči na mene.

„Ne brinite, sad smo na automatskom pilotu. Nećemo dugo biti sami. Unapred se izvinjavam zbog tajnovitosti koja je prethodila našem susretu", rekao je, otkopčavajući gornje dugine uniforme. „Nešto moram da znam, pre nego što nastavimo s lekcijom o bezbednosti letenja: Prihvatate li korak, gospođice Mejson?"

Nisam mogla da verujem da se ovo zbilja događa.

„Ovde? Sada?"

„Tako je. Ovde, sada. Verujte mi kad vam kažem da vam mogu pomoći s vašim strahom od letenja. I još ponečega", rekao je i zavalio se u meku kožu pilotske fotelje. Odmeravao me je od glave do pete.

„Nikad ranije nisam bila u avionu", nekako sam promrmljala.

„To mi je poznato", rekao je i spojio vrhove prstiju. „Dobro se držite za nekog ko prvi put leti."

Stajala sam na metar i nešto od složene instrument-table, koju pilot *više nije nadgledao*, i

kroz visoke prozore posmatrala mračne oblake koji su se trljali o nos aviona.

„Da li smo ovde... bezbedni?"

„Veoma smo bezbedni. Bezbedniji smo nego u automobilu. Letenje putničkim avionom bezbednije je od bilo koje radnje koja se obavlja brzinom od sto šezdeset kilometara na sat, visoko u vazduhu."

„Šta ćemo ako dođe do turbulencija?", pitala sam ga, baš kad je letelica neznatno poskočila. Jeknula sam od straha i posegla ka tavanici.

Dao mi je znak da mu pridem.

Idemo! Polako i pažljivo sam smanjivala razdaljinu između nas. Preko njegovog ramena imala sam bolji pogled na svet ispred mene. Bio je sumrak, ali se svetlost probijala između oblaka, obasjavajući gradiće i sela ugneždena u podnožju džinovskog planinskog lanca. Ličili su na nisku dragog kamenja bačenu s velike visine. Prizor je bio prekrasan, ali nisam mogla da se otarasim nelagodnosti i mučnine. Poluge i dugmići nastavili su da se sablasno kreću.

„Turbulencije su vazdušni džepovi. Avion samo proleti kroz njih. Ovde sam ako nešto pođe po zlu." Stajala sam iznad njega. Glava mu je bila u visini mojih grudni. „Prihvatate li korak?"

Imao je zgodno lice, brižan pogled, divan miris i muževne šake, ali je vešto skrojena košulja ostavljala najsnažniji utisak. Šta ću kad sam užasno plitka osoba.

„Da, prihvatam ga."

„Mogu li vam pomoći s vašim gaćicama?"

Nosila sam usku suknju, cipele s visokim štiklama i do grla zakopčani džemper od angore. Konjski rep zaokruživao je moj izgled *domaćica iz pedesetih u kupovini*. Nisam mogla da se suzdržim od detaljnog osmišljavanja svog izgleda. Bilo je to oprobano sredstvo za smirivanje, a spokojstvo mi je danas bilo neophodno.

„Pričajte mi još o mojoj bezbednosti", zamolila sam ga, dok mi je toplim rukama nežno otkopčavao haljinu. Bio je vešt. Brzo je završila na podu.

„Pa, Dofina", rekao je, dok mi je lagano spuštao gaćice. „Poletanje je najteži deo, gde mnogo toga može poći po zlu. Ono je sad daleko iza nas."

Zažmurila sam. Osećala sam kako mi otkopčava džemper i kako ga skida s mojim ramena. *Uh.*

„Sad smo u središnjoj etapi leta", rekao je. Nagnuo se napred i zaronio nos u meke stidne dlačice. Ljubio ih je. „To je najlakši... i najsladi deo vožnje. Ali ipak, ni u njemu ne sme biti opuštanja. Iako ponekad deluje varljivo lako, neophodna je opreznost i vrebavanje suptilnih znakova."

Stajala sam iznad njega. Noge su mi drhtale. Pružio je ruke iza mene, da bi mi skinuo ružičasto satensko prsluče. Otkopčao ga je i ispustio. Stajala sam naga i na tren zaboravila da avion leti samostalno. Napolju je bio mrak. Nisam znala da li letimo preko planina ili vode. Ipak sam zažmurila. Nije ni važno iznad čega letimo, dokle god ne mogu da vidim. Ponovo sam položila dlanove na tavanicu. Krenula sam prema njemu. Opušteno i autoritativno mi je raširio noge. Štipkao mi je i milovao bradavice, kao da sam instrument tabla koju je poznavao do tančina.

„Kako autopilot zna šta da radi?", pitala sam ga. Mislila sam da će me kolena izdati zbog snažnog uzbuđenja, podstaknutog prstima koji su znalčki rastavili moje usmine.

„Sluša me. Govorim mu šta da radi, a on sledi moje naloge", rekao je. Nagnuo se napred i poljubio moj klitoris, stisnut između njegovih palčeva.

„Mmm, imaš tako divan ukus, draga moja", promrmljao je. Prsti su se pridružili usnama. Baca me je u agoniju, uvlačeći ih i zavlačeći. Osećala sam svaki članak u najosetljivijim

predelima. Izvlačio je moj klitoris, kružeći čulnim usnama oko njega. Stisnula sam ga za glavu. Tad me je preplavila vrela i brza plima. Nosila me je dok me je vešto lizao, dok je palacao jezikom i uvlačio i izvlačio prste iz mene. Zažmurila sam i izvila telo unazad. Umirala sam i drhturila. Eksplodirala sam od zadovoljstva na dotad nepoznat način. Jecala sam tavanici. Njegov jezik me je neumorno laptao. Stavila sam ruku preko usta, da prigušim krike.

„O moj bože! O da... da!“, cičala sam, pokušavajući da umirim noge, dok je on žurno skidao pantalone, odmotavao i navlačio kondom. Osetila sam svaku venu i greben, iako sam bila ošamućena. Opkoračila sam ga u kapetanskoj fotelji. Tabanima sam jedva dodirivala pod. Obuhvatio me je čvrstom rukom. Krenuo je nagore i ušao u mene. Zadovoljstvo mu se ogledalo u smeđim očima dok me je uzimao. *Gledala sam u jebeni vrh aviona, prozore i, bog te mazo, kakav je to vidik bio! Ne, nemoj da gledaš! Zažmuri, Dofina! Ne gledaj!*

„Koliko još ovaj avion može da ide uvis?“, pitala sam kad je ubrzao tempo. *Uh!* Osećam se tako ispunjenom!

„Može još mnogo više“, prošaptao je. Neštedimice se trošio. Kružio je bokovima. Navlačio me je na sebe snažnim rukama. „Moraš da znaš kako da ga valjano voziš. Moraš da osećaš avion i njegova ograničenja.“

Nakon toga se razgoropadio. Tela su nam još jače pulsirala na fotelji. Oslonila sam se na naslon.

„O bože!“

„Osećaš li koliko sam čvrst, Dofina, koliko si me ukrutila?“ Stenjao je i pumpao. Navlačio me je obema rukama, da bi povećao trenje svoje karlice o moj klitoris.

„Da! O da! Baš tu!“ mrmljala sam, iako je znao šta radi. Moja uputstva mu nisu bila potrebna.

Toplota se *ponovo* skupljala u pozadini mog pupka. *Ponovo* sam svršila. Pala sam napred kad me je dohvatio za bokove, da bi što snažnije doživeo svoj vrhunac, gotovo odmah posle mog. Zadrhtao je, a onda se, daščući, zaustavio, pokriven mojim torzom.

„To je bilo neverovatno“, prozborio je daščući. Leda su mi se dizala i spuštala pod njegovom rukom. Otvorila sam oči i pogledala kroz prozor. Videla sam grozdove svetlosti ispod nas, odraze usnulih gradova punih ljudi, nesvesnih onog što se događa u mračnim oblacima iznad njihovih glava. Bila sam dobro i avion je bio dobro. Svi smo bili tako živi!

„Bolje je da se obučeš, draga moja. Bojim se da smo malo probili termin.“

Pažljivo me je podigao sa sebe. Sagnuo se da mi doda džemper. Ispravio se da bi podigao pantalone i zapasao i zakopčao košulju. Obukla sam gaćice i navukla suknju. Prstima sam prošla kroz kosu. Skupila sam je u konjski rep. Izmenjali smo zadovoljne osmehe. Osećali smo izvestan ponos.

Kondom je bio jedina stvar koja nas je mogla odati kad je Ajlin, nekoliko minuta kasnije pokucala na vratima pilotske kabine. Kapetan Nejtan ga je u poslednji čas pokupio i gurnuo ispod poklopca plastične čaše. Posegnuo je pored mene i otvorio vrata kabine. Počastila sam stjuardesu najširim, najbezazlenijim osmehom. Držala sam ruke na leđima. Narukvicom sam grebla plastični zid.

„Kako je bilo? Nadam se da je vaš strah od letenja sad mnogo manji?“

„Mnogo je manji“, rekla sam. „Kapetan Nejtan je sav strah isterao iz mene.“

„Nenadmašan je na tom polju“, rekla je bez trunke lascivnosti. „Otratiću vas do vašeg sedišta. Ovde je prilično vruće. Donela sam vam energetski napitak, kapetane. Ne želimo da dehidrirate.“

Uhvatila me je za ruku.

„Hvala vam, kapetane“, rekla sam. „Promenili ste moj stav o letenju.“

„Drago mi je što sam bio u prilici da vam pomognem. Oh! Pre nego što odete“, rekao je i zavukao ruku u džep, „običaj nam je da posetiocima poklonimo neku uspomenu, da bismo im se zahvalili na poklonjenom poverenju. Zaslužili ste ovaj mali dar.“

Predao mi je plavu kutijicu.

„Dofina je dobila krila!“, uskliknula je Ajlin i zapljeskala.

„Hvala vam“, rekla sam kad je kapetan Nejtan ustao i duboko mi se naklonio.

Prvi oficir se vratio.

„Lepo od vas što ste kapetanu pravili društvo u mom odsustvu“, rekao je kad se provukao pored nas. „Ponekad se oseti usamljenim.“

Ajlin me je dopratila do sedišta. Da li mi se činilo ili su me putnici prve klase čudno posmatrali. Možda su to radili zbog izvesne neurednosti i rumenih obraza?

Sela sam na svoje sedište, vezala pojas i oprezno otvorila poklopac plave kutijice. Unutra je bio broš u obliku krila, s logom vazduhoplovne kompanije. Ispod pamuka je bio još jedan komad nakita: moj privezak za treći korak. Na poledini je pisalo: *Poverenje*. Pričvrstila sam broš na džemper. Starija gospoda preko puta mene pozdravila je to podignutim palčevima. Nikad neću znati šta je mislila o privesku koji sam pričvrstila za narukvicu. Zakačila sam ga, oborila sedište i navukla slušalice. Sklopila sam oči, uplovila u san i prespavala ostatak blagosloveno dosadnog leta.

Kesi

Bilo je samo pitanje vremena kada će Mark Druri da došeta do kafea *Roz* za nedeljni branč. Stigao je s novinama ispod ruke i bojažljivim osmehom na usnama. Nije imao moj broj. Nisam ga zvala posle seksa za jednu noć, skoro dve nedelje.

„Zdravo Kesi“, rekao je. „Lepo je sresti te ovde.“

„Veoma je lepo i rano za tebe. Tek je jedan po podne. Da li si navio budilnik?“

„Baš si duhovita.“

Donela sam mu jelovnik i šoljicu za kafu. Napunila sam je do ruba.

„Brzo ću se vratiti da zapišem narudžbinu.“

„Ne žurim, za razliku od tebe“, rekao je i bučno otvorio novine. Mislio je na jutro posle, kad sam prilično užurbano napustila njegov stan. Kad sam ga poslednji put videla, tiho je hrkao zapetljan u rasparenoj posteljini.

Zakolotala sam očima i požurila u kuhinju.

Kad sam ga ponovo obišla, naručio je kajganu, kobasicu i tost. Sve je pojeo za nekoliko minuta. Naručio je veliku salatu, kad sam sklonila prazne tanjire.

„Salata pospešuje varenje. To sam naučio od Italijana“, rekao je.

Posle salate tražio je supu.

„Imali smo čorbu od karfiola, ali je nestala“, rekla sam baš kad je Del prošla s tanjirom benedikt jajima.

„Kako bi bilo da probade malo minestronea. Brzo će stići“, ponudila mu je.

„Zvuči savršeno“, odvratio je.

„Danas si veoma gladan, gospodine Druri.“

„Večeras imam nastup. Uvek ogladnim pre toga. Mogla bi da svratiš? Mi smo u *Spoted ketu*.“

Izvadio je reklamni letak iz džepa. Dodao mi ga je baš kad je Vil, od glave do pete pokriven piljevinom, zašao za ugao i pošao uz stepenice. Podigla sam glas, zato što nisam bila sigurna da je čuo išta od našeg razgovora.

„Potruđiću se da svratim, Mark. Hvala ti na pozivu!“

„Sjajno!“, odvratio je, zbunjen iznenadnom promenom mog raspoloženja. „Moram da požurim.“

„Odlaziš bez supe?“

„Dajte mi račun. Moram da sredim stan, za slučaj da neko svrati posle svirke.“

„To nije mnogo verovatno“, rekla sam malo tiše. „Videćemo.“

Pogledao me je. Sva arogancija mladosti na trenutak je iščezla s njegovog lica. Bio je samo mladić koji je hteo da provede malo vremena sa mnom. A ipak., a ipak... želela sam samo jedno dobro trčanje i maženje s mojim mačkom, na kauču, u društvu daljinskog upravljača.

Mark je platio račun i ostavio neukusno bogatu napojnicu. Požurila sam uz stepenice da kažem Vilu da ću uzeti slobodno večer. Nedelju dana nisam bila u novom delu objekta. Ono što sam videla ostavilo me je bez daha. Vil je od mračnog, prljavog skladišta s izbledelim tapetama i prašnjavim podom, načinio savremeni prostor za obedovanje s novim panoramskim prozorima okrenutim ulici, ogoljenom ciglom na dva zida i do savršenstva nauljenim i uglancanim podom. Krećo je muški toalet na vrhu stepeništa, odmah pored novih krovnih prozora. Gvirnula sam i upalila svetlo. Sinulo je, nateravši nas da žmirkamo.

„Auh, nisam ni video da se smrkava. Koliko ima sati?“

„Vreme je da se pođe kući. Obaveštavam te da ćete ti i Del ostati sami do Tračininog dolaska.“

„Zahtevan dan?“

Smetalo mi je što me njegov glas još zaustavlja u mestu. Prošlo je pet meseci otkad...

„Nije bio loš.“

Nisam mogla a da ne primetim kako mu je gornji deo tela postao još mišićaviji od teškog rada. To se pogotovo odnosilo na podlaktice. Kosa mu je bila prljava od boje i maltera. Očajnički sam želela da je otrebim.

„Imaš li neke planove za večeras?“ nastavio je dok sam izlazila iz kupatila da bih osmotrila ostatak radova.

„Da, imam ih.“

„S mršavim dečkom koji je upravo otišao?“

„Možda“, rekla sam. „Ne mogu da ti opišem koliko je ovde lepo. Ovo je više nego impresivno.“

„Da li ste u vezi?“

„Hm... on je samo prijatelj, Vile“, šturo sam odvrtila, iako mi je njegovo zanimanje prijalo.

Glavni prostor za obedovanje isterao mi je vazduh iz pluća. Montirao je svećnjake od dekorativnog stakla i obnovio metalni lusteri iznad bara. Zamišljala sam kako će to izgledati s novim nameštajem i puno seksi raspoloženih mušterija, koje se zaljubljuju u svetlosti sveća. Primetila sam nešto čudno. Štrcalo je iza novog bara od orahovine - novi veliki dušek, uglavljen između zida i frižidera. Na njemu je bio jorgan bez navlake.

Vil je ušao u prostoriju, trljajući ruke o farmerke. Skrenula sam pogled s dušeka na njega.

„O“, rekao je, posmatrajući mene pa dušek. „Nekoliko puta sam ovde prespavao. Tračinina trudnoća zna biti nezgodna... hoću reći, ako ja ne budim nju, ona budi mene. Potreban nam je odmor. Sve će biti lakše kad se beba rodi.“

„Čula sam nešto sasvim drugo o bebama“, rekla sam. Očajnički sam želela da promenim temu. To sam i učinila.

„Ovde je tako lepo, Vile, zaista to mislim. Tvoj rad... imaš sve razloge da budeš veoma ponosan na sebe. Ovo će biti jedan od najboljih restorana u Francuskoj ulici.“

„Znaš, želim da ponudim i veoma raznovrstan izbor vina. Biće ih s neobičnih mesta, kao što je Urugvaj ili Teksas. Imaju sjajne vinograde u Hil Kantriju.“

„Nisam to znala.“

„Znaćeš. Uskoro.“

„O čemu govoriš?“

„Pa, moraćeš da unaprediš znanje o vinu, zato što ćeš upravljati ovim mestom. Želim da ti rukovodiš njime. Tvoje radno vreme će se promeniti. Radićeš po podne pa dok ne prođe navala za večeru. Moraćeš da nosiš bolju odeću. Ne mislim na haljine od crnog satena, ali ni na crne majice. Dobijaćeš veću platu. Dobro ću te plaćati.“

Posmatrala sam kako mu se usne miču dok je govorio. Želela sam da budem pored njega, da radim s njim, da ga svakodnevno viđam. Ali nisam želela da ga gledam s Tračinom i bebom, zbog stalnog bola koji će se javljati zato što sa strane posmatram tuđi porodični život.

„Ti si prava osoba za taj posao, niko drugi ne bi mogao da ga obavlja bolje od tebe“, dodao je. Približio mi se za korak.

„Da li Tračina zna za to?“

„Nisam stigao da joj kažem. Kesi, nismo... mi nismo partneri. Nije onako kao što bi bilo... s tobom.“

Teške reči ispunjavale su nezavršenu blagovaonicu. Pružila sam ruku. Pomilovala sam ga

prstima po podlaktici. Taj dodir nas je naelektrisao. Mislila sam da će to biti bezazleni gest zahvalnosti, zbog ukazane prilike o kojoj ću još morati da razmislim. Ruka mi se pokrenula sama od sebe. Krenula je uz njegovu. Zavukla se ispod majice do mišića, koji se grčio, kao da je ukucavao brojeve u blagajnu ili krečio zid. Nastavila je lagani put duž njegovih grudi. Zadržala se iznad srca, koje je ubrzalo ritam pod mojim dodirom. Osećala sam njegove vibracije dlanom. Zgrabio me je za lakat i privukao sebi. Uhvatio me je za bradu i okrenuo prema sebi da bih ga gledala pravo u oči.

„Shvataš li koliko te želim?” govorio je napetim, promuklim glasom.

Otvorila sam usta da kažem nešto, bilo šta. Reči su mi se zaglavile u grlu. Tada sam osetila njegove usne pri korenu vrata. Ljubio me je. Usne su nam se srele, kao da su se godinama tražile.

„Kesi...” promrmljao je moje ime između poljubaca. Grickao je i usisavao moje usne. Jednom rukom me je obuhvatio i privio uza sebe. Drugom je ronio ispod moje majice. Grabio me je za grudi s uživanjem i pohlepno. Osećala sam da se koči kad sam mu zarila glavu u rame i sklopila oči. Htela sam da zamrznem taj trenutak bliskosti s jedinim čovekom kog sam istinski htela. Grlio me je, želeo...

„Neću prestati dok mi ne kažeš da prestanem”, prošaptao je. Kliznuo je rukom po zadnjem delu farmerki. Stisnuo me je za zadnjicu.

Nisam htela da prestane. Ne bih ništa preduzela da u ogledalu iznad bara nisam ugledala svoje porumenelo lice, žigosano krivicom.

„Ne možemo”, rekla sam. Izvlačeći se iz njegovog zagrljaja, uzmakla sam za korak. I on se povukao, ne od mene, već od onog što je činio.

„Godinama smo bili prijatelji, Vile!” rekla sam. „Dobri prijatelji!”

„Ne želim još jednog prijatelja. Želim tebe.”

„Veruj mi kad ti kažem da će ti za nekoliko meseci prijatelji biti potrebni”, rekla sam. Vratila sam majicu u farmerke i namestila kecelju.

„Žao mi je, Kesi. Zaista je pokvareno od mene što sam ti ponudio unapređenje da bih se odmah zatim bacio na tebe.”

„Neću se žaliti... ako mi obećaš da to više nećeš činiti.”

„Ne želim da dam još jedno neodrživo obećanje. Mogu li nešto da te zamolim?”

„Samo napred.”

„Da li ćeš razmisliti o mojoj ponudi?”

„Hoću.”

„Hoćeš li sutra biti ovde?”

„Rano ujutru.”

„A prekosutra?”

„Biću i nakosutra.”

„Mislim da će to biti dovoljno, zasad.” Osmehnula sam se. Kako i ne bi? Pružila sam korak niz hodnik ka stepenicama. „Kesi, samo da znaš...” Okrenula sam se prema njemu. „To si bila ti... oduvek si bila ti.” Uхватила sam se za ogradu. „Da li si me čula?”

„Jesam. Moram da požurim, Vile.”

U prizemlju sam videla Del u kuhinji. Doviknula sam joj:

„Vidimo se!”

Čudno me je odmerila. Zgrabila sam tašnu iz ormarića i izašla na ulicu. Vrele suze kotrljale su mi se niz lice. Tek kod Šartra sam shvatila da mi je prednji deo crne majice pokriven komadićima gipsa i boje.

Dofina

Prošlo je vreme posmatranja veličanstvenih mesta na fotografijama. To je prvo što mi je palo na pamet kad sam se probudila iz sna na avionskom sedištu. Probudio me je kapetan Nejtan, koji je umirujućim naglaskom najavio sletanje aviona. Očekivala sam da ću kroz prozor videti pašnjake, ali sunce se dizalo iznad ogromnog grada. Buenos Ajres protezao se unedogled. Oduzeo mi je dah svojom veličinom. Čitala sam o zapanjujućoj površini ove metropole, ali sam sada sve to posmatrala s velike visine. Nikad nisam videla nijedan grad iz ove perspektive. Neobično i nestvarno iskustvo je stvaralo iluziju da sam posednik supermoći. Uskoro ću biti više od posmatrača. Zaroniću u gradsko tkivo Pariza Južne Amerike.

U sebi sam se zahvalila Tajni. Zahvalila sam se i pilotu, tako što sam ga naočigled svih poljubila u obraz posle iskrcavanja.

„To je zbog pružene pomoći.“

„Zadovoljstvo je samo moje“, rekao je kapetan Nejtan, s prstima na obodu pilotske kape.

Dva vozača stajala su iza plakata s mojim imenom. Jedan će me odvesti do hotela, drugi će otpremiti Karolininu sliku do sigurnog mesta, na kom će ostati do aukcije. Na zadnjem sedištu limuzine čekala me je činija ohlađenog voća, kolača i vrela kafa, u kojoj sam uživala usput. Bila sam gladna, i hrane, i ljudi, i života. Radoznalim očima upijala sam svaki detalj velikog grada.

U okviru jednog bloka videla sam neoklasične francuske fasade, italijanske kupole, art nuvo kapije i modernistička staklena zdanja, stisnuta između šestospratnica bez lifta. Na svakom balkonu šareneo se veš. Nisam mogla da se nagledam arhitektonskih ukrasa. Meštani nisu obraćali pažnju na svetlosnu signalizaciju. To je bilo rizično ponašanje u ambijentu u kom vas je nepromišljeno skretanje sa široke avenije sa osam traka moglo odvesti u usku jednosmernu uličicu bez trotoara. *Dakle, ovako izgleda biti stranac, avanturista u nepoznatom gradu.* Sva čula su mi se probudila. Treperila sam od neslućenih mogućnosti.

Moj vozač Ernesto raspoloženo je igrao ulogu tumača. Pokazivao mi je važnije raskrsnice, kao kad je auto-put s aerodroma skrenuo u Aveniju Devetog jula, jednu od najširih ulica na svetu.

„To je... *comemorativo*“ rekao je s teškim naglaskom, „posvećena je argentinskoj *independencia*. Najveći broj ulica u Buenos Ajresu imenovane su u spomen nekoga ili nečega.“

Približavali smo se hotelu. Prolazili smo posred Rekolete, gustog i užurbanog dela grada. To je bio bogataški kraj. Ernesto mi je rekao da poštovaoci Eve Peron, još čekaju u redu da bi joj odali poštu na čuvenom groblju.

Kad smo se zaustavili ispred hotela Alvear palas, imala sam utisak da se nalazimo pred dvorcem. Ukorila sam sebe zbog pomisli da sam princeza. Mislila sam da me je preteran sklonost prema radu pelcovala od sličnih maštarija. Bilo kako bilo, iskrkala sam se iz Ernestove duge i otmene limuzine, potpuno impresionirana raskošnim ambijentom. Niz zastava je bučno lepršao na vetru, naglašavajući činjenicu da je hotel zauzima gotovo čitav gradski blok.

„Ovo će neko vreme biti vaš dom“, rekao je vozač, uz skidanje kape i lak naklon.

Potrudila sam se da što bolje osmotrim njegovo lice. Kremasta, tamna koža i azijske oči bile su privlačna kombinacija. Delovao je zrelije od svojih godina.

„Prekrasan je, hvala vam.“

Moj prtljag je pronet kroz zlatna ulazna vrata. Pošla sam za njim. Kraljevski osećaj postao je još jači kad sam se liftom popela do apartmana na osmom spratu. Konačno sam mogla da skinem cipele. Dnevna soba gledala je na ulicu zagušenu vozilima u jutarnjim špicu. U

apartmanu je, zahvaljujući trostrukim prozorima, bilo tiho kao u grobu. Blagi bože, ovo je pravi kraljevski apartman, u kojem se jede i spava u zasebnim sobama. Raskrilila sam teške zlatne zavese, koje su se pružale od tavanice do poda. Debeli orijentalni tepih milovao me je po bosim nogama. Portir se udaljio s bogatom napojnicom u ruci. Stajala sam nasred apartmana, stiskajući pesnice. Ispustila sam oduševljeni krik i potrčala ka krevetu. Bacila sam se na njega iz trka.

Ostalo mi je nekoliko dana do aukcije. Pomisao na nju ispunila me je osećajem odgovornosti. U svojoj mašti bila sam žena s misijom, okružena tajanstvom i spletkama. Ako se ikad od nečega uplašim, pretvaraću se da sam ta neustrašiva žena, koja doživljava senzacionalna iskustva deset hiljada metara iznad zemlje i dobija kraljevski apartman kao nagradu za pokazanu odvažnost.

Posle vrelog tuša kliznula sam pod raskošnu posteljinu. Nisam lepo spavala u avionu. Sklopila sam oči. Tri sata kasnije probudilo me je nežno kucanje na vratima. Otvorila sam ih i ugledala poslužitelja s kolicima. Između bokalčeta kafe i tanjira sa sendvičima bez korice bio je debeli četvrtasti koverat. Na njemu je pisalo Dofina, osobenim T. A. J. N. A. krasnopisom. Bilo je neobično i pomalo zbunjujuće videti nešto toliko poznato tako daleko od kuće. Podigla sam ga i otvorila nožem za puter. Na debeloj karti pisalo je *četvrti korak*, a na drugoj strani reč *Velikodušnost*. Ispod nje je pisalo „*S tobom smo na svakom koraku, Dofina.*”

Dešava se! Evo još jednog.

Na kuki iznad kolica visila je torba za odeću. Odnela sam je do postelje. Otvorila sam je i otkrila divnu crvenu haljinu, sa šljokicama na tesnom gornjem delu i slojevima perja oko bokova i nogu. Podsećala je na džinovskog grimiznog labuda. Prinela sam je telu, ispred golemog ogledala. Iz perja je skliznula pozivnica za ponoćni tango.

Ples? Ne. *Ne želim da plešem*. Bežala sam od toga koliko i od letenja. Volela sam muziku, ali sam se ograničavala na klimanje glavom po mračnim kutkovima klubova. Ponekad sam plesala sama, u stanu. Jednom sam plesala za Luka. Nisam uspela da izvedem valjan striptiz. Bila sam previše ukočena za tu vrstu zavodenja. Stomak mi se vezao i na samu posao na plesanje pred nepoznatim ljudima. Nisam vitka i okretna kao moja sestra.

„Da je Bri samo imala Dofininu disciplinu, ili Dofina sestrine butine, imali bismo balerinu u porodici”, često je govorila moja mati. Verovatno je mislila da mi upućuje kompliment, iako me je i time povređivala.

Na trenutak sam potisnula svoj strah da bih se divila stručno izrađenoj haljini, rukom sašivenoj i znalački postavljenoj, da bi se omeškali dodaci koji su je činili krutom. Asimetrični rub nagoveštavao je tango. Crvena boja mi je dobro stajala, ali nisam mogla reći da je haljina u mom stilu. Ne. Uopšte nije bila. Graške znoja izbile su mi po čelu. Ne mogu i neću igrati ispred nepoznatih ljudi. Ne s mojim telom, u toj haljini. T. A. J. N. A. se, kao što me Kesi i Matilda stalno podsećaju, zasniva na činjenju svega što želim i ničega što ne želim.

Nekoliko časova delilo me je od tango predstave. Izašla sam na ulicu u kaputu i udobnim cipelama. Buenos Ajres je bio prijatan, bučan i užurban grad, mešavina starog i novog. Ti elementi sudarali su se na svakom uglu. Portenjosi su uživali u otvorenom prostoru, koliko i građani Nju Orleansa. Trg San Martina je čak i po svežem jesenjem danu bio pun prolaznika, biciklista i pasa različite veličine. Vlasnici su ih pratili, potežući povece. Sa svih strana sam osećala toplinu. Bez Tajne nikad ne bih sedela nasred trga preko puta Kasa Rosade, posmatrajući starce u lepim toplim kaputima od tvida, dok igraju šah, i parove kako izmenjuju nežnosti na suncu.

Šetala sam različitim krajevima grada od Rekolete do Palerma, od San Telma do Boke. Obilazila sam radnje s polovnom odećom, istraživala način na koji nabavljaju i procenjuju robu. Primetila sam da se nalazim u gradu visokih mršavih brineta s rimskim nosevima (neki behu

nasledeni, ali većina kupljena), u kojoj moje američke obline privlače pažnju. Ništa što bih probala po radnjama polovne robe nije mi odgovaralo. Prodavačice su više tugovale zbog toga od mene.

„*Lo siento, senora*“, rekla mi je vitka i nervozna vlasnica ukusno uređene radnje pored groblja Rekoleta. U drugoj radnji nisam mogla da se uvučem u suknju koja mi se dopala.

„Draga moja“, rekao mi je ljubazni stariji prodavač na savršenom engleskom. Osećao je moju nervozu dok mi je naplaćivao komplet ubrusa i stolnjak. „Ne dajte da vas vaše telo rastužuje. Ništa mu ne fali.“

Zahvalila sam mu se i izašla. Pažljivo sam hodala pretrpanim trotoarima. Bez mnogo uspeha, trudila sam se da izgledam kao meštanka. Saplitala sam se po neravnom pločniku, gledajući gargojele i kupole imponantnih građevina.

U La Boki sam jela slatke alfore, pijuckala mate, vrstu čaja, i gledala postariji par kako pleše lagani tango. Kavaljer je bio nekoliko centimetara niži od dame i dvostruko sitniji. Nosila je previše šminke za dnevne prilike. Ti nedostaci činili su ih privlačnijim i zanimljivijim. Plesali su u sumrak, na bolno intiman način pred gomilom nepoznatih ljudi. Žalobna muzika me je duboko dirnula, kao i grimase bola i ljubavi na njihovim licima. Ako ona može da bude tako ranjiva pred očima gomile, čega se, dođavola, ja bojim? Možda je to istinska velikodušnost. Davanje sebe, onakvog kakav si, za ljubav plesa kao takvog.

Ernesto mi je pružio ruku i pomogao mi da se odlepim sa zadnjeg sedišta limuzine, sva u gomili crvenih pera oko moje haljine za tango. Nije me iznenadilo što mi haljina savršeno odgovara. Začudila sam se kad sam videla koliko laska mom telu. Gornji deo me je čvrsto stiskao. Grudi su mi se prelile preko njega. Ispod spuštenog pojasa počinjala je gomila pera koja su dopirala do članaka. Osećala sam se kao boginja koja izranja iz skerletnog okeana.

„*Gracias.*“

„*De nada*“, rekao je, uz još jedan naklon. „Izgledate... *lindísima* u toj haljini, senjorita Dofina.“

Odgovorila sam mu nervoznim osmehom i bacila pogled niz usku uličicu, ka neonskom znaku ispred ulaza u tango klub. Veoma malo ljudi je dolazio ovamo oko ponoći.

„Srešćemo se ovde... posle?“

Rukama u belim rukavicama mahnuo je u pravcu kluba. *Biću u redu, biću u redu*. Krenula sam u susret žalobnoj muzici, koja je dopirala iz mračnog kluba. Vratar s rukavicama, ljubaznog lica, raskrilio je somotske zavese preda mnom.

„Čekali smo vas, Dofina.“

Bogo moj. Zaronila sam u tamu, suočena s naglom slabošću. Desetak parova pogledao je u mom pravcu, kao da su me očekivali. Dopraćena sam do sićušnog stola naslonjenog na suprotni zid. Energična kelnerica u beloj tutu suknjici i čarapama na crno-bele prugice pojavila se čim sam sela. Spustila je ružičasto piće ispred mene.

„Samo što nismo počeli, Dofina“, rekla je. Učinilo mi se da govori francuskim naglaskom. „Mogu li da vam išta donesem?“

Slabo osvetljeni mali orkestar desno od scene zasvirao je baladu pre nego što sam stigla da odgovorim. Muzičari su nosili poveze preko očiju. Ljuljali su oborenim glavama, u ritmu muzike. Zašto su nosili poveze preko očiju? Publika je usmerila pažnju na orkestar. Reflektor je osvetljavao praznu scenu. Utonula sam u somotsku stolicu. Nadala sam se da ću moći samo da gledam program. Čula sam kako mi srce tuče ispod haljine. Bila sam sigurna da svi ostali mogu da ga čuju. Slušala sam tihi, tužni i milozvučni glas.

Veličanstvena žena, u crnoj haljini, koja se samo po boji razlikovala od moje, lagano se pomerala s ivice scene ka središtu. Držala je mikrofon s obe ruke. Bio je blizu blistavo crvenih

usana. Pevala je na španskom, ali mi je bilo jasno da su stihovi tužni. Zažmurila je dok je pevala o devojci, njenom ranjenom srcu i skrhanim snovima. Jedan par ustao je iz prvog reda. Zagrlili su se i počeli niz poznatih tango pokreta i okreta. Držali su se, isturali noge. Išli su na jednu, pa na drugu stranu, priljubljeni. Žena u tesnoj plavoj haljini rasečenoj do struka izvela je kavaljera u smokingu na podijumu. Ubrzo su im se pridružila još četiri para. Desetak tela ubrzo je opkolilo pevačicu. Kružili su oko nje u skladu s muzikom. Pevačica se okrenula prema meni, usmerila je svoju strast na... na mene?

Pevala je o prošlosti, o ženi koja žali za neproživljenim i mlako proživljenim životom. Bila je očaravajuća. Vrpoljila sam se u stolici, nesigurna kako da reagujem na njen pogled. Činilo mi se da me bestidno zavodi. Možda se radilo o prirodi tanga. Naizmenice me je šarmirala i nagonila da crvenim. Laknulo mi je kad me je tamnoputa ruka pozvala da ustanem.

„*Va a aceptar este paso?*“

Pripadala je visokom muškarcu, kratke kovrdžave kose i markantnih crnih očiju. Osmehnuo se, pokazujući red savršenih zuba na besprekorno glatkoj maslinastoj koži. Bojala sam se da će me kolena izdati ako ustanem.

„Plašim se da ne znam da igram“, rekla sam. Trudila sam se da budem jasna i glasna, ali da ne nadvičem pevača.

„*No importa*“ rekao je, ne skidajući osmeh, „samo mi se predaj, ostalo će ići samo od sebe. Pobrinućemo se za tebe.“

Mi? Pomogao mi je da ustanem. Našla sam se pred njegovim širokim grudima, crnoj košulji zategnutoj preko savršenog torza i zataknutoj u crne pantalone, koje su mu savršeno pristajale.

Predaj mu se, Dofina. Ovaj korak je velikodušnosti.

„Prihvatam“, nekako sam prozborila.

Uhvatio me je za ruku i poveo ka plesnom podijumu.

Obgrlio me je i navukao na sebe. Naslanjala sam se na njega čitavim telom. Pete su mi se našle između njegovih cipela. Podigao mi je ruku. U tom trenutku osetila sam nekog iza sebe. Prenerazila sam se, kad sam se okrenula i ugledala zanosnu pevačicu. Žmureći, podigla je ruku i uplela prste s mojim. Drugom rukom me je obgrlila ispod grudi. Navlačila me je na sebe. Njen parfem s aromom ruže mešao se s neupadljivim mirisom mog plesnog partnera.

„Dopusti joj da ti pomogne. Prati pokrete njenog tela“, šapnuo je partner. „Kreći se s njom.“

Savila je levo koleno. I ja sam to učinila. Levom rukom me je pomilovala po nozi. Okrenuta partneru, osetila sam kako mi pevačica podiže suknju i otkriva crne podvezice. Toplim dlanom je dobrotno uznapredovala uz moje butine pre nego što sam shvatila šta se događa. Vukla me je pozadi, na svoje telo. Orkestar je brže zasvirao. Osećala sam njene grudi na leđima, dok se moj partner lako trljao prsima o mene. Kretali smo se po podijumu, u zamamnom skladu. Nosili su me svojim plesom. *Igram!* Drugi parovi počeli su da se povlače u tamu oko scene. Ostali smo sami na njoj.

Raskošni zvuk gitare označio je kraj lekcije. Pevačica se zavrtela i pala u naručje divnoj plavuši, koja je iskrsla iz senke. Nosila je kosu povučenu unazad, masku i otmene crne pantalone. Bila je viša od pevačice. Bela haljina naglašavao je njene vitke, preplanule ruke. Partner me je privukao na sebe. Spustio je ruku niz moja leđa, sve do guzova. Pritisnuo me je karlicom. To ga je uzбудilo i očvrslilo. Osećala sam kako pulsira. Podigao me je s podijuma. Noge su mi se raširile u vazduhu. Nakon četvrt okreta, spustio me je ispred dve plesačice. Plavuša se kretala kao panter s rukom na pevačicinoj zadnjici.

„Posmatraj ih“, prošaptao je partner. „Radi isto što i pevačica. Postaraću se da osetiš isto što i ona.“

Imitirala sam pokrete njenih bokova. Okrenula sam se, jednom, dva, tri puta, i podigla

koleno kad me je partner poduhvatio. Privukao me je sebi i oborio. Ruke su mi se našle na njegovim grudima. Gledala sam kad su se žene spojile - korak, korak, pauza i okret. Plavuša je spuštala ruku niz pevačicino telo dok se ova zatvorenih očiju naginjala unazad. Prizor je bio vreo. Bile su tako vrole. Uzbudivale su me koliko i ruke mog partnera. Plavuša je polako otkopčavala pevačicinu haljinu. Pustila je da padne pred njene noge. Ostala je u čarapama i podvezicama, bez donjeg veša. Bledoružičaste bradavice štrcale su preko crnog polugrudnjaka. Tamna kosa padala joj je po ramenima. Posmatrala sam njeno prekrasno telo i meku liniju stidnih dlačica, naglašenu preplanulim mesom plavušine ruke, koja je putovala po njemu. Partner me je polako gurao ka pevačici. Čula sam kako mi otkopčava haljinu, koja je skliznula do članaka. Stajale smo na podijumu, gotovo nage, na trideset centimetara razdaljine, u podvezicama i, grudnjacima. Nikad ranije nisam bila sa ženom. Njena želja bila je očigledna... i opojna. A želela sam nju, njega, sve što mi se nudilo.

Pevačica me je privukla sebi, i dala mi žestoki poljubac dok su se partneri kretali iza nas. Dopustila sam joj da to učini! Ljubila sam prekrasnu ženu. Upijala sam njene meke usne i drski jezik. Žudno je putovala usnama niz moj vrat. Plava partnerka dražila ju je prstima. Njeni dugi, crveni nokti kovitlali su se oko klitorisa. Posmatrala sam kako zadovoljava pevačicu i osećala njen isprekidani dah na koži dok se grčila od orgazma. I moje telo se zagrevalo i pulsiralo, što je uzbuđivalo partnera iza mene. Svršila je, ali nije ispuštala moje bradavice iz usta. Partnerove tople i čvrste šake klizile su po mom stomaku, karlici. Napipao je moju vlažnost. Dražio me je ritmom pevačicinog jezika. Topila sam se između njih dvoje. Drhtala sam od uživanja. Za nekoliko sekundi, plima se pokrenula u meni. Telo mi se grčilo. Uzimala sam ono što su mi tako velikodušno davali. Uplela sam ruku u pevačicinu gustu kosu, dok je vrh njenog ružičastog jezika palacao po mojim bradavicama. Moj partner mi je prstima žestoko masirao čvorište uživanja, u savršenim krugovima. Izluđivao me je, oslobađao, nagonio da svršim. Orgazam se u talasima valjao mojim telom.

„O...da.“

„*Hermosa*“, promrmljala je pevačica.

Parter me je čvrsto stegao. Obuhvatio me je rukama kad sam zadrhtala. Pustio me je kad je grč minuo. Ljubio me je po ramenu, dok me je nežno spuštao na pod, pored veličanstvene haljine.

Orkestar je zasvirao malo brže. Plavuša je privukla pevačicu sebi. Dve ukočene tango siluete otplesale su sa scene. Moj partner pošao je za njima. Poslao mi je poljubac i zastao da zahvalno dodirne daske podijuma.

Zatim je i on nestao.

Blagi bože, šta se desilo?

Treptala sam, okraćala daha. Muzičari povezanih očiju svirali su kao da je podijum pun igrača. Osećala sam se blagosloveno i toplo ispod reflektora. Haljina crvenog labuda snevala je pored pevačicine od crnog perja. Opazila sam ga, sitnog i okruglog. Sjajio se na podijumu, na mestu koje je moj partner dodirnuo pod: moj privezak za četvrti korak.

Hermosa.

Kesi

Mark Druri se trgnuo kao da sam ga upravo tresnula po nosu novinama.

„Ne želiš da se vidiš sa mnom?”

Nakon dva poziva u tri dana, složila sam se da se sretnemo u Vašington skver parku. Park je bio omiljeno mesto za pse i bicikliste, uprkos znacima zabrane na svim prilazima.

„Nije da ne želim da te vidim...”

„Mislio sam da nam je bilo dobro.”

„Bilo je.”

„U čemu je stvar?”

Posmatrala sam štene koker španijela koje se trljalo o nogu svog vlasnika. Mislila sam da bi Mark, da je kojim slučajem pas, sigurno bio te pasmine. Vil bi bio odani labrador, pored kadice s peskom, a Tračina zapovednički raspoređeni bigl, koji je delio pravdu u blizini. Ja bih bila retriever gustog i glatkog krzna, pod palmama, onaj koji jurca za svojim repom.

„Mark”, rekla sam. „Mislim... da si sjajan.”

„Da li si takva zbog Vila?”

Ramena su mi se obesila. Vil je bio u pozadini svega. Pokušavala sam da se udaljim od njega. Jedan pogled, dodir ili poljubac bio je dovoljan da obesmisli moje napore.

„On je jedan od razloga.” Nisam htela da mu kažem kako ga van postelje doživljavam kao razmetljivog brata. Nežno me je obgrlio.

„Ljubav je teška, Kesi. Znam to, ja sam muzičar.”

Teškom sam mukom obuzdavala smeh. Bio je tako drag. Prihvatila sam njegov izraz pažnje. Malo sam se naslonila na njega.

Prošla su tri dana od mog susreta s Vilom u novom restoranu, njegovog zagrljaja i poljupca. U ta tri dana smo snebivljivo izbegavali jedno drugo na poslu. Neumereno smo se izvinjavali posle svakog mimoilaženja u hodniku i zahvaljivali za svaku pruženu kafu ili dodati čekić. Kad se na promeni smene našao nasamo sa mnom u svojoj kancelariji, šapnuo mi je da želi da nešto raščistimo - i da će to biti poslednji put da govorimo o onom što se dogodilo.

„Ne žalim zbog bilo čega što sam rekao ili učinio i još želim da prihvatiš posao na spratu.”

„Baš fino”, rekla sam. „Prihvatiću ga. Prihvatiću ponuđeni posao, ali šta ćemo s onim drugim. To se može ponoviti, što ne bi bilo pošteno ni prema meni, ni prema Tračini, ni prema bebi.”

Osluškiivali smo zvuke koraka iz hodnika, dok mi je tihim glasom obećao da više neće biti drame, ukradenih poljubaca ili nežnosti. Čak smo se i rukovali. Taj dodir nas je koštalo uobičajenog šoka, u obliku razmene elektriciteta. Dok je Mark sedeo na klupi u parku pored mene, posmatrala sam njegov privlačni profil i zaključila, pošto ne mogu da izbegavam onog koga zaista želim ili da budem s nekom kog ne želim, da moram da pronađem nekog muškarca na sredini između njih dvojice. Potreban mi je neki klin između mene i Vila i između mene i Marka.

Džes je bio jedina osoba koja je budila moj um i telo. Biće Dofinin partner u fantaziji ako ne regrutujem njegovog zamenika. U tom trenutku me je ošinula spoznaja, poput čudesnog seva munje.

„.... uostalom i ja samo gomilam avanture, Kesi, možda si ti jedna od njih. U redu je ako te ne zanimam. Neće mi pasti kruna s glave.”

Misli su mi odlutale. Bili su mladi, drski i vitki. Imali su seksi osmehe. Obojica su dobro

izgledala u belim majicama, što je retkost za muškarce koji nisu Marlon Brando s kraja pedesetih. Dok je Džes zračio toplinom i dobrotom samohranog oca, Mark je bio razmetljiv i bezobrazan samac. Džes je imao tetovaže. još sam se čudila što ih Mark uopšte nije imao. Pokušala sam da izračunam kada će Dofina doživeti svoju fantaziju s Džesom. Za nekoliko dana vratiće se iz Buenos Ajresa, što znači da će se fantazija dogoditi u narednih mesec dana. Uzvrpoljila sam se. Regruti Tajne su podvrgavani nizu testova. Taj proces je znao da traje i nedeljama. Imala sam malo vremena...

Mark je pucnuo prstima ispred mog lica.

„Gde si, Kesi?”

„Izvini. Ovde sam. Psi... tako su slatki. Skrenuli su mi pažnju.” Okrenula sam se prema njemu. „Znaš, dopada mi se ono što si rekao o gomilanju avantura. Mlad si. To je upravo ono što bi trebalo da radiš, umesto da se vežeš samo za jednu ženu. Imam li pravo?”

„Pretpostavljam da je tako. Ali ja sam muzičar. Mi volimo da imamo stalne devojke. One nas prizemljuju dok stvaramo.”

„Tako je.”

Psi su njušili i obilazili se. Okrenula sam se prema njemu, da bih ga pogledala u oči.

„Ako si ozbiljan što se tiče gomilanja avantura, imam jednu za tebe. Radi se o zaista velikoj avanturi. Neverovatnoj. Tako nešto nećeš naći bilo gde drugde.”

„Ili s nekim drugim?”, pitao je. Nagnuo se da me poljubi.

Zaustavila sam ga.

„Ovu avanturu ćeš imati... s drugom ženom, zanimljivijom od mene. Imaćeš je pod uslovom da si otvoren prema takvim mogućnostima.”

Vragolasti osmejak zaigrao je na njegovim usnama. *Muškarcima ovo lakše pada*, pomislila sam. Nije mu bio potreban uvod ili ubedivanje da prihvati šokantni predlog, koji je meni vrlo delikatno iznela Matilda i koji sam pre nekoliko meseci vrlo oprezno saopštila Dofini. Nisam morala da ga raskravljujem, smirujem ili nagovaram. Nisam morala oprezno da mu prilazim. Nije morao da se bori sa značajnim psihološkim preprekama ili društvenim uslovljavanjima. Moja ponuda nije ga nagnala na preispitivanje svega što je naučio o svojoj seksualnosti i svom mestu u svetu. Kad sam mu ispred nosa mahnula mogućnošću da ima velike količine neobaveznog seksa, i zanimljivog, na način koji voli i sa ženama koje su željne avanture, jednostavno je sklopio ruke na potiljku i rekao:

„Imaš moju punu pažnju, Kesi Robišo. Moju vrlo nepodeljenu pažnju.”

Matilda se nije dala lako ubediti.

„Mora da prođe kroz strogi proces provere, Kesi. Govorim o medicinskim, psihološkim, fizičkim...”

„Proći će ih”, rekla sam, kidajući etiketu s moje boce piva.

„To je znak seksualne frustracije”, rekla je hladnim tonom. Mislila je na moje nervozne gestove.

„Baš kao i ovaj zahtev, veruj mi!”

Trejsiz, naše uobičajeno sastajalište, bio je neobično tih za petak po podne. Kad bolje razmislim, i moja smena u kafeu bila je prilično mrtva. Tračini je to odgovaralo. Bila je već toliko trudna da se gosti nisu osećali prijatno dok ih je posluživala - činilo im se da se može poroditi svakog časa. Za nekoliko nedelja moraće da prestane da radi.

Vil je istakao znak da zapošljava nove radnike, kad mu se javio brat Džekson iz Slajdela. Pitao ga je može li da zaposli njegovu najstariju kćerku Kler, ćudljivu sedamnaestogodišnjakinju s dredovima, koja je želela da završi srednju školu u njuorleanskom Centru za kreativne umetnosti, koji je baš nedaleko od kafea. Obećala je da će između pirsinga i poetskih večeri

raditi dve noći nedeljno i vikendom u kafeu i da će za vreme letnjeg raspusta raditi još više. Vil je oklevao da primi problematičnu tinejdžerku u svoj stan, dok mu Tračina nije skrenula pažnju da će mlada bratanica moći da im pomogne oko čuvanja bebe posle porođaja. Tako je Kler počela da radi u kafeu i brzo se uklopila.

Matilda nije završila s nabranjanjem svih problema u vezi Markovog regrutovanja.

„Ako prođe sve testove, mora da prođe i obuku. I druge žene moraju da se slože s njegovim prijemom. Odluka mora biti jednoglasna.”

„Uspeće. Dofina trza na muzičare.”

„Tu je i stvar s tobom i Džesom. Imaj na umu da bi te mogao odbiti. Ne zaboravi da ima još jednu fantaziju s Tajnom. Možda će hteti da iskoristi tu mogućnost. Da li si spremna da budeš odbijena?”

„Naravno. Da. Sigurno.” Slegla sam ramenima i gucnula pivo.

Lagala sam. T. A. J. N. A. mi je podarila mnogo toga, ali ne i sposobnost da podnesem odbijanje. Naposljetku, u Tajni nisam mogla biti odbijena. U fantazijama sam samo ja mogla da odbijam. A Džes je mogao da me odbije, i zašto ne bi to i učinio? Šta imam da mu ponudim? Običan sastanak sa ženom s kojom je pre više od jedne godine već vodio ljubav u okviru fantastičnog scenarija, s onom koja je ustuknula kad joj se ukazala mogućnost za još seksa. Biraće između toga i uzbuđenja nove fantazije i novog mesa pritisnutog uz njegovu kožu. Zar većina muškaraca na njegovom mestu ne bi izabrala nešto novo? Zar to ne bi bio i moj izbor? Pa, ne bi. Iskusi sam čar novine s Markom i nešto mnogo sadržajnije s Vilom. Marka nisam želela. Vila nisam mogla imati. To znači da mi je ostao Džes.

„Sutra ću se sastati s njim”, reče Matilda. „Ako pristane, zvaće te. Ako odbije, ništa. Šta god da se desi, skinućemo ga s Dofininog spiska fantazija da bismo sprečile stvaranje napetosti između vas dve. Vaša veza je sveta. Šta god da se desi, ona ni po koju cenu ne sme da sazna za ovaj razgovor.” Zastala je da bi mi dala vremena da upijem informacije. „Uh”, dodala je posle nekoliko sekundi, „tek da znaš. Dominik je prošao sve ispite. Biće novi regrut.”

„Misliš na fudbalera?”

„Ispostavilo se da je građevinski preduzimač. Prošao je sve testove i pri kraju je obuke. Ako s Markom ne upali, mogao bi da uskoči Dominik.”

„Šta je s Juanom, njegovim seksi ridokosim prijateljem?”

„Nije prošao prvu rundu. To je zbilja čudno. Članice Komiteta retko kad postignu jednoglasnost oko ridokosih. To me kao ridokosu prilično vređa. Marti se jednostavno nije dopao.”

„Ali tako je sladak.”

„Pa, ako sledeće godine budeš u Komitetu, možeš da ga prijaviš po drugi put, ako još bude zainteresovan.”

Platila sam polovinu računa i krenula peške kući. Noć je bila mirna ali pomalo jeziva. Nije bilo ni traga od meseca. Sirena je zavijala u daljini, a džez dopirao iza svakih drugih vrata. Muzika je postala još glasnija i neobičnija, kad je Magazin prešao u Dikejturovu u Francuskoj četvrti. Stresla sam se. Jesen stiže. Osećala sam je u kostima. U stvari, čitav grad mi se činio mračnim i nespokojnim, poput mene.

Telefon je zazvonio sutra ujutru, čim sam izašla ispod tuša.

„Halo?”

„Hej, damo”, rekao je muški glas. Zvučao je slatko i poznato. Otezao je po južnjački.

Nije mi palo na pamet da bi to mogao biti Džes. Ne tako brzo. Ne u deset ujutru. Matilda ga je tek nedavno zvala i suočila s izborom. Sigurno mu je trebalo nešto vremena da razmisli.

To je bio on. Nervi su mi zaigrali, a dlanovi smesta oznojili. *Šta sad?*

„Ko je to?" pitala sam. Kad se uplašim, guram stvari od sebe obema rukama. Ne puštam ih. Držim ih na što većoj razdaljini od sebe da bih se izborila za što bolju poziciju. Nadam se da će doći k meni. Učinila sam to s Vilom. I sad to činim s Džesom.

„Znaš ti veoma dobro ko je ovo, Kesi Robišo."

Brzo sam se podsetila svih koraka Tajne. *Tako je!* Imam pristup svim tim osobinama. Osetila sam ih i iskusila. *Mogu ja ovo.*

Predaja.

„Šalim se. Znam da si ti."

„Dobro. Pa... Matilda kaže da bi htela da me vidiš?"

Hrabrost.

„Želim."

„Gde si?"

Poverenje.

„Kod kuće sam."

Velikodušnost.

„Pitala sam se... da li si slobodan sledeće subote? Volela bih da te pozovem na večeru. Raspoložena sam da ti nešto skuvam."

„Da li to znači da moram da čekam nedelju dana? Gde živiš?" *Neustrašivost.*

„U Marinijju, nedaleko od mesta gde radim." *Samopouzdanje.*

„Mislila sam, ako nisi raspoloživ sledeće subote, i nedelja mi odgovara", dodala sam.

„Nedeljom se obično brinem o sinu", rekao je. „Mislim da ću nešto smisliti."

Znatiželja.

„U redu. Imaš sina. Koliko ima godina?"

„Šest. Kod mene je svake srede i svakog drugog petka i nedelje do šest. Uveče ga vraćam mami. Baš je pire četiri dana proslavio rođendan."

„Ah. To je baš slatko. Pa zašto ne bi svratio nakon što ga vratiš sledeće nedelje? Napraviću nešto za jelo. Ponesi bocu vina ili šta već piješ."

„Hoću, gospođice Robišo."

Zanos.

„Sjajno! Radujem se tome. Ja sam u zelenoj kući na uglu Šartrove i Mandevilske. Na drugom spratu. Videćemo se."

Sigurno sam poskočila pola metra uvis, kad sam prekinula vezu. Zakazala sam sastanak sa strancem, s tipom čije prezime nisam znala, s istetoviranim samohranim ocem, kog sam srela jednom, u čudesnoj seksualnoj fantaziji, zahvaljujući članstvu u tajnoj grupi koja ih priređuje za potrebe zanemarenih i zapuštenih žena koje čeznu za pažnjom. Ta pomisao me je ispunila silnim uzbuđenjem.

„Učinila sam to", rekla sam Diksi, koja je ležala na ledima, igrajući se privescima na mojoj narukvici.

Dofina

Trebalo je da znam da će se nešto dogoditi kad je umesto Ernesta došao drugi vozač, s dvadeset minuta zakašnjenja. Sedela sam u predvorju hotela Alvear palas, u novoj haljini od crnog brokata, sa zakopčavanjem sa strane i tročetvrtinskim rukavima, koji ističu narukvicu. Našla sam je kako zaboravljena vene na stalku u San Telmu: divnu koktel-haljiniu do ispod kolena. Konzervativna dužina lepo je isticala moje obline. Na osnovu načina na koji me je novi vozač odmeravao dok mi se samouvereno približavao, zaključila sam da je vredna svakog potrošenog centa. Uniforma mu nije najbolje stajala. Kapa je bila prevelika, a rukavi prekratki. Nije imao građu čoveka koji je povazdan sedeo za volanom limuzine, što je bio kompliment.

„*Lo siento, señora Dauphine*“, rekao je. Izvinio se zbog kašnjenja. Venama premreženi zglobovi štrcali su iz rukava kad mi je pružio ruku bez rukavice.

Žmarci su me podišli kad sam se pozdravila s njim. Ernesto je imao dečački šarm, a novi vozač bio je oličenje muževnosti. Drugo zvono na uzbunu zabrujalo je kad me je smestio na zadnje sedište.

„*A donde vamos?*“, pitao je. *Gde idemo?*

Kako je moguće da ne zna adresu ako je iz Tajne? Matilda je rekla da je aukcija najstroža tajna i da samo pozvani znaju gde će biti. Ta informacija se saopštavala telefonom, a ne pozivnicom, da bi se izbegla neželjena medijska pažnja.

Videla sam njegove nasmešene zelene oči u retrovizoru. Bio je i te kako svestan svog uticaja na žene.

„*Vamos al Teatro Colon, por supesto.*“ Uputila sam ga na čuveno pozorište u centru. Nisam mogla a da ne budem šarmirana njegovim izgledom. *Tako si plitka, Dofina*, ukorila sam sebe. Zavalila sam se u sedište limuzine.

Sledeće zvono za uzbunu oglasilo se tokom lagane vožnje do pozorišta. Posle svakog bloka gledao je na GPS i podešavao retrovizor. Nemir izazvan predstojećom aukcijom potisnuo je moje brige zbog vozača čim smo se zaustavili ispred Kolumbovog teatra. Čitav blok dugačka zgrada podsećala je na mramornu svadbenu tortu. Svečano obučeni portir čekao je na trotoaru da me pozdravi. Nije ni pogledao vozača kad je ovaj otvorio vrata i pomogao mi da izađem.

„Auh!“, otelo mi se kad sam izašla iz auta. Zvučala sam kao poslovična američka turistkinja.

„Gospođice Mejson, privilegija je upoznati vas. Žao mi je ako ste imali... problema da pronađete Kolumbov teatar.“ Pogledao je mog vozača. „*Quien es usted?*“

„Dante“, odgovorio je moj vozač.

Moj domaćin je dramatično uzdahnuo, a onda se okrenuo na petama i pružio korak. Dante i ja krenuli smo za njim, kroz gomilu turista, koji su fotografisali impozantnu građevinu. Žurno smo odmicali pozlaćenim predvorjem, punim mramornih statua i vozača limuzina. Prošli smo ispod staklene tavanice i pored znaka na kojem je pisalo *Evento privado*. Kroz izrezbarena pozlaćena vrata ušli smo u zamračeni teatar.

Dvorana u Kolumbovom teatru izgledala je fantastično. Ostavljala je spektakularan utisak na posmatrača. Kitnjasti balkoni okruživali su duge redove luksuznih crvenih stolica. Nervozni učesnici licitacije odavno su zauzeli prednje redove. Čekali su nas. Na svu sreću, nismo stigli poslednji. Visoka plavuša u ukusno skrojenom poslovnom kompletu stuštila se niz stepenice i sela na poslednje prazno sedište na dalekom stolu za agente, pre nego što sam ja stigla do svog mesta. Pred njom je bilo mnogo telefona. Matilda mi je skrenula pažnju da će neki kupci zvati sa svih strana sveta, a da će njihove pozive primati lokalni bankari.

Smiri se, Dofina. Ovde si samo da bi potpisala dokumenta i to je sve. Nervozno sam potapšala pundu. Dobro je što sam se odlučila za tanke, niske pete, u kombinaciji s tesnom haljinom. Dobila sam stolicu pored prolaza, u zadnjem redu, s kog se pružao pogled na čitavu dvoranu. Zavalila sam se u sedište i zagledala u freske oko lusteru velikog kao sunce.

Posmatrala sam kupce, uglavnom žene. Matilda mi je objasnila da će novac od prodaje slike finansirati prilično nesvakidašnje projekte Tajne. Stavila mi je do znanja da organizacija ne želi novac od individua ili grupa koje bi mogle pokazati preteranu radoznalost u pogledu naših aktivnosti ili od onih čije se vrednosti ne podudaraju s našim.

Dante je stajao desno od mene, kao zgodni pas čuvar.

„Zbilja je... *lindisima*“, rekla sam, razgledajući dvoranu.

„Tako je. Spektakularna je“, prošaptao je, nagnuvši se ka meni. „U poslednjih nekoliko godina je temeljno obnovljena. I vaša haljina je spektakularna, kad smo već kod toga.“

Dakle, moj vozač govori engleski! I to s američkim naglaskom - ne - baš s južnjačkim naglaskom! Posle tog uvida oglasilo se još jedno, poslednje zvono za uzbunu.

„Ko ste vi? Odakle ste?“

Slatki osmeh prešao mu je preko usana, baš kad je čekić udario o drveno postolje, a zavesa se digla. Pred svima se ukazao lepo osvetljeni *Crveni bes*, na mat crnom stalku. Modernistička slika snažno je odudarala od klasičnog arhitektonskog zdanja. Uzdasu su ispunili veliku prostoriju. Dante je, po svoj prilici, protumačio žustri aplauz kao znak da sedne iza mene, u praznom delu dvorane.

Voditelj aukcije popeo se na scenu i pozdravio goste. Održao je kratko predavanje o istorijatu platna i pozvao okupljene da pozdrave predstavnika, poslatog da potpiše dokumenta o prenosu

„Molim vas da poželite dobrodošlicu senjoriti Mejson, koja je dopratila *Crveni bes* iz dalekog Nju Orleansa, u ime anonimnog vlasnika.“

Sva krv mi je napustila lice. Nisam ustala. Stidljivo sam podigla ruku. Brzo sam je spustila.

„Želimo vam mnogo sreće, senjorita Mejson. Aukcija će se obaviti na engleskom. Prevodilac je svima na raspolaganju, putem slušalica. Počnimo prodaju.“

Au. Licitacija je otvorena sumom od 2,3 miliona američkih dolara. Matilda se pak nadala da će platno biti prodato za dvostruko veći iznos. Pogled voditelja aukcije plovio je po šumi ruku s obe strane gledališta. Odgovarao je tako brzo na ponude učesnika da se činilo da pliva leptir-stilom. Pristizale su i anonimne telefonske ponude. Plavuša, koja je zakasnila više i od mene, sedela je za stolom s mnogo telefonskih aparata i nervozno lupkala nogom.

„Čujem li 2,4 miliona? Dva zarez četiri? Imamo dva miliona i šest stotina hiljada. Dva i šeststo pozadi. Tri miliona. Čujem li tri miliona iz prednjeg...“

Glava mi je letela napred-nazad. Cena je vrtoglavo rasta.

„Imamo četiri miliona, četiri i dvesta, imamo četiri i dvesta! Četiri i osamsto! Pet miliona, dame i gospodo...“

Posle te cene, nekoliko ljudi spustilo je slušalice. Kad je suma dostigla šest miliona, prisutni su se potpuno umirili. Ja sam sedela na ivici fotelje. Svi su odustali posle sedam miliona, osim dve osobe, koje su nastavile nadmetanje: gojazna žena s debelim naočarima borila se protiv anonimnog telefonskog učesnika. Plavuša, njegova predstavnica, mirno je dizala ruku posle svake ponude.

„Dostigli smo osam i petsto... osam i petsto i - imamo devet! Devet miliona ponuđeno je telefonom! Devet miliona i dve...“

Dodavola! Približavamo se sumi od deset miliona dolara. Tim novcem se može prirediti mnogo fantazija. Iskrivila sam glavu da bih pogledom potražila vozača, koji me više nije čuao.

Nigde ga nije bilo. Možda se pridružio kolegama u predvorju.

„Deset milion dolara! Ponuđeno je deset! Deset i četiristo! Deset miliona i četiri stotine hiljada!"

Levo, desno, desno, levo - dva preostala učesnika aukcije bespoštedno su se nadmetala. Plavuša na telefonu nije gubila prisebnost. Žena s naočarima bivala je sve nervoznija. Srce bi mi posle svakog dizanja ruke u vazduh brže zakucalo. Aukcija je mnogo uzbudljivija od bilo kog sporta!

„Dame i gospodo, dostigli smo jedanaest miliona i sto hiljada dolara. Čujem li jedanaest i dvesta? Imamo jedanaest i dvesta!", rekao je voditelj aukcije. Pokazao je čekićem na ženu s debelim naočarima, čija ruka je postajala sve teža i teža. Plavuša nije pokazivala nikakve znake nervoze.

„Jedanaest... I da! Imamo jedanaest i trista na telefonu! Imamo li jedanaest i četiristo?"

Tišina je pritisla dvoranu. Sve glave su se okrenule ka ženi s debelim crnim naočarima. Želela sam da pobedi, možda zato što nije bila glas lišen tela. Ali avaj, plavuša je hladno podigla ruku.

„Imamo jedanaest i četiristo od anonimnog kupca broj osam... jedanaest i četiristo... da li imamo jedanaest i petsto?"

Oklevajući, žena s naočarima digla je ruku.

„Imamo jedanaest i pet..."

„Petnaest miliona!" razlegao se poznati glas iz zadnjeg dela sobe.

Trebalo mi je izvesno vreme da shvatim kome pripada, zato što njegov vlasnik više nije bio u uniformi. Prepoznala sam mog vozača Dantea, u tamnom i sveže ispeglanom odelu, s belom košuljom uredno uvučenom u pantalone. Ratosiljao se kape, naočara za sunce i sakoa neodgovarajuće veličine. Izgledao je veoma seksi s rukom u džepu.

„Da li ste vi registrovani učesnik aukcije?"

Pokazao je na nervoznu plavušu za stolom s telefonima.

„Izabela je predstavica moje kompanije, inače iz Argentinske centralne banke. Može da jemči za moje fondove. Slobodno prekinite vezu, Izabela. Žao mi je što sam zakasnio."

Dante - ili kako god da se zvao - podigao je temperaturu u dvorani od krčkanja do ključanja. Uznemireni voditelj aukcije okrenuo se ka ženi s naočarima, koja je poraženo spustila ruku.

„Dakle, imamo... petnaest miliona... jednom... drugi put... Slika je prodana gospodinu u tamnom odelu! *Crveni bes* Karoline Mendoze prodan je za petnaest miliona dolara! To je svojevrсни rekord, dame i gospodo! Nezapamćeni rekord!"

Gromki aplauz prolomio se teatrom. Stiskala sam naslone fotelje i posmatrala kako Dante prilazi poraženoj učesnici i rukuje se s njom. Gomila je nastavila da tapše dok je pobednik aukcije pozirao ispred platna. Voditelj me je posle kratkog razgovora s Izabelom pozvao da pridem stolu s telefonima, na kom sad nije bilo ničeg izuzev kitnjastog sertifikata u kožnom povezu.

„Izabela mi kaže da je petnaest miliona dolara već preneto na vaš račun. Možete potpisati transfer vlasništva, ako vam ne smeta što je kupac slike neregistrovani učesnik", rekao je voditelj aukcije. Dodao mi je otmeno nalivpero i dodao: „To je ogromna suma novca! Impresivna!"

I njega je, po svoj prilici, iznervirao zgodni mladić koji je, nepozvan, na dramatičan način narušio strogo kontrolisani aukcijski proces. Ali šta možete da radite kad neko istrese petnaest miliona dolara, trostruko veću sumu od očekivane, izuzev da mu zahvalite i stavite potpis iznad isprekidane linije. To sam i učinila, s blagim rumenilom. Jedva sam čekala da Matildi saopštim dobre vesti.

Predala sam papire voditelju aukcije.

Dante, ili ko god da je taj što je prišao stolu i okončao prenos vlasništva nečitljivim potpisom, presreo je moj zbunjeno pogled.

„Drago mi je što se formalno upoznajemo, gospodice Mejson. Uveravam vas da će slika gospode Mendoze završiti u veoma dobrim rukama. Ja sam veliki poštovalac njenog dela. Možete zamisliti koliko sam se rastužio kad sam doznao da sam izostavljen s liste učesnika aukcije i koliko sam zahvalan što mi to niste zamerili.“

„Ko ste vi?“, pitala sam kad sam oprezno provukla ruku ispod njegove. „I čemu ta predstava s limuzinom, neznanjem engleskog i neregistrovanjem? Šta vam je to trebalo? Sigurno ste mogli...“

„Dofina, draga moja, sve ću vam objasniti kad za to dođe vreme. Moramo poći pre nego što talas radoznalosti zapljusne dvoranu. Ljudi će uskoro početi da postavljaju pitanja. O meni, o vama, i o... grupi koju predstavljate.“

„Šta vi znate o njoj?“

„Znam dovoljno da bih vas pitao... Da li prihvatate korak?“

Pa naravno! Dakle, on je jedan od njih. On je jedan od nas!

Poveo me je uz stepenice, ka izlazu, dok su se učesnici aukcije tiskali oko *Crvenog besa*, da bi ga fotografisali pre no što bude spakovan i poslat kupcu Srce mi je i dalje snažno tuklo, iako mi je mnogo toga bilo jasnije.

U predvorju nije bilo nikog, izuzev pola tuceta vozača. Dosađivali su se i često gledali na sat. Dante me je oštro cimnuo u suprotnom pravcu, kroz visoka staklena vrata pokrivena čipkastim zavesama. Najedanput smo bili potpuno sami u divnom uskom hodniku u boji slonovače, sa stubovima i zidnom oblogom u istoj zlatnoj nijansi kao moja narukvica. Pustio mi je ruku.

„Pa...“ rekla sam i pošla unatraške. Lagano sam se povlačila dok nisam pala na meki kanabe, ispod biste nekog slavnog kompozitora. „Da li ste zaista potrošili petnaest miliona dolara na sliku?“

„Jesam.“

„Zašto?“

„Da bih vas impresionirao. Da li sam uspeo u tome?“ Pomerila sam se da bih mu napravila mesta.

„Možda.“

Očigledno je da imam posla s muškarcem naviklim da na lak način dolazi do svega što želi. Nisam bila sasvim sigurna da želim da budem jedan od lakih dobitaka. Nagnuo se ka meni. Lice mu je bilo na nekoliko centimetara od mog. Nozdrve su mu se raširile kao u životinje koja je namirisala strah... njoj najdraži miris.

„Ponovo ću vas pitati - da li prihvatate korak?“

Podigao mi je ruku i proučio moju narukvicu. Istrgla sam je iz njegovog stiska i sakrila je iza leđa. Bio je seksi i znao je za postojanje Tajne. Ali širio je neku mračnu auru oko sebe, koja me je iznova sprečavala da mu poklonim poverenje.

„Kako se zaista zovete?“, pitala sam. „I kako niste znali gde je aukcija ako joj je vaša bankarka, ona plavuša, prisustvovala?“

„Sledila nas je, pošto ni ona nije dobila pozivnicu. Biće mi zadovoljstvo da vam odgovorim i na ostala pitanja. Postoji samo jedno koje je važno. Prihvatate li korak?“

Usne su mu se našle pored mog uva. Gricnuo mi je ušnu školjku i nežno je sisao. Uzdrhtala sam od uzbuđenja. Telo mi se pretvaralo u lavu, a koža topila gde god me je dodirnuo. Kretao se brzo, tako brzo da uskoro neću moći da ga zaustavim, čak i ako to budem htela.

„Hteo sam da uradim ovo otkad sam te video u hotelu“, prošaptao je. Razdvojio mi je kolena i krenuo smelo uz moje butine.

Ukočila sam se zbog žagora iz pravca predvorja.

„Zaključao sam vrata. Niko nam neće smetati“, rekao je. Podigao mi je suknju gotovo do bokova.

Spustila sam ruku na njegovo rame i nežno ga odgurnula od sebe.

„Odakle ste?“

Nije odustajao. Usnama je pronašao moj vrat. Nije odgovarao ni na jedno od mojih pitanja. Mutilo mi se u glavi od žudnje. Talentovanim usnama otupljivao je moje instinkte.

„Dofina, prihvatite, pa ću vam sve reći.“

„Prihvaćiću“, promrmljala sam, sklopljenih očiju, „ako mi kažete... o kojem se koraku radi.“

Pogledom je potražio moju narukvicu. Hitro sam gurnula ruku iza leđa.

Uspravio se i povukao rukave.

„To nije teško pitanje“, rekla sam. „Zašto ne pogledate privezak, onaj koji ćete mi predati po okončanju fantazije? Tako ćete znati odgovor.“

Oglasio se posle kraće pauze:

„Znate pravila, Dofina. Ne mogu vam pokazati privezak ako ne prihvatite korak.“

Preslišavala sam se o neophodnim osobinama svake fantazije. Bilo je nadrealno i on je budio u meni izvesne afinitete, to je sigurno. A ovo bi trebalo da bude romantična i erotična predigra. Možda bih se mogla osetiti aferentno i spremna za transformaciju u njegovom društvu. Postojao je samo jedan problem: nije bilo jednostavnosti i nisam se osećala *bezbedno*. Sve se svodilo na to. Ako se peti korak ticao prevladavanja strahova, njegovo odbijanje da mi odgovori na pitanja sprečavalo me je da se osetim bezbedno i da ga prihvatim.

„Poznata su vam pravila, Dante, ili kako god da se zovete. Ako ne prihvatim korak, zaustavljamo se na ovom mestu. Gotovo je. A moj odgovor je - ne. Ko ste vi zapravo? Zvučite kao neko s Juga - tačnije, baš iz Luizijane.“

„Pa“, procedio je ustajući, „previše toga biste hteli da znate za nekog ko me je odbio.“

„Kako vi kažete.“ Spustila sam haljinu preko kolena. Pundža mi se olabavila za vreme kratkog koškanja. Otkopčala sam šnalu i raspustila kosu

„Evo pravog *Crvenog besa*“, rekao je, diveći se mojoj kosi. Pomilovao je jedan riđi uvojak. Izmakla sam van njegovog domašaja. „Biće mi zadovoljstvo da naložim vozaču da vas vrati do hotela.“

„To neće biti neophodno“, rekla sam. „Mogu i sama da se vratim.“

„U tom slučaju ću... otići.“

Ustao je i prišao vratima. Otključao ih je i tiho zatvorio za sobom. Ko je, dodavola, bio ovaj čovek i šta je pokušao da izvede? Čekala sam još nekoliko sekundi pre nego što sam požurila ka dvorani, u kojoj je nekoliko radoznalaca još stajalo oko slike. Da li je prekasno da poništim prenos vlasništva? Morala sam da pokušam.

Voditelj aukcije razgovarao je s bankarkom Izabelom.

„Oprostite“, prekinula sam njihov razgovor. „Možete li mi reći da li je moguće zaustaviti prenos vlasništva? Stvar je u tome... mislim da sam pogrešila kad sam je prodala neregistrovanom učesniku.“

Ukrstili su poglede, kao da su upravo o tome raspravljali.

„Problem je što to ne možete učiniti bez njegovog potpisa“, rekao je voditelj aukcije. „On je sad zakoniti vlasnik slike.“

„Ne verujem da će to učiniti. Toliko se trudio da je kupi“, dodala je Izabela nervoznim ali savršenim engleskim. „Nisam znala da je neregistrovan; u protivnom ne bih učestvovala u

nadmetanju za račun senjora Kastija."

„Koga?"

„Kastija", rekla je. „Pjer Kastij. Pretpostavljam da je u Nju Orleansu dobro poznat, pošto njegova porodica poseduje pola grada."

„I mali deo ovog grada takođe", zacerekao se aukcionar.

Pjer Kastij? Naravno da sam znala za njega. Ali nisam prepoznala njegovo lice u ovom ambijentu. U medijima nije bilo mnogo njegovih fotografija. Držao se povučeno, u skladu sa bogatstvom tog kalibra. To ime je za žitelje Nju Orleansa bilo nešto najbliže kraljevskoj tituli.

Zašto bi se, dođavola, Pjer Kastij, veliki naslednik Pjer, milijarder, ušunjao na privatnu aukciju i istresao petnaest miliona dolara za sliku, i zatim pokušao da me zavede na kanabetu u teatru u Buenos Ajresu? U šta sam se ovo uplela?

Krv mi je navrla u lice. Kesi i Matilda moraju da saznaju za ovo. Možda je ovo neki znak. Možda je zaustavljanje na Petom koraku prava odluka. Pitala sam gde je najbliža taksi stanica i požurila napolje. Odmicala sam korakom poraženog. Pobedila sam dovoljan broj strahova, pomislila sam, gledajući narukvicu. Čak i s pola privezaka izgledala je - pa, lepo - dok se presijavala u svetlosti farova.

Srce mi je tuklo na zadnjem sedištu automobila na putu ka hotelu. Činilo mi se da mi koža gori tamo gde me je Pjer Kastij dodirivao.

Kesi

Kad sam poslednji put pozvana u Zdanje, na sebi sam imala samo kaput. Povelili su me uz stepenice s povezom na očima, u susret gozbi čula (i ljubavniku). Ovog puta je bilo drugačije. Matilda me je čekala na verandi jedne vrele avgustovske subote. Izgledala je neveselo. Znala sam šta je muči. Ni ja nisam mogla da spavam nakon sinoćnjeg razgovora s gnevnom Dofinom. Nazvala sam Matildu da bih je upoznala s dešavanjima na aukciji i Pjerovom ujdurmom.

„Ne mogu da verujem da je Pjer to učinio“, rekla sam kad smo se pozdravile na verandi. „Dofina je duboko potresena.“

„Ne krivim je. Za četrdeset godina Tajne, imali smo problem samo s jednim muškarcem, i to baš Pjerom. Trebalo je da verujem instinktima kad se prvi put pojavio. Ali sve nas je zaveo svojim šarmom.“

„Nije sve tako crno. Petnaest miliona omogućiće dugogodišnje finansiranje fantazija“, rekla sam. „Ako ih zadržimo.“

Ni u jednom trenutku nisam pomislila da nećemo zadržati novac. Ali takva odluka učinila mi se veoma izglednom posle Matildine kisele opaske.

„Bilo kako bilo“, nastavila je, „odluku o zadržavanju novca doneće Komitet u punom sastavu, a ne samo ja. Posetiću Dolinu.“

„Mogu li da pođem s tobom? Možemo li da odgodimo ovaj... posao?“

„Ne. Ovo je posao za starešinu Komiteta. Vreme je od ključne važnosti. Možda ću uspeti da je ubedim da ostane u Tajni. Nadam se da ću je ubediti da barem prihvati naše izvinjenje ako ne uspem u osnovnoj nameri. Ti ćeš, draga moja, dobiti uzbudljiv zadatak, koji vapi za izvršenjem. Da li si sigurna da si spremna za njega?“

„Spremnija ne mogu biti.“

„Da li si nervozna?“

„Da li te je Džes zvao?“

„Večeras ćemo se videti.“ Nisam mogla a da ne pokažem izvesno zadovoljstvo.

Matilda nije delila moje raspoloženje. Nije krila zabrinutost.

„Nadam se da posle greške s Pjerom nisam pogrešila i u vezi s Džesom.“

„Mislim da nisi“, rekla sam. Pitala sam se zašto neprestano seje sumnje u vezi s njim.

Pošla sam za njom u Zdanje. Popela sam se uz stepenice i pošla dugim hodnikom. Zastala je ispred uskih vrata. Otključala ih je. U sobici je bila siva stolica, okrenuta staklenom zidu. Pokazala mi je da sednem na nju. Soba s druge strane stakla bila je slabo osvetljena, ali spektakularna. Desno od mene bila su dva prozora od poda do plafona. Krasile su ih debele crvene zavese i Kupidoni na drvenim maskama za prozore. Stare uljane slike dražesnih žena u haljinama bez rukava visile su na zidovima boje slonovače. I krevet je bio umetničko delo. Svaki stub izrezbaren je kao vrbino stablo. Šare u obliku krupnog lišća ukrašavale su pročelje od hrastovine. U središtu sobe bila je postavljena stolica bez naslona za ruke, s pozlaćenim nogama. Izvezene ruže u boji burgunca krasile su sedište i naslon.

Bila sam nervoznija nego u svojim fantazijama.

„Ovo je carska soba“, reče Matilda.

„Dakle, ovde se izvodi obuka?“

„Jedan njen deo. Da li si spremna?“

Klimnula sam. Duboko sam udahnula i pokušala da ponudim najsamouvereniji osmeh. Gledaću početak obuke Marka Drurija, a trener će mu biti Anžela Režan. Položio je sve testove,

pojavi se na dva sastanka i odlično prošao na intervjuu, ali mora da položi i konačni ispit s Anželom pre nego što dobije ulogu u Dofininoj fantaziji.

„Posmatranje bivših ljubavnika zna biti veoma emocionalno iskustvo, Kesi. Za tako nešto potrebna je zavidna duhovna snaga.“

„Dobro sam“, rekla sam, i sebi koliko i njoj. „Ovde je zbog Tajne i Dofine. Ne zbog mene.“

„Dobro je.“

„Da li zna da ću ga posmatrati?“

„Ne zna. Zna da će ga neko iz Tajne posmatrati, ali nismo mu rekli ko će to biti. Bio je prilično uzbuđen zbog toga.“

„Da li Anžela zna da je posmatramo? Lukavo se osmehnula.“

„Kesi, dušo, ovo je ono u čemu je najbolja. Sve je u redu. Opusti se i uživaj, ali pažljivo posmatraj sve što se tamo bude događalo. Moramo da ga ocenimo. Tragaj za mogućim poboljšanjima, neophodnim za obogaćivanje ženskih fantazija. Kandidat mora da pronalazi zadovoljstvo u pružanju zadovoljstva. Mora da nauči kako da partnerku ubedi da je u potpunosti željena, što je nesumnjivo, najsnažniji afro-dizijak. Preneću mu svaki tvoj savet. Strpljenje se nameće kao njegov najveći problem. Srećno!“ rekla je s osmehom i dodala: „Mnogo si napredovala, Kesi. Pozovi me kasnije da ti kažem kada ćemo kod Dofine.“

„Iskreno ti se zahvaljujem, na svemu“, rekla sam. „Nadam se da će Dofina ostati u organizaciji. Toliko toga je još pred njom.“

„Tako ću joj reći.“

Ugasila je svetlo i izašla. Zatvorila je vrata za sobom. Ostala sam sama u mračnoj sobici, nesigurna šta mi je činiti. Nervozno sam prekrštavala i razdvajala noge. Čekala sam na početak sastanka s druge strane jednosmernog stakla.

Vrata boje slonovače uskoro su se pomerila, najavljujući Anželin ulazak u carsku sobu. Njena inače prava kosa sad je bila oblikovana u opuštenu, i bogatu afro-frizuru. Nosila je kratku belu haljinu od tankog, gotovo providnog materijala. Isticala joj je tamne bradavice. Obula je cipele sa štiklama od petnaest centimetara, koje su savršeno naglašavale njene mišićave smeđe listove. Nije obraćala pažnju na staklo, koje je na njenoj strani sobe izgledalo kao ogledalo. Prišla je mramornoj gredi iznad kamina i provokativno se oslonila o nju. Imala je mnogo toga na čemu bi joj mnogi pozavideli. Pribrano i opušteno držanje bilo je na vrhu mog spiska.

Mark se pojavio na vratima levo od mene. Ušao je u carsku sobu iz hodnika kojim sam nedavno prošla s Matildom. Imao je osmeh na licu, koji se proširio kad je ugledao svoju učiteljicu. Izgledao je tako slatko i uredno, s vlažnom kosom i elegantnom tankom košuljom zavučenom u široke somotske pantalone. Učinilo mi se da sam namirisala vonj šampona od zelene jabuke.

Kad je promrmljao

„Sveta majko božja!“ shvatila sam da neću samo videti, već da ću i čuti sve što se bude govorilo s druge strane stakla.

„Dobro, pod jedan - nemoj toliko da se smeškaš“, rekla mu je Anžela. „Cilj jeste da devojka pomisli da si srećan što je vidiš, ali pokazuj mnogo manje oduševljenja, a mnogo više strasti.“

„Shvatio sam“, rekao je. Osmeh mu je očas nestao s lica.

Nasmejala sam se. Bilo je smešno - bio je smešan. *Učiteljica* nije delila moje raspoloženje.

„Sedi!“

Mark se sručio u postavljenu stolicu bez naslona kao poslušni dečaćić. Spustila je pesnice na bokove. *Molim te, nemoj da uprskáš*, pomislila sam. *Ako uprskáš, neće biti Džesa za mene.*

„Da, gospoja.“

„Ne obraćaj se nikom tako“, ukorila ga je. „Time nijednu ženu nećeš uzbuditi.“

„Izvini.“

Premerio je sobu. Pogled mu se na sekundu zaustavio na ogledalu. Anžela ga je pratila. Gledali su pravo u mene. *Ne!* Utonula sam u stolicu, s rukama na grlu, koje se skupljalo u nekoj vrsti užasom podstaknutog anafilaktičkog šoka. Anžela je pucnula prstima da bi povratila njegovu pažnju. *Auh. Ne vide te! Ne mogu da te vide, Kesi!* - podsetila sam sebe. Izdahnula sam.

Prišla mu je toliko blizu da su se zamalo dodirivali kolenima.

„Ne zaboravi, spajaćemo te samo sa ženama koje žele isto što i ti, koje čeznu za onim za čim čezneš i ti, koje žele da rade ono što bi ti želeo, ili koje žele da probaju ono što i ti želiš da probaš.“

Masirao je mišiće vrata. Aha, i on je nervozan.

„Pa, Mark... kako ćemo se danas igrati?“

Kako ćemo se danas igrati? To je bilo seksi. Zapamtila sam tu rečenicu. Spustio je pogled na bele cipele s visokim štiklama. Zamišljeno ih je posmatrao. Sledila sam njegov pogled dok se lagano peo uz njene duge noge.

„Igraću tvoju igru.“

To je moj dečko! - htela sam da kriknem. *Možeš ti to, Mark.* Anžela je prešla rukom preko prednjeg dela haljine.

„Zašto se ne oslobodiš odeće?“

„Hoću.“

Ustao je. Bio je punih petnaest centimetara niži od nje.

„Prava si boginja“, rekao je skidajući cipele. Gledao je u njeno lice, iznad sebe. Grudi su joj bile u visini njegovih očiju. „Briga me, ako se od mene ne očekuje da to kažem. Takva si u mojim očima.“

Uhvatila ga je za bradu. Nije ga poljubila, već se okrenula i pošla ka kitnjasto izrezbarenom pisaćem stolu. Otvorila je fioku i izvukla nešto što je ličilo na umršeni konopac. Samo jedan pridev tačno opisuje njeno kretanje - mačkasto. Bila je od onih žena koje se osećaju dobro u svom telu. Volela je da je posmatraju. Nije mogao da skrene pogled s nje. Nisam ni ja. Stajala je iza stola i posmatrala kako skida odeću. Počeo je od pantalona.

„Mark, Mark, Mark. Skidaš se kao junosa. Obuci se i počni iz početka, dušo.“

Poslušao je. Obukao se i počeo ponovo. Ovog puta je sporije skidao opasač.

„Sad si kao plesač iz Čipendejlsa? To nije seksi.“

„Jebiga!“ otelo mu se. Bio je besan na sebe.

„Počni s košuljom. Otkopčavaj je jednom rukom. Pokušaj. Ni za trenutak ne skidaj pogled s mene.“

Poslušao je. Bilo je mnogo bolje. Stiskala je konopac.

„A sad pantalone“, rekla je, a on je opušteno otkopčao kaš. Nije ga vadio iz pantalona. Pale su na pod zajedno s gaćama.

Šutnuo ih je u stranu. Videlo se da je spreman, ali ona nije obraćala pažnju na tu činjenicu. Odgurala ga je nazad u stolicu i mahnula konopcima ispred njega.

„I ti bi trebalo da budeš naga“, rekao je. Nervozno se nasmejao.

„Ne volim tu reč“, rekla je.

„Naga?“

„Ne nego *trebalo bi*. Ovde nije dobrodošla.“

Zaobišla ga je. Čvrsto mu je vezala ruke na leđima. Stala je ispred njega. Raskrilila mu je butine. Posmatrala ga je dok je odvezivala čvor na haljini. Otvorila se. Ispod nje nije imala ništa.

„Dopusti mi da to kažem na drugi način“, rekao je gutajući njeno telo. „Bilo bi dobro kad bi bila gola sve vreme. Bilo bi to dobro za dobrobit celog čovečanstva.“

Zbacila je haljinu i stala ispred njega. Na sebi je imala samo cipele s visokim štiklama. Gledala sam kako je proždire pogledom. Jednom rukom stiskala je dojku, dok je drugom prelazila preko njegovog poprsja. Bila sam opčinjena. Osećala sam njeno uzbuđenje. Dražila se srednjim prstom.

„Ukrutio si se, zar ne? Šta ćemo učiniti povodom toga?”

„Svetog mu sveca!” promrmljao je zabacivši glavu. Pogledom je pratio njene ruke i prste. Hteo je da je dodirne, da posegne za njom, ali nije mogao. Čak sam i ja osećala njegovu uskraćenost. Palio me je svojim uzbuđenjem. Nikad nisam osetila tako nešto. Retko sam gledala pornografiju i nikad nisam bila voajer. Ali ovo... ovo je bilo snažno i vrelo iskustvo. Potonula sam još niže u stolici, vlažna od želje.

Zajahala ga je preko butina, i dalje u cipelama s visokom petom. Nagnula se i spustila ruke na njegova ramena. Punim grudima dodirнула ga je po prsima kad se nagnuo da je poljubi. Polako i mačkasto izvila je čvrsto telo. Zadnjica joj se podigla. Usnama se spuštala niz njegov vrat. Povremeno se zaustavljala da bi ga pogledala u oči i procenila njegovu reakciju. Bio je očajan.

„Misiš li da je vreme da me odvežeš?” pitao je. „Jebiga, zaista bih želeo da te dodirnem.”

Jedan treptaj oka razmišljala je o njegovim recima. Zbacila je cipele s visokom petom, podigla nogu i položila bosu stopalo na njegovu butinu. Raskrečila se na tridesetak centimetara od njega.. Pustila ga je da tinja od čežnje.

„Hoćeš da me dodirneš?”, pitala ga je. Klimnuo je. Pokušavao je da je gleda u oči, ali nije mogao. Pogled mu je bludeo po njenom savršenom telu. Morao je da gleda šta radi sebi rukom.

„Volim kad mi muškarac ovo radi”, rekla je. Mišići u ruci su joj se trzali pri svakom krugu. „Ali prija mi i kad to sama sebi radim.”

Ispustio je neobičan zvuk na prelazu između jauka i jecaja.

„Misiš li da možeš da budeš bolji od mene?”

„Da...” rekao je. Natezao je konopce. Ovo ga je ubijalo.

Uzbudila sam se. Ruka mi se, kao vođena sopstvenom voljom, podigla do grudi i zaronila u prsluče. Pronašla je i blago stisnula desnu dojku. Obuzela su me dotad nepoznata čuvstva.

Posmatrala sam kako Anžela savija koleno i privlači pukotinu njegovom licu. Gurnula mu je prste u kosu. Usmeravala mu je usne ka sebi, s primetnom strašću. Glava mu se pomerila kad je našao sočno meso. Laptao je. Svakih nekoliko sekundi bacio bi pogled preko vrha njene butine, da bi video kako reaguje. S rukama vezanim na leđima, sveden je na usta. Ovo je bilo nešto novo za mene.

Zbacila je glavu.

„To je dobro... To je veoma dobro, bebice”, gugutala je. Blago je njihala bokovima, da bi se uskladila s ritmom njegovog jezika. Setila sam se njegovih usana i ruku na sebi...

„Svetog mu sveca, da!”, prošaptala je, nabijajući bokove na njegovo lice i jezik. „Oh... mmm... nateraćeš me da svršim. Zatim ću... zatim ću te pojebati.”

Slabašno je klimnuo. Ritmično se ljuljao između njenih nogu, kao kaluđer u molitvi. U jednom trenutku je, grčeci se, zabacila glavu. Zgrabila ga je za kosu. Uzela je svoj orgazam od njega. On joj ga je poletno predao. Kad je grč prohujao, spustila je nogu i posegla rukom iza njega. Oštrim pokretom, razvezala mu je ruke. Odmah je ščepao svoj ud, zato što se narastajuće uzbuđenje nije moglo zanemariti. Anžela je pomalo nesigurnim korakom prišla noćnom stočiću i uzela kondom. Razmotala ga je vešt看im pokretom. Opkoračila ga je.

„Jebaću ja tebe”, rekla je. „Da li ti to odgovara?”

Žustro je klimnuo i spustio ruke na njene butine. Navodio ju je ka pulsirajućem glaviću. Delimično ga je uvukla u sebe. Igrala je na njemu, izazivajući ga, ali se nije naticala do kraja.

„Ribica ti je jebeno savršena!“, stenjao je, gledajući kako ga lagano uvlači u sebe.

„Psst... dobri dečake“, prela je, milujući ga po kosi. Uхватила se za njegova ramena i odjednom se natakla na njegovu batinu sve do balčaka. Zabacio je glavu i zario prste u njene butine. Počela je žestoko da se vrti. Predivnim bokovima isisavala je iz njega sve što je imao. Preobrazila se u apetit, a on u njenu hranu. To mu se dopadalo. Verovatno je najviše uživao u činjenice da može da zadovolji ovako zahtevnu ženu. I zaista je ona jebala njega. Uzbudjenje u meni je raslo dok sam gledala kako zariva prste u njeno jedro meso. Žilavi mišići na vratu su mu pulsirali. U jednom trenutku uhvatio ju je za lice i snažno poljubio. Nakon toga je svršila, gledajući ga s visine, kroz kanjon zaljuljanih dojki. Ustao je, ne sačekavši da njeni krici utihnu. Nasmejala se kad ju je podigao, okrenuo i bacio na postelju.

„Dobar obavljen posao!“ rekla je.

Neobično je što sam se u tom trenutku ponosila njime. Zbilja sam se ponosila. *Samo napred, Mark, učini je svojom!*

Stajao je iznad nje. Razmakao joj je kolena, bila je njegova za uzimanje. Ušao je u nju oštro i glatko. O *bože!* - krikнула je, baš kad sam i ja to promrmljala, dražeći se prstima. Radila sam sebi isto što je on činio njoj. Predosetila sam nailazak vrhunca. Prohujao je čitavim telom. Mark je upleo prste u njenu kosu. Bio je neumoran. Jecala je pod njim, obuhvativši ga nogama oko uskog struka. Zabacila je ruke iznad glave. Neko vreme je pustila da je snažno jebe. Ovlažila sam se posmatrajući ih.

Snažnim i vešt看 pokretom prevrnula ga je na leđa. Sad je ona njega jahala. Ponovo je kontrolisala situaciju. Smejao se kad mu je ukleštila ruke. Koristio je svu snagu da bi je podigao ka alavim ustima. Prstima je rastvarao njene latice. Kružio je glavom. Osvrnula se preko ramena na njegovu nepopustljivu erekciju. Okrenula se i svukla kondom. Pica joj se našla pred Markovim jezikom. Uzela ga je u usta. Posle nekoliko sekundi se izvio pod njom i svršava jecajući:

„Anžela... O Hriste!“ Podizao je karlicu, da bi je što bolje opslužio. Temeljito ga je olizala. Zavidela sam joj na pokazanoj veštini i energiji. I kad je ponovo svršila, svršio je i on, s intenzitetom s kakvim se ranije nisam susretala. Sva moja čula su eksplodirala. Moji jauci su se pomešali s njenim. Kolabirala sam u stolici. Duboko sam dahtala naporedo s njima, obuzeta strašću.

Anžela se, posle izvesnog vremena, skinula s Marka. Ispružila se pored njega na krevetu. Tela su im nestala u oblaku jorgana i jastuka. Grlio ju je s mnogo nežnosti, a ona ga je milovala po stomaku. Bili su tako bliski i opuštени da sam se postidela i iskrala iz sobice, rumenih obraza i zadovoljna onim što sam u njoj videla. Polako sam zatvorila vrata za sobom. Šmugnula sam u mali toalet pored vrata, da bih se umila hladnom vodom i oprala ruke.

Pogledala sam u telefon. Bilo je tri sata. Imala sam dovoljno vremena da svratim do bakalnice, kupim nešto vina i da se malo odmorim pre nego što Džes dođe kod mene. Nije ni slutio da će profitirati od obuke koju sam posmatrala.

Izgubila sam čitav sat u bakalnici razmišljajući šta da kuvam. Brinula sam se i zbog Dofinine dileme. Pred očima su mi igrале slike iz neverovatne predstave kojoj sam upravo prisustvovala. Kad se moj taksi zaustavio ispred Hotela za usedelice, ostalo mi je manje od sata da pripremim riblju čorbu, postavim sto i istuširam se. Odgovaralo mi je što imam malo vremena za razmišljanje, špartanje i mozganje. Odlučila sam se za izbledele farmerke, plavu svilenu bluzu i srebrne grivne za zglob. Iz nekog razloga nisam htela da Džes vidi moju T. A. J. N. A. narukvicu. Izgledala je neobično i previše podsećala na talisman.

Zvono na ulaznim vratima je zazvonilo dok sam sušila kosu jednom i mešala supu drugom rukom. Poranio je. Dobrano je poranio. *Prokletstvo, prokletstvo, prokletstvo!* Otvorila sam

vrata.

Suočila sam se s njim. Sve je bilo tu: osmeh, strnjika na obrazima, blagi nabori oko očiju, kejdžunski naglasak. Ostala sam bez reči i... šminke. Uh! A tek moja kosa...

„Pa, čao“, rekao je. Savio se kad je ulazio.

„Poranio si.“

„Ne, stigao sam na vreme“, rekao je i poljubio moju vlažnu kosu. Opojno je mirisao na pokošenu travu u leto. „To je navika svakog dobrog samohranog oca. Dečica nikad ne smeju da čekaju na njega. U protivnom će odrasti s uverenjem da su ništavne osobe.“

„To je mudro pravilo. Ali potrebno mi je nekoliko minuta.“ „Zašto? Izgledaš mi veoma dobro.“ Predao mi je cveće i bocu vina. „Cveće i hladni roze.“ „Hvala ti. Lepo od tebe.“

Živim u malom stanu. Kuhinja, trpezarija i dnevna sobe su sve u jednoj dugoj prostoriji. Spavaća soba je na njenom kraju, iza dvokrilnih staklenih vrta. Moj stan je zbog Džesove visine izgledao kao dugi prerađeni tavan, što je, u suštini, i bio. Smešili smo se kao da nam se upravo desilo nešto sjajno.

„Zaista mi je drago što te vidim.“

Stavio je ruku na grudi. Ujeo se za donju usnu dok me je premeravao od glave do pete. Lagano se ljuljao u kaubojskim čizmama. Naglo sam porumenela.

„I meni je veoma drago što te vidim. Posluži se. Moram da se... sredim.“

Nije skidao pogled s mene kad sam pokazala ka kupatilu i pošla ka njemu.

„Odmah se vraćam!“ rekla sam i zatvorila vrata za sobom.

Ostala sam bez daha. *Svetog mu sveca! Došao je! Smiri se!* Ponašala sam se kao tinejdžerka. Uključila sam fen. Sušila sam kosu nekoliko minuta, dok nisam odlučila: *Jebiga, izgledam kao što izgledam, takva sam kakva sam.* Još jednom sam osmotrila sebe u ogledalu, sećajući se Matildinih reči:

On je samo još jedan dečko. Vi ste samo ljudi.

Zatekla sam ga usred postavljanja stola, s ubrusom prebačenim preko ramena. Tetovaže su mu virile ispod rukava majice. Pažljivo je razmeštao kašike pored rasparenih činija. Topla struja mi se spiralno širila telom.

„Riblja čorba je još malo pa gotova. Nadam se da ti ne smeta što ću dodati još malo tucanog lovorovog lista. Nikad nemoj da izbegavaš cele listove. Posle kuvanja ih jednostavno izvadiš.“

Zaboravila sam da je kuvar-poslastičar i da se razume u spremanje hrane.

„Hvala ti, ali preuzimam kormilo od ovog trenutka. Ti si moj gost. Verovatno si proveo zahtevan dan sa sinom. Da li ste se lepo zabavljali?“

Diši.

„Ne baš. Ima prijatelje u komšiluku i došli su da se igraju s njim. Zabavljali su se u zadnjem dvorištu dok sam ja popravljao kosačicu. Eto kakvom sam se glamuroznom zabavom bavio.“

„To baš lepo zvuči“, rekla sam seckajući baget. Servirala sam ga s malo morske soli i putera. „Volela bih da vidim njegove slike.“

„Važi. Ali prvo sedi malo.“

Opazio je da sam nervozna. Vitlala sam po kuhinji, grabila slanike, posude za biber i vinske čaše. Izvlačila sam otrcane platnene ubruse, svadbene darove iz davno prohujalog doba. Jedva da sam se sećala osobe koja sam nekada bila.

Spustila sam se na rasparenu stolicu pored njega. Dodirivali smo se kolenima.

„Pa, zašto si me poslala na klupu?“

„Nisam... te poslala na klupu. Popunila sam zahtev za ponovo viđenje. Van Tajne. I sad sediš pored mene. Mogao si i da odbiješ.“

„Zadirkujem te.“ Odgrizao je zdravo parče hleba. „Ponekad razmišljam o tebi.“

„I ja ponekad razmišljam o tebi", rekla sam i sama zagrizla hleb.

„Drago mi je što si popunila zahtev. Osećao sam izvesnu glad za nečim... nečim sadržajnijim."

„I ja", rekla sam. *Kuda ovo vodi?* „Ali... mislim... ništa ne očekujem. Znam kako smo se sreli. Samo sam razmišljala o svim ljudima s kojima sam... Pa, osećam neku povezanost s tobom. Zbog toga sam... eto, tako."

Uzeo mi je preostali komad hleba iz ruke i bacio ga preko sobe. Pružio mi je ruke.

„Mislim da mi je neophodno da iz ovih stopa legnem u tvoj krevet, Kesi. Imam osećaj da ćeš previše razmišljati o ovome i da ćemo se zapetljati u tvojoj misaonoj mašineriji." Milovao me je po glavi.

„D-dobro je što riblja čorba ne može da se prekuva", zamuckivala sam i neodlučno ustala.

„E da znaš da može, ali koga briga za riblju čorbu!" Nagnuo se da me prebaci preko ramena.

Vrisnula sam, i oduševljena i šokirana. Sestre Delmonte ispod mene verovatno su prislanjale čaše uz plafon, da bi bolje čule. *Ko ih jebe!* - pomislila sam, dok me je nosio do tri metra daleke postelje. Bacio me je na nju, što je izazvalo erupciju jastuka. Najmanje jedna noga kreveta tresnula je o pod, tavanicu dnevne sobe mojih susetki. Izvadio je kondom iz novčanika i bacio ga pored mene.

Nastradaću!

„Susedi", prošaptala sam kad se lagano popeo na mene. Spustio je istetovirane ruke oko moje glave.

Njegovo lice, tako vedro u kuhinji, sad se smračilo. Nadneo se nada mnom. Uhvatio me je za jedan pa za drugi zglob. Cimnuo ih je iznad moje glave i prikovao svojim šakama.

„Pa?"

„Pa?" *Džes je ovde, povrh mene! Drži me za zglobove na postelji.*

„Na koji način želiš da se igraš, Kesi Robišo?"

Sve je omamljujuće podsećalo na rano popodne, kad je Anžela postavila isto pitanje Marku.

„A kako ti želiš da se igraš?" Pomislila sam da nisam spremna za ovo. Srce mi je brže zakucalo. Javila se i mučnina. Spustio se u struku, dok me nije u potpunosti prikleštio. Osećala sam njegovu erekciju na unutrašnjoj strani butine. Jasno mi je stavljao do znanja kako delujem na njega i šta će mi se desiti.

„Biću srećna da uradim bilo šta s tobom, Džese. Ali... ne želim da igram ulogu iz neke fantazije."

„Znam", rekao je. Oslonio se na lakat. Pogled mu je bio topao i ispitivački. Brižno mi je milovao kosu. „Ne moramo da radimo ništa otkačeno... biću srećan ako se budemo samo... mazili."

Dobila sam napad kikotanja zbog načina na koji je rekao ovo *mazili*. I on se nasmejao.

„Želiš samo da se maziš sa mnom?", rekla sam, podražavajući njegov kejdžunski naglasak. „Pristajem na tvoj predlog, hajde da se samo mazimo!"

Oh, evo usana kojih sam se sećala, gladnih i istraživački raspoloženih. Nagnuo se da me poljubi da me učutka. Obuhvatio mi je glavu krupnom šakom i upleo prste u kosu. Drugom rukom mi je lagano otkopčao bluzu i stavio je između mojih grudi. Lagano je krenuo dole i otkopčao farmerke. Svukao ih je, zajedno s gaćicama.

„Sve ode", rekao je i spustio ruku da otkopča prsluče. Završilo je na drugom kraju sobe.

Stao je pored kreveta i skinuo farmerke i bokserice. Videla sam koliko ga ovo uzbuđuje.

„Dodirni mi kurac, Kesi!" prošaptao je. „Reci to!"

Bio je tako čvrst i gladak.

„Šta da kažem?" progovorila sam, drkajući mu njegov *kurac*.

„Reci da hoćeš moj kurac u svojoj slatkoj pici!" promrmljao je. Sevalo mu je u očima od mog veštog milovanja.

Prvi put sam ga videla sasvim nagog. Nadvijao se nada mnom, sav u mišićima, tetivama, tetovažama i žudnji. Ovaj moćni i bestidni muškarac znao je da me ima.

„Šta želiš, bebice?" pitao je.

„Želim te u sebi, iz ovih stopa", molila sam ga.

„Hoćeš li da te jebem, Kesi?"

„Da, Džese."

„Reci to!"

„Jebi me!", promrmljala sam.

„Reci: *Hoću da me žestoko jebesh, Džese!*"

Zažmurila sam. Neverovatna želja prožela mi je čitavo telo kad mi je rastavio kolena na dušeku.

„Mmm, pogledaj samo tu prekrasnu picu", mrmljao je. „Šta momak treba da učini da bi bila njegova?"

„Znaš", rekla sam. Poželela sam da mi seksi reči lakše silaze s usana. Postići ću to s Džesom. Naučiću da se još u većoj meri prepustim, da se oslobađam...

„Reci, Kesi!"

„Jebi me, Džese! Hoću da me rasturiš!" progovorila sam, nadomak strastvenog delirijuma.

Nagnuo se preko donjeg ruba postelje. Krenuo je usnama uz moju nogu i stigao do unutrašnje strane butina. Jezikom je zagolicao meko i osetljivo mesto na kom se nežna koža spajala s pukotinom. Bože, kako me draži! Izluđivao me je.

„Jebi me, Džese!" zahtevala sam kad me je glavom pomilovao po butini, a palcem prodro u moje nabore i ovlašno prešao preko klitorisa. Više nisam mogla da podnosim želju. Zaljuljala sam bokovima da bih ga navela da me dodirne tamo gde mi je to bilo neophodno, da me jebe tamo gde je trebalo da budem jebana.

Lenjo je mazio moj otvor prstom, iako sam stenjala, vlažeći se. Žestoko sam se izvila ka njemu, s nikad većim apetitom.

Bacakala sam se ispod njega kad me je stisnuo za dojku. Bradavica mi je nabubrela u njegovim ustima. Na isti način okomio se i na drugu. Očajnički sam jecala. Ah, ta žudnja! Kolenima sam pritiskala njegov torzo da bih ga usmerila između butina.

„Hoćeš još?"

„Daaa!"

Seo je između mojih nogu, da navuče kondom. Gutao me je očima dok su mu se napete podlaktice trzale. Shvatila sam zašto želim tog čoveka, zašto žudim za njim. A ta žudnja dala se i namiriti. S Vilom se sve svodilo na glad, koju nikada nismo mogli da utolimo. Džes mi je bio potreban zato što sam želela Vila, a Džes je bio jedini čovek koji je mogao da priguši tu žudnju. U stvari, pustiću ga da je slatko izjebe iz mene.

Učinio je to. Zario se u mene oštro i žestoko. Tonuo je u mene centimetar po nepodnošljivi centimetar. Ubadao me je sve jače dok sam mešala bokovima. Uhvatio me je za zglobove. Pritisnuo ih je pored moje glave.

„Da li ti se ovo sviđa?" rekao je puneći me. Glas mu je ličio na tiho rezanje.

Klimnula sam. Ujevavao je zadovoljstvo u moje najintimnije zakutke. Stomačni mišići su mu se sve snažnije grčili, u skladu sa sve jačim ritmom uboda. Preobrazio se u vlažni klip. Podigla sam kolena da bih jače stisla njegov torzo, pokriven tankim slojem znoja. Desilo se. Čitava nutrina mi se splela oko njega. I on je to osetio. Na licu mu se ogledalo iznenađenje. Protumačio je to kao poziv da pojača ritam, da me još snažnije pumpa. Klitoris mi se našao

uklešten između njegove i moje karlice. Moćnim bokovima me je savršeno obrađivao. Na divan način upravljao me je ka sve većem zadovoljstvu. Zavapila sam „O bože!“ kad sam svršila. To je i njega podstaklo. Prekrasne usne zgrčile su mu se kad se ispraznio u meni stenjući: „O, Kesi... da!“ Pucao nam je prsluk za susede ili buku kad smo se daščući sručili na postelju, u gomili oznojenih udova.

„Mislim da mi je srce... stalo. Psst... moram da ga oslušnem“, promrsio je u moju kosu. „Da li sam... mrtav? Čuješ li išta?“

„Mislim da ćeš se izvući“, rekla sam kad se izvukao iz mene i kliznuo s mog tela. Okrenula sam se da bih ga osmotrila, okupanog znojem. Sneno sam milovala tetovaže na njegovim ramenima. Pronašla sam ožiljak. Uhvatio me je za prste.

„Kako si ga zaradio?“

„Bicikl, kad sam imao četrnaest godina“, odvratio je, ljubeći vrhove mojih prstiju.

Seo je da bih videla šta je sve naslikano na njemu. Okrenuo se da bi mi pokazao i leđa.

„Da li je to hrast?“

Ponašali smo se kao tinejdžeri. Kliznuli smo iz vrućeg seksa u slatke pričice. Objašnjavao mi je šta stoji iza najupečatljivijih tetovaža - drveta čije grane oblikuju lobanju na jednom i jato ptica na drugom ramenu.

„Da. To je hrast s dedinog imanja u Keneru. Tamo sam odrastao kad su mi roditelji umrli. Pogled na ovu izaziva bol“, rekao je, pokazujući vesto istetovirano lice zgodnog mladića na levoj strani grudnog koša. „To je moj stariji brat. Naučio me je da čitam kad sam napunio deset godina. Kasno sam procvetao. Poginuo je u Prvom zalivskom ratu.“ Toliko tragedija na njegovom telu - mrtva porodica, tužne uspomene. „Ovo je moj žig“, rekao je, saginjući se da mi pokaže donji deo leđa, na kojima je reč *Skitnica* bila istetovirana na krstima.

„Ha!“

„Da li si očekivala leptira?“

„Mislim da nikakva očekivanja ne drže vodu kad si ti u pitanju“, odvrtila sam. Da li sam ga pecala? Da li sam nešto očekivala od njega? Nisam bila sigurna. Protegao se pored mene, željan milovanja.

„To je verovatno mudar zaključak, Kesi“, rekao je. Zvučao je iskreno i ozbiljno dok je prebacivao butinu preko mene. „I ja sam imao iste misli o tebi.“

O meni? Zamalo što nisam povukla tipični ženski potez, zamalo što nisam požurila da ga razuverim i da mu kažem: *O ne, ne, ne, ovde sam, možeš da očekuješ toliko toga od mene.* Znala sam da ne bi trebalo da srljam. Ovaj muškarac je možda iscrtao životnu priču na svojoj koži, ali ga to ne čini otvorenom knjigom. Ni ja nisam njegova samo zato što sam vodila ljubav s njim. Pritiskale su nas senke prošlosti, muteći pogled na budućnost. Po prvi put u životu mogla sam da živim s tim, i to na jedan divan i savršen način.

Dofina

Nikad u životu nisam bila neka putnica, zato nisam očekivala plimu čiste radosti koja me je zapljusnula po povratku iz Buenos Ajresa, kad sam videla kućni prag, cveće u saksiji i rastinje koje je gubilo bitku s letnjom omorinom. Popela sam se uz stepenice i spustila poslednju torbu na pod. Uzdahnula sam sa zahvalnošću u mom prašnjavom i suncem obasjanom stanu. Moje isprva preobražavajuće i osvežavajuće putovanje preobrazilo se nakon susreta s Pjerom Kastijem u mračnu i zastrašujuću avanturu. Kod kuće sam se osećala bezbedno, kao svoja na svome. Novo iskustvo mi je pomoglo da shvatim da su sve priče o nostalgичnim Južnjacima tačne i da od nas nema tužnije sorte.

Potopila sam se u kadu kad sam zalila cveće. Htela sam da sperem stres nakupljen na povratku (turbulencije su bile nešto snažnije i nije bilo kapetana Nejtana da mi ponudi utehu). Carinici su bili previše revnosni. Njuškali su po mojim stvarima, čak su doveli i bigla, kog nisam smela da pomazim. Tragali su za kobasicama i slonovačom, verovatno jednim suvenirima koje nisam ponela iz Argentine. Donela sam dva nova kofera puna nakita, materijala, odeće i četiri klasične tango haljine kupljene za *Fanki manki*. Takav je život međunarodnog kupca. Dok je bigl njuškao po mojim stvarima, srce mi se steglo kad sam shvatila da ću morati da prodam sve što sam kupila. Više nisam htela da budem izolovana, što je bio pravi motiv zadržavanja sveg nakupljenog blaga. Više nisam maštala o nemogućim budućnostima koje ću dočekati u odgovarajućoj garderobi. Budućnost se upravo dešavala.

Poskočila sam, zbog istanjenih nerava, kad se oglasilo zvono na ulaznim vratima. To je, po očekivanju, bila Matilda. Izraz na njenom zabrinutom licu svedočio je da je došla da bi mi se izvinila.

„Dofina, dušo! Mogu li da uđem?”

Jedan pogled na nju mi je bio dovoljan da shvatim da je bes zbog propusta u obezbeđenju s Pjerom uglavnom ishlapeo. Ipak je nisam pozdravila zagrljajem.

„Naravno. Samo uđi. Pristaviću čaj.”

Kao tipične Južnjakinje, izmenjale smo isprazne priče i anegdote s putovanja. Diskretno sam pomenula posetu kapetanovoj kabini i noć u tango klubu. Obe uspomene podsticale su rumenilo i zahvalnost.

„Tako mi je drago što si uživala u tim koracima. Ne krivim te, Dofina, zbog želje da nas napustiš. Došla sam da ti kažem koliko mi je laknulo kad sam čula da si osujetila najpogoniji deo Pjerovog plana.”

„Kesi mi je uvek govorila da mogu da se povučem iz svake situacije koju ne budem smatrala stoprocentno bezbednom... On mi nije ulivao osećaj sigurnosti.”

„Imaš oštre instinkte. Dobro poznaješ sebe. To je vredno svakog poštovanja”, rekla je i posegla u tašnu. Izvadila je purpurnu kutijicu i pažljivo je spustila ispred mene.

„Da li je to moj privezak za šesti korak? Da li je moguće?”

„Otvori ga”, rekla je.

Istina je da sam pomislila da neću dobiti sve priveske ako se odlučim za napuštanje Tajne. Šta da kažem? Volela sam nakit. Zbog toga nisam mogla da suspregnem veselje kad sam otvorila kutijicu. Nije sadržala samo privezak s natpisom *samopouzdanje*, za šesti korak, već i sve ostale.

„Blagi bože!”, rekla sam kad sam posegla u tašnu za narukvicom, u futroli od meke tkanine.

„Zavredela si samopouzdanje zbog poverenja koje si ukazala instinktu, pri susretu s Pjerom. Tako mi je drago što nije uspeo da te iskoristi. Sedmi je za znatiželju”, podsetila me je

Matilda, redajući priveske po stolu. „Zaslужila si ga zato što si mu postavila prava pitanja. Osmi, naravno dobijaš za pokazanu smelost, za način na koji si mu se suprotstavila. Deveti je zanos. Nadam se da te nije napustio, posle svega što si s nama iskusila."

Redom sam ih kačila na narukvicu. Ponosno sam je prodrimala, kad sam zakačila i poslednji. Dražesno je izgledala.

„Ovo je retko velikodušan gest", rekla sam. „Duboko ću ga ceniti, kao i vreme provedeno u Tajni. Uvek će tako biti."

„Imam još jednu ponudu za tebe", rekla je i nagnula se napred. „Naravno, možeš je odbiti, ali te molim da dobro razmisliš o njoj. Želele bismo da iskušiš poslednju fantaziju, onu za koju smo sigurne da opravdava smeli skok sudbine. Veoma smo potresene zbog onog što ti se dogodilo u Buenos Ajresu. Volele bismo da nam pružiš priliku da se iskupimo. Uveravam te da nam obnavljanje osećaja bezbednosti nije jedini motiv. Stalo nam je i do utvrđivanja principa na kojima T. A. J. N. A. počiva. Garantujem ti da će ta fantazija prevazići sve koje si dosad iskusila. Sigurne smo da će te u potpunosti zaprepatiti."

Možda je presudilo njeno molećivo i iskreno lice. Ili sam uvidela koliko je ludo kažnjavati sebe i Tajnu zbog spletke jednog lošeg muškarca. Pogledala sam narukvicu. Osam privezaka plesalo je oko mog zgloba. Kako odgovoriti na takvu ponudu? Nije mi ostalo ništa do da zagrlim ponuđača i kažem: „Da. Pristajem na još jednu fantaziju."

§

Bila sam iznenađujuće spokojna na dan poslednje fantazije. Elizabeta je teško kontrolisala svoje raspoloženje nakon što sam je zamolila da me obuče za opušteni ali seksi sastanak u *Tipitini*.

„Zaista? Ideš na sastanak? Izlaziš s pravim živim muškarcem? Na koncert? Moje srdašće neće moći da podnese tolike promene!"

još je pokušavala da se navikne na novosti koje sam donela kući iz Argentine, zajedno s probranom kvalitetnom robom.

Kad me je, kao i uvek, pitala šta je za prodaju, a šta ću zadržati za sebe, odvrtila sam:

„Sve je za prodaju, sve što sam donela. Iznesi i svu robu koju čuvam iz bog te pita kojih razloga. Isprazni zadnji deo radnje. Izloži sve zlatne narukvice, svilene pidžame, kožne rukavice i elegantne šešire. Poklonićemo sve što ne bude moglo da se proda. Potreban nam je prostor za rast i napredovanje."

Moja mlada saradnica držala je plave naočari između prstiju. Činilo mi se da je toliko dirnuta da će svakog časa zaplakati.

„Dofina, znaš li koliko dugo čekam da to kažeš?"

Danas sam je ponovo zamolila za pomoć. Ovog puta želela sam da me sagleda svojim očima, da bih se domogla preko potrebne sveže perspektive.

Moja želja ostavila ju je bez daha.

„Važi. Odavno spremam nekoliko odevnih kombinacija za tebe. Hoćeš li dozvoliti da ih probamo?"

Uzvrtila se po radnji, grabila šalove i bluže, narukvice i majice, haljine i farmerke. Energično se rastrčala po mojoj kancelariji riznici. Tu je pokupila narukvice, manžetne, cipele s veoma visokim štiklama i gancnovi negliže boje lavande. Ništa od onog što je izabrala nije bilo klasičnog kroja. Svi komadi odeće bili su uski, izazovni, a boje najvećma plave i ljubičaste, koje sam retko nosila. Kad je izvukla napravu za ravnjanje kose, znala sam da mi sleduje veče u kom ću postati sasvim drugačija. Nisam znala šta da radim s neposlušnom crvenom kosom. Obično sam je skupljala u punđu ili vezivala u konjski rep.

Oblačila sam se i svlačila, jela krompiriće, pila šejk i posluživala mušterije između proba

kostima. To je trajalo sat i po. Konačno sam se odlučila za crne kožne pantalone, negliže ispod bele bluze i kao ugaj crn blejzer. Upotpunila sam aranžman gomilom tankih zlatnih lančića, zlatnim manžetnama i crnim čizmicama od antilopa s nitnama. Izgledala sam smelo i - moram da priznam - seksi.

„Pogledaj kako taj ljubičasti negliže u nagoveštaju čitavom izgledu daje meku žensku crtu“, zamišljeno će Elizabeta, dok me je posmatrala u ogledalu, kao da sam u celosti njenih ruku delo.

„Zašto ti ranije nisam dozvolila da uradiš ovako nešto?“

„Nemam pojma. Izgledaš kao rok boginja.“

A ličila sam na sebe - na savremeniju i naglašeniju verziju sebe. Osećala sam se moćno, raspoloženo i slobodno.

„Kako bi ovo izgledalo umesto manžetni“, rekla sam i uzela narukvicu s privescima.

„O, da! Bože, predivna je! Imaš tako dobro oko, Dofina! Imaš tako dobro oko!“

„A ti imaš povišicu“, rekla sam i zgrabila Elizabetu za obraze. Poljubila sam je pravo u njene Klara Bou usne.

Limuzina me je pokupila ispred kuće, tačno u deset. Sveži noćni vazduh me je ošamario, javljajući da je jesen odmah iza ugla. Poslednji put sam u *Tipitini* bila sa snebivljivim Lukom, na Džez festivalu. Bio je to jedan od naših poslednjih zajedničkih izlazaka. Muzika nikad nije bila njegova stvar. Dame su dosad nepogrešivo pogadale moj ukus. Biću zadovoljna i ako se fantazija bude svela na slušanje odlične muzike sa sjajnim dečkom, koji ume da je ceni.

„Stigli smo, gospođice Mejson“, rekao je vozač. Pokazao je na red ispred zgrade, koji je zavijao za ugao.

Srce mi je poskočilo kad sam videla drečavo osvetljeni natpis koji najavljuje *Bezbrižne*. Da! Nisam mogla da zamislim savršeniju muzičku pratnju za predstojeću fantaziju. Pun pogodak! *Samo diši*, podsetila sam sebe.

Ljubazni vozač osetio je moju nervozu. Poveo me je kroz gomilu obožavalaca. Ponašao se kao da smo vlasnici kluba, kao da sam slavna ličnost. Ugledala sam dve poznate žene, nedaleko od bine na kojoj je nastupala predgrupa. Ponudile su mi stolicu.

„Dofina! Stigla si! Sećaš li nas se? Ja sam Kiti, a ovo je Polina“, vikala je Kiti da bi nadjačala muziku. „Pravićemo ti društvo dok ti se kavaljer ne pojavi. Da li sam ti ikad pomenula koliko volim svoj posao?“

„Čudesno izgledaš!“ dodala je Polina. Izgledala je seksi i originalno, zahvaljujući besprekornom telu i kratkoj kosi. Obukla je crnu mini-suknju, s jaknom od teksasa i plitkim čizmama s resama. Kiti je bila u prslučetu bez rukava i širokoj beloj košulji. Dramatični sivi pramenovi isticali su odskora vranu kosu.

„Hvala vam što ste došle“, rekla sam. „Vaše prisustvo mi mnogo znači.“ I značilo mi je. Nisam navikla da uveče izlazim sama, pa ni uopšte da izlazim, kad smo već kod toga. „Pa... da li je ovde?“ pitala sam i bacila pogled po krcatoj dvorani.

„Doći će“, reče Polina. Izmenjala je pogled s Kiti.

„Hoćete li mi reći kad se bude pojavio?“, pitala sam ih. Nervozno sam gladila ravnu kosu. Pod rukom je bila meka kao svila.

„Znaćeš kad se bude pojavio“, reče Kiti. „Ne brini.“

Prema mnom se pojavila čaša ledenog suvog belog vina, mog omiljenog pića. Prepuna dvorana utonula je u mrak kad je predgrupa napustila binu. Naježila sam se po rukama, kad su *Bezbrižni* minut kasnije razbili tišinu prepoznatljivim rifom. To je bio on, Mark Druri, osvetljen otpozadi, na sredini pozornice. Reflektori su osvetlili njegovo čudesno lice kad se mašio mikrofona i prineo ga usnama. Nekoliko sekundi, njegovo disanje bilo je jedini zvuk u dvorani. Imao je telo muzičara, suvonjavo i žilavo, s naizgled šupljim kostima, da bi se muzika brže

kretala kroz njih. Odeća mu je savršeno pristajala, ali je sve to bilo u drugom planu u odnosu na glas. Sve. Nikad neću znati zašto Kesi to nije bilo dovoljno da se zainteresuje za njega. Jedan pogled po ženama staklastih očiju, koje su se ljuljale u sedištima, potvrdio je da neće oskudevati u ženskoj pažnji.

Nekoliko sekundi je ćutke stajao, zatvorenih očiju. Zatim je sevnulo. Svetlost je eksplodirala kad je zapevao *Dane ovdašnje*, najbolji singl sastava. Poznati tonovi podigli su mesto na noge. Sledećih četrdeset pet minuta nisam sela. Zaboravila sam na fantaziju. Prestala sam da tragam za čovekom s kojim ću se uskoro upoznati. Uživala sam u Markovoj sposobnosti da izvuče osećanja iz sebe i prospe ih po publici. To umeju samo najbolji muzičari. Nadahnutim izvođenjem nagnaju sve u gomili da osete isto što i oni. Bila sam na nogama. Radovala sam se i tapšala s dve pripadnice Tajne. Muškarac iz fantazije, o kome god da se radi, ove večeri upoznaće me u najboljem izdanju.

„Donekle ćemo promeniti tempo da bi vam bilo ugodnije“, rekao je Mark. Seo je na visoku stolicu i oslonio akustičnu gitaru na koleno. „Poslednju pesmu posvetiću svojoj devojci. Eno je“, rekao je i klimnuo ka stolu pored našeg.

Vidiš? Naravno da ima devojku.

Nisam bila razočarana zbog njegove devojke, osećala sam se... velikodušno, zato što na ovom svetu ima dovoljno ljubavi, naklonosti i radosti za sve. Mark je stavio ruku na čelo, da bi pokrio oči. Gledao je u mračnu gomilu iza mojih leđa. Okrenula sam se da osmotrim tu srećnicu. Nisam mogla da je vidim. Okrenula sam se ka bini.

„Eno je!“ rekao je - *gledajući na naš sto*, „vidite li tu prelepu crvenokosu curu! To je moja bebica! Kako si?“

Obasjala me je vrela svetlost reflektora. Otkrila je moje užasom izobličeno lice. *Ja?* Polina me je snažno stisnula za podlakticu, kao da želi da me spreči da pobeđnem ili odletim ka tavanici.

„Zove se Dofina“, obznanio je Mark. „Nadam se da ćete mi pomoći da je nagovorim da uradi nešto za mene“, rekao je. Osmehivao mi se, prebirući po žicama gitare. „Nadam se da će... prihvatiti poslednji korak.“

Pred očima su mi zaigrale zvezde kad je zasvirao! *Da li se ovo zbilja dešava? Meni?* Momci iz sastava delovali su zbunjeno. Pridružili su mu se, kad su prepoznali rif.

„Znam da vi ne znate šta to znači“, s osmehom se obratio publici, „ali ona zna. Je li tako, bebice!“

Taj osmeh! Gomila je počela da me bodri. Sa svih strana čulo se: *Prihvati korak! Prihvati korak!* I Kiti i Polina vikale su s ostalima. Smejale su se i tapšale.

„Pa, šta kažeš? Hoćeš li da negde odemo posle ove pesme“, rekao je.

Nasmejala sam se i rukama pokrila usta. Sklonila sam ih i povikala:

„Prihvatam!“ Gomila je eksplodirala, a Mark je započeo najpotresniju obradu *Reconsider me (Uzmi me u obzir)* Margaret Luis. Sledeća tri minuta trudila sam se da sačuvam srce u grudima. Zaustavila sam ga negde u grlu i gurala natrag, na njegovo mesto. Osećala sam stid i oduševljenje zbog njegove odluke da obnaroduje našu vezu publici, o kojoj niko izuzev Kiti i Poline nije znao ništa, čak ni ja.

Posle pesme su usledile ovacije. Vratio je gitaru na stalak i krenuo ka meni. Čitava dvorana se umirila, kao da je vreme prestalo da teče. Podigao me je iz stolice i strastveno poljubio.

„Bežimo odavde“, šapnuo mi je u uvo.

„Hajdemo“, rekla sam, nesigurna u svoje gumene noge. Mahnula sam u pozdrav Kiti i Polini dok me je Mark vukao kroz gomilu koja je još tapšala. Stigli smo do zeleno obojenog prostora iza bine, prepunog sveta. Prošli smo pored oznojenih i raspoloženih članova sastava.

Jedan je menjao košulju, drugi je bio sa suprugom ili devojkom. Treći je puštao dim kroz zadnja vrata. Protrčali smo preko prostorije i prošli kroz uski tamni hodnik. Skrenuli smo desno, pa levo, dok nismo stigli do male kancelarije s metalnim stolom i crnom sijalicom iznad njega.

„Auh, zbilja si se potrudio da me dovedeš na prijatno mesto“, rekla sam blago omamljena od pažnje i vina.

Snažno je zalupio vrata za nama. Požuteli kalendar pao je na pod. Zatim je lagano i gladno krenuo ka meni. Uzmicala sam, sve dok nisam naišla na betonski zid. Prislonio je ruke uza zid, levo i desno od mene.

„Dakle, to si ti“, rekao je gledajući me u lice.

„Kako to misliš?“

„Dali su mi tvoje ime i fotografiju. Učinila si mi se poznatom, ali nisam bio siguran dok te nisam opazio u gomili. Vidao sam te na svirkama“, rekao je. Njegove savršene usne bile su na nekoliko centimetara od mene.

„Jesi li?“

„Jesam. Bezuspešno sam pokušavao da te pronađem posle njih. Pre nekoliko meseci video sam te u bašti *Ignatija*, ali je neko drugi zapodenuo razgovor sa mnom i omeo me.“

„Hoćeš da kažeš da si razgovarao s Kesi. Ona je... ona je moja prijateljica.“

„I moja je“, rekao je. „Život ponekad ume da bude čudan. Neobično je kako stvari dođu na svoje mestu, zar ne?“

Imao je pravo, u potpunosti. Klimnula sam. Sledeći bend zasvirao je s druge strane zida. Prvi taktovi pulsirali su mi telom i rukama.

„Od mene se očekuje da te odvedem u Zdanje“, rekao je. Nosom mi je mazio uvo i mirisao kosu. O *bože!* „Auto nas čeka pozadi. Želim te čitavo veče. Znao sam da si u gužvi... sad znam da si to ti. Ne mogu više da čekam.“

Mirisao je zamamno, na jabuke. U toplom dahu osećala se nana.

„Mogu li?“ Počeo je da mi skida jaknu s ramena. „Mogu li i ovo?“

Klimnula sam kad je počeo da mi otkopčava bluzu. Ostala sam u kratkom negližeu boje lavande. Prešao je dlanom preko moje prsne kosti, napravio je krug oko grudi i palcem draškao bradavicu kroz svilu. Podigao mi je negliže preko glave i oslobodio grudi prslučeta.

„Jebote!“ rekao je. Napunio je šake mojim dojčkama. Poljupcima je trasirao vlažnu stazu između bradavica. Gurnuo mi je ruku u prednji deo kožnih pantalona. Iznenadio se kad je shvatio koliko sam vlažna.

Slatki bože!

Nisam mogla da ne obaspem njegove usne vrelim poljupcima. Ljubila sam ga sve žešće. Stapala sam se s njim. Čitavim telom me je pritiskao uza zid.

„Nateraću te da vrištiš“, rekao je kad sam uzdahnula. Usnama se obrušio na prednji deo mog tela. Kleknuo je preda mnom. Sljuštio mi je gaćice i započeo s nežnim i izazovnim lizanjem duž bokova i oko pupka. Raširio mi je noge divnom glavom i nadarenim jezikom. Podigao mi je butinu i zario lice u moju pukotinu. Zamalo što se nisam prevrnula. Oslonila sam se o obližnju stolicu. *Mark Druri* prislonio me je uz hladni cementni zid kluba! Gledala sam kako neumorno traži i nalazi moj klitoris. Napao ga je vrelim usnama kao da se dokopao najslade poslastice. Bokovi su mi pohrlili napred, ka njegovom palacavom jeziku. Zavlačio je i izvlačio prste u mene. Dovodio me je do ruba svesti. Sve više me je širio dok usnama nije zagospodario mojim središtem.

Vrela plima povukla me je sa sobom kad sam svršila - brzo, bučno, potpuno. Prekrili su me teški talasi. Stiskala sam mu kosu.

„O bože, o bože, o bože, Mark!“, bilo je sve što sam mogla reći dok se konačno nisam i

potpuno opustila na njegovom telu. Polako se digao. Poljupcima je probijao put do mog lica. Obuhvatio ga je obema rukama. Slabe noge nagnale su me da sednem na obližnju kancelarijsku stolicu. Kolena su mi se raširila. Gaćice su mi visile oko članka, kao crna kožna manžetna. „Svetog mu sveca!”, prostenjala sam.

„Čitavog dana sam fantazirao o ovome”, rekao je i trijumfalno obrisao seksi usne.

„O čemu si još fantazirao?” pitala sam ga. Već sam htela još.

„Ovo je tvoja fantazija, Dofina. Trebalo bi da se tiče tebe. Nemoj da me pogrešno shvatiš, ali i ja uživam u svemu.”

Nagnula sam se napred. Povukla sam ga za kaiš da bi stao ispred mog lica. Podigla sam pogled i blago rastvorila usne. Nemo sam iskala dozvolu.

„A što ne bi moglo”, rekao je. Milovao se kroz farmerke.

Ruke su mi blago drhtale dok sam ga otkopčavala. Oslobođala sam njegovu savršenu erekciju. *Moj bože!* Stavila sam njegov glatki vršak u usta. Nikada nisam osetila ovakvu glad. Podigla sam pogled kad sam počela da kružim jezikom oko pečurke. Umirao je na rate. Lice mu se topilo dok je gledao kako ga poletno obrađujem. Uzela sam ga ambicioznije u vlažna usta. Krkljala sam dok sam mu odlučno drkala kurac. Drugom rukom sam ga obuhvatila odozdo. Osećala sam kako se diže. Zažmurio je. Progutala sam ga još više. Sisala sam ga obrazima i usnama. Tvorile su čvrst prsten oko uda. Grlo mi se opustilo. Tihi jecaj otkinuo mu se iz grla. Zacvileo je. Bila sam dobra u ovome, uvek sam bila, ali dosad nisam poželeva da budem najbolja.

Rukama i ustima izvodila sam svoju magiju. Moj pogled ga je dokusurio. Kliznula sam vlažnim prstom nazad i oko njega. Pritisnula sam ga baš kad je svršio duboko u mom grlu. Jednom rukom me je milovao po kosi, drugom se oslanjao o zid. Govorio je *bože* i ponavljao moje ime dok se nije sasvim ispraznio.

Pomilovala sam ga nekoliko puta i oslobodila. Zavalila sam se u stolicu, duboko zadovoljna sobom. Pogledala sam kalendar na podu. Bio je pet godina star. *Kakva li sam tada bila?*

„Svetog mu sveca! Podarila si mi... jebeno razarajuće iskustvo, Dofina!” Spustio je ruke na kolena. Pantalone su mu se skupile oko zglobova. „Nikada... bilo je tako... jebeno neuporedivo!”

„Najbolje ikad?”

„O... da!”

„Pa, to je moja fantazija”, rekla sam. „Ostvarena je u potpunosti.”

„Grešiš! Još nije gotova! Hajdemo odavde. Čeka nas domino apartman!”

„Šta je to?” Sagnula sam se da dohvatim prsluče.

„Nemam pojma, ali ćemo saznati.”

„Dakle, ima još toga?”

„Još mnogo više!” rekao je. Pomogao mi je da skupim odeću i da ustanem. „Više no što možeš i da pretpostaviš.”

Obukli smo se, nežno se odmeravajući. Iskrali smo se na zadnja vrata kluba. Duga crna limuzina, koja me je ovamo dovezla, pokupila je još jednog putnika. Držao me je za ruku na zadnjem sedištu. Taj gest je bio nekako intimniji od svega što smo uradili jedno drugom u klubu.

„Ta pesma Margaret Luis je... tako dobra”, rekla sam.

„Znaš čija je?”

„*Da li znam?* Imam sve njene albume! U vinilu!” „Ko bi rekao da ću na ovaj način sresti devojkju svojih snova”, rekao je. Podigao mi je ruku i poljubio je. *Ja sam devojkja njegovih snova?*

Po prvi put je primetio moju narukvicu.

„Zaradila si ih sve do jednog, zar ne?” Klimnula sam.

„Večeras ćeš imati priliku da usavršiš neke detalje”, rekao je ljubeći mi prste.

Matilda je imala pravo. Ova fantazija bivala je sve bolja. Ljubili smo se ostatak puta.

Udahnuli smo malo vazduha tek kad je limuzina kliznula kroz bršljanom obrasla vrata. Zdanje je bilo u tami. Svetio je gorelo samo iza jednog prozora na drugom spratu.

„Zar ne misliš da je ovo mesto malo jezivo?“ rekao je kad je izašao iz limuzine ispred fontanice sa statuama anđelića.

„Bio si ovde i ranije?“

Pogledao me je.

„Shvatam“, rekla sam.

„Pretpostavljam da si i ti bila ovde.“

„Bila sam jednom, i samo u onom delu“, rekla sam i pokazala preko brdašca, na stari ambar na kraju prilaznog puta.

„Šta si tamo radila?“

Izraz mog lica govorio mu je da je bolje da me ne pita.

„Dobro. Ovo je skroz blesavo“, rekao je sa širokim osmehom. „Ali mi se i jebeno dopada.“

Sporedna vrata bila su otvorena. Povukao me je levo niz dugi hodnik s podom od crno-belih pločica i hrastovim vratima na kraju, umesto da me povede desno, ka predvorju i uz stepenice. Bili smo tihi kao miševi. Ušunjali smo se u ogromnu kuhinju, držeći se za ruke. Sijalica iznad peći bacala je seni po velikim kuhinjskim pomagalicama. Lonci i šerpe visili su s tavanice. Bili su dovoljno velike za pripremu vikinške gozbe.

Mark je otvorio frižider industrijske veličine. U njemu je bilo dovoljno hrane za čitavu vojsku. Uzeo je veliki poslužavnik iz gornjeg dela i kutiju krekeri. Sagnuo se da bi pokupio nekoliko čokoladnih kolača, malo grožđa i kotur sira iz frižidera.

„Imaju samo hranu za romantične susrete“, rekao je kad mi je dodao poslužavnik, da bi lakše nastavio da ga puni. „Trebalo je da kupe odreske i hleb.“

„Zdravo!“ Neko se oglasio s kuhinjskih vrata.

Preplašila sam se i prilično glasno kriknula. Mark je bacio kutiju keksa u vazduh kad je ženica u uštirkanoj uniformi služavke upalila sva svetla.

„Žao mi je što sam vas uplašila. Ja sam Klodet. Očekivali smo vas ranije. Vozač nam je rekao da ste zakasnili. Da li ste pronašli sve što vam je potrebno?“

„Da. Hvala vam“, rekla sam. Pokušala sam da primirim usplahireno srce.

„Otpратиću vas do vašeg apartmana“, rekla je i uzela poslužavnik iz mojih ruku. „Ja ću ga poneti, draga moja. Poslaćemo vam i piće.“

Osećali smo se kao par školaraca uhvaćenih pri provali u školsku menzu. Ali umesto kazne, dobili smo ključeve škole.

Domino apartman bio je na kraju širokog hodnika u zapadnom krilu, do kog se stizalo sporednim stepeništem. Bio je, kao što mu je ime nagoveštavalo, isključivo u crnoj i beloj boji. Najimpresivnija je bila mramorna kada s nogama u obliku kandži i bela postelja s okruglim crnim jastucima.

Klodet je spustila poslužavnik na sto sa staklenom pločom ispred panoramskog prozora, uokvirenog crnim somotskim zavesama. Sekundu kasnije, druga žena, takođe u crnom, donela je kanticu s ledenim šampanjcem i nekoliko boca kisele vode.

„Pozovite me ako vam išta zatreba“, reče Klodet i zatvori dupla vrata za sobom i kolegicom.

Sačekali smo jedan otkucaj srca, da bismo se uverili da smo sami. S osmesima smo se bacili na prostrani krevet. Istovremeno smo doskočili. Odavno nisam bila ovako srećna.

„Divno je“, rekao je. „Tako si lepa.“

Opazila sam ajpod i zvučnike na gredi iznad kamina.

„Imaš li neku želju“, pitala sam ga kad sam ustala i odskakutala preko sobe.

„Iznenadi me", reče Mark. Ponovio je zahtev koji sam ja uputila Tajni.

Organizacija je zaista kvalitetno radila. Nепrestano je nadmašivala moja očekivanja. Ovo je bilo dosad najveće iznenađenje - moj najdraži muzičar izdvojio me je iz mase, zadovoljio me iza scene i doveo na ovo dražesno mesto. Dao mi je do znanja da sam željena, posebna i dragocena, pa neka je i za samo jednu noć. Prolazila sam kroz izbor muzike. Aparat je bio pun najboljeg lokalnog bluza i džeza. Odabrala sam Profesora Longhera. Mark se zadovoljno protegao na krevetu.

„Svaka čast na izboru! Čovek je kralj!"

„Najviše volim Vili Mej", rekla sam, kad sam se vratila na postelju. Zavukla sam ruku pod njegovu majicu. „Zar ne bi voleo da je vidiš kako nastupa u *Tipitini*?"

„U *Tipitini*, kažeš? Da. Zanavek ću je pamtiti kao mesto na kom smo se susreli", rekao je kad me je navukao na sebe.

Bacili smo se na vrelu predigru, u kakvoj nisam uživala još od srednje. Okrenuo me je na leđa. Obasuo me je strastvenim i dubokim poljupcima. Grabio me je otpozadi dok sam se privijala uz njega.

„Nikad nisam sreo nekog poput tebe", prošaptao je. „Razgovarao bih s tobom od sumraka do svitanja."

„I ja isto", rekla sam bez imalo oklevanja. „Ima mnogo toga što bih želela da radim s tobom, po čitavu noć."

Dok smo ležali jedno pored drugog, nehajno sam se poigrala uvojkom njegove kose. U tom položaju odslušali smo nekoliko pesama. Žvakali smo grožđe, čokolade i sir i klimali kod svake pesme koju bi on pustio meni, a ja njemu. Neopisivo sam uživala u muzici i društvu.

Kesi

Moram da priznam da mi je bilo pomalo čudno da gledam Anželu Rezan kako šlagom pokriva tortu u svojoj kuhinji, u kecelji i letnjoj haljini. Vezala je sad ravnu kosu u niski konjski rep na vratu. Kad sam je poslednji put videla, obrađivala je Marka Drurija s druge strane jednosmernog stakla.

Dofina je sinoć ostvarila svoju fantaziju s njim. U međuvremenu se nismo čule. Mislila sam da je to dobar znak. Nadala sam se da sam u pravu. Ne bih volela da moja šticećenica napusti Tajnu u besu i ogorčenju. Izbor Marka za njenog partnera u fantaziji smatrala sam dobrim potezom.

Anžela mi je predložila da obidem njenu kuću dok ona završava tortu za zabavu povodom rođenja Tračininog deteta i dok Kiti veže mašne na poklončićima za goste. Bebin pol još nije bio poznat, zato je uska dnevna soba boje nane, u kreolskoj kući u Nort Romanu, bila ukrašena ružičastim i plavim papirnim cvećem. Jeftini ukrasi nisu ublažavali zreo utisak koji je njena kuća ostavljala. Na originalnom podu od borovine u dnevnoj sobi bili su orijentalni tepisi. Prostorijom su gospodarila dva iznenađujuće udobna antikna dvoseda, presvučena vunenom tkaninom svetloljubičaste boje. Zidove je ofarbala svetlocrvenom nijansom, skoro ružičastom. Uramljene fotografije Nine Simon i Bili Holidej ukrašavale su uski hodnik koji je vodio do spavaće sobe i impozantnog kreveta s četiri stuba, prekrivenog belom mrežastom čipkom. Njena crno-bela mačka Buts usidrila se nasred postelje, kao zdepasto plovilo. Na antiknom ormanu bila je zbirka haićanskih lutaka, a iznad uramljena fotografija Port o Prensa iz šezdesetih, snimljena iz aviona. Na zidu pored nje bio je televizor s ravnim ekranom. Kuća je odisala zreloom ženstvenošću. Bilo je udobna i prijatna.

„Dodaj mi taj ubrus, za čaj, Kesi“, rekla je Anžela kad sam se vratila. Prstom je otrla višak šlaga s poslužavnika. „Kako bi bilo da postaviš male tanjire? Imam samo plave, što ne znači da nosi dečaka. Nadam se da ljudi neće pomisliti da će roditi dečaka. Još ne znamo pol deteta. Trebalo bi nešto da kažem. Misliš li da bi trebalo? Možda je bolje da se ne pačam u to. Neću se pačati.“

Nikad je nisam videla tako zbunjenu. Obično je sve držala pod kontrolom. Bila je Tračinina dobra prijateljica i želela je da zabava bude savršena. Bilo mi je drago što Tračina ima takvu prijateljicu, zato što ja to sigurno nisam bila. Samo sam komplikovala život trudnici zbog nespremnosti da je menjam na poslu i glupog petljanja s Vilom, za koje, nadam se, niko nije znao. Spustila sam veliku žutu zdelu na kutiju dečjih pelena. Zaklela sam se da ću biti bolja prijateljica i njoj i bebi. I biću, bez obzira na osećanja prema Vilu. Prisustvo Džesa Ternbula u mom životu olakšaće mi poštovanje zaveta. Saznala sam da se preziva Ternbul. Podatak možda i nije bio tako važan, ali ga je činio stvarnijim u mojim očima.

Od prvog sastanka, koji se okončao u mojoj spavaćoj sobi, videli smo se još dva puta. Jedan od ta dva susreta bio je prepodnevna bioskopska predstava. Ostavio me je bez daha u zadnjem redu kad mi je gurnuo jezik u uvo i zavukao ruku u farmerke. Tiho - *o tako tiho* - doveo me je do vrhunca. Nakon bioskopske predstave me je poljubio u čelo na trotoaru i otišao da pokupi sina. Drugi put smo otišli do Meterija da bismo pogledali motocikl koji je hteo da kupi. Odvukao me je u sokače, naslonio na zid garaže i rasturio. Sva tri susreta bili su vrela, kratka i slatka. Svaki put sam imala osećaj da se ne neću iznenaditi ako ga nikad više ne budem videla. Bio je kao mačak, koji se iskreno obraduje kad vas vidi, dopušta da ga mazite i hranite, ali može lako da opstane i bez vas.

Kiti je unela nekoliko stolova na sklapanje u dnevnu sobu dok sam ja mešala salatu.

Rasporedila ih je po ćoškovima. Na njima su bile grickalice i slatkiši. Bile smo same pa je razgovor skrenuo na Tajnu.

„To je velika suma novca", rekla mi je Kiti. „Komitet je jutros glasao. Odluka je donesena jednoglasno."

„Petnaest miliona baćeno niz vodu", reće Anžela s otegnutim zviždukom.

Kiti je lupila po ruci.

„Glasala si za tu odluku."

„Ko ne bi nakon Matildinog strastvenog izlaganja protiv *prihvatanja novca od okorelog ženomrscu*."

„Ne znam", rekla sam. „Možda je vreme da za žene učinimo više od unapređenja seksualnog života."

„Da li se ti na nešto žališ?", pitala je Anžela.

Uperila je šargarepu, koju je ljuštala, u moje lice. Gricnula sam je s osmehom.

„Jok."

„Kad govorimo o seksu", reće Kiti. „Matilda je rekla da mogu da pozovem koga god hoću za trojku s Dominikom." I ona će obučavati fudbalera. „Šta je s tobom, Kesi? Da li si raspoložena za tu vrstu igre?"

Znala je odgovor i pre no što sam otvorila usta.

„Samo sam se šalila! Inaće, kako je Džes? Da li je to ljubav?"

Znala sam da znaju da sam izvukla Džesa iz organizacije. Još nismo razgovarale o tome.

„Samo isprobavamo vodu", rekla sam i slegla ramenima, kao da to nije važno. „Ništa ne očekujem od toga."

Kiti i Anžela izmenjale su *ma nemoj* poglede.

„Hoćeš li ostati u Tajni dok budeš isprobavala vodu?" pitala je Kiti.

„Još nismo dotle stigli", rekla sam.

„Doveka ću žaliti što nisam uradila vozaćku fantaziju s Džesom nakon što smo ga regrutovali", reće Anžela. Gurnula je šlagom pokrivene prste u usta. „On je ljubitelj spida. Ne mislim na drogu, već na brzu vožnju. Zar ga nismo pripremale da odveze Dofinu u kabrioletu negde u pustinju? Da li je bilo reć o Sedoni? Vikend putovanje? Bila je sjajna s pilotom. Mislili smo da će to biti zabavno, ali... Kesi ga je htela za sebe."

„Ko je obučavao Džesa?" pitala sam što sam nehajnije mogla.

„Paulina je osvežila njegove oralne veštine. Sećam se toga, pošto sam morala da gledam. Bilo je baš vrelo!", reće Anžela. Zatresla je glavom kao da joj je taj prizor upravo zaigrao pred očima. „A zatim... Da li je Matilda vezala tog dećka?"

Vreli talas me je zapljusnuo. *A u!* Šta je to bilo? Ljubomora? Ne, nešto drugaćije, dublje. O ćemu god da se radilo, bolelo je. Hitro sam prikrila znake te spoznaje.

„Džes je Matildin ljubimac. Pokušavala je da izmeni pravila da bi ga zadržala duže od tri kruga. Bar je pokušala dok ga ti nisi odmamila iz igre. Avaj!"

Matilda i Džes? *Zašto mi to nikad nije pomenula?* Možda je zato toliko oklevala da razgovara o njegovom povlaćenju iz Tajne. Slično se ponela i prošle godine, posle mog trećeg koraka, kad sam pomišljala da se zaustavim i sidem s ringišpila. Ubedila me je da odustanem o tog nauma i ostanem u organizaciji. Što se njene vezanosti za njega tiće, zašto sam toliko iznenadena. Naravno da još obučava muške regrute. Zašto i ne bi? Zašto ne bi trebalo? Jo je lepa i seksi. Bože, kada ću steći velikodušnost i samopouzdanje kakvim raspolažu Anžela i Kiti? Osećala sam se kao jebena školarica, koja ima toliko toga da naući.

„Matilda planira da obučava i Dominika. Izgleda da dećko naginje oštrijoj igri. Prosto

obožava konopce!"

„O, to baš lepo zvuči", reče Anžela.

„I Bernis se prijavila za Dominika", reče Kiti. „Voli crno i izdašno."

„To nije pošteno. I ja sam crna!"

„Jesi, ali nisi izdašna."

„Ali, nije mi ni ponuđeno..."

„Hej, cure!"

Tračina se ušunjala na zadnja vrata, praćena petnaestogodišnjim bratom, Trejom. Bio je dobar klinac, ali se zbog autizma slabo igrao s vršnjacima. Traćina se zato trudila da ga što više poveže s odraslima. Vil ga je ponekad vodio sa sobom kad je radio na spratu, da bi imao čime da se zabavi kad mu bojanke dosade.

„Ko voli izdašne crnkinje?" pitala je. „Zato što sam i ja jedna od njih, krupna i jedra!"

„Novi kelner u Mezonu. Bacila sam oko na njega", reče Anžela. „Da li ste dopešaćili ovamo?"

„Jesmo. Trej mi mnogo pomaže. Bebice, idi igraj se s Butsom. Devojke moraju da popričaju."

Anžela je pipala po vrhu frižidera.

„Evo daljinskog za televizor!", rekla je i dobacila ga Treju. „Znaš kako se koristi, zar ne?"

Klimnuo je i krenuo ka spavaćoj sobi. Anžela se uživala u ulogu starije sestre.

„Porodićeš se za manje od tri meseca, a ti pešaćiš dovde? Vil će dobiti dobru šutku u ono mršavo belo dupe."

„Rekla sam mu da želim malo da prošetam. I Treju je potrebna vežba. Vil zna da treba da nas pokupi - sa svim poklonima", rekla je njišući zadnjicom od radosti.

Gledala sam kako Kiti, Anžela i Traćina uživaju u visokom nivou bliskosti. Da li Traćina zna za Tajnu ili prijateljice kriju njeno postojanje od nje? Nisam mogla da procenim.

Tračina mi je sladunjavim glasom dobacila preko ramena

„Hej, Kesi! Vilova nećaka Kler se dobro snalazi, zar ne?"

„Da, Vil je imao sreće s njom", rekla sam. Slagala sam šargarepice na poslužavnik s povrćem.

„Ne, mi smo imale sreće. Nas dve", dodala je. „Čuvaće mi dete i odrađivati noćne smene. Uvek sam govorila da na mladima svet ostaje. Del bi trebalo da da otkaz. Neka sam prokleta ako budem mrdnula prstom u novom delu. Ne želim da radim kao kelnerica. Hoću da pravim radni raspored, biram jelovnik i probam vina."

Zar joj Vil još nije rekao da mi je ponudio posao menadžera? I da li je to uopšte važno? Pre ili kasnije, doznače. Nadam se da će biti previše zaokupljena i ushićena brigom oko deteta da bi brinula o tome.

Gosti su stizali. Del se pojavila u bleđožutom šeširu za crkvu i odgovarajućim rukavicama. Traćina se pažljivo kretala malom prostorijom. Sipala je punč gostima. Nekoliko puta zamalo što nije stomakom oborila Anželine vaze i uramljene fotografije. Domaćica je uslišila Traćinin zahtev - bez glupih igara - ali je trudnica na papirnom šeširu morala da nosi trake sa svakog poklona. Niko nije čuo kucanje na vratima, možda zato što su se svi nasmejali kad su videli poslednji poklon - komplet nakita od Kiti, za „lakše vraćanje u formu nakon trudnoće". Ni ja ga nisam čula, iako sam sedela pored njih. Ponovilo se, ovog puta znatno jače. Čula sam ga i ustala da otvorim vrata.

Našla sam se pred smrtno ozbiljnim Vilom. Nije bio sam. Pored njega je stajao Karaders Džonston, koji je nedavno ponovo izabran za okružnog tužioca. Nešto mi je govorilo da nije svratio da bi se zahvalio biračima na poklonjenom poverenju. Izmakla sam se, kao da je gnev

koji je izbijao iz njih zarazan.

Tračina se naglo oneraspoložila i posivela u licu. Sedela je na smešnoj počasnoj stolici, sa još smešnjim šeširovom pokrivenim šarenim trakama i držala nisku crnih kuglica.

„Izvinjavam se Tračini i svim prisutnim zbog nenajavljenog dolaska“, rekao je Karaders. Nije zvučao kao političar, već kao emocionalno slomljeni muškarac. „Video sam te na ulici. Pola sata kružim oko bloka...“

„Ko je ovaj čovek?“ muklo se obratio Vil Tračini kad je ušao u pretrpanu sobu.

Slavljenica je uprla pogled negde iza njih dvojice, zgrčenih usana. Trebalo joj je izvesno vreme da se pribere i progovori. U tren oka je prešla razdaljinu od nula do šezdeset na skali za merenje osećanja.

„Rekla sam ti da mi od tebe ništa nije potrebno!“

„Ovde sam zato što se volim, Tračina!“, zagrmeo je Karaders. „Rekao sam ti da me se nećeš lako otarasiti! A to će biti nemoguće ako se ispostavi da je dete moje!“

Sve žene u sobi istovremeno su duboko udahnule i potrošile sav kiseonik. Možda je Vil zbog toga izgledao kao neko ko će se svakog časa onesvestiti. Rukama se oslonio na zid iza sebe. Htela sam da potrčim ka njemu, ali je između nas bilo previše ljudi - i to pravih, a ne samo metaforičkih.

„Šta će biti s tvojom suprugom?“, dreknula je Tračina, s pesnicama na bokovima.

Karaders je oborio glavu.

„Rekao sam joj za nas. Gotovo je.“

Ovo su svi protumačili kao znak da pogledima istraže izuzetno zanimljiv patos. Kad sam podigla glavu, Tračinine oči svedočile su o iskrenom iznenađenju, a Vilovo lice o teškom šoku. Del od početka drame nije ni trepnula. Nabadala je parče torte viljuškom, mirno, kao da se oko nje ništa ne događa.

„Neka sam prokleta!“ promrmljala je Tračina.

„Da li će mi iko reći šta se ovde dodavola događa?“ zavapio je Vil.

Karaders mu se obratio:

„Žao mi je što ćeš to saznati pred publikom, ali imam dobrih razloga da verujem da sam ja otac ove bebe“, rekao je. Zatim se obratio Tračini: „Žao mi je što sam ti upropastio divnu zabavu, ali nisam imao izbora. Odbijala si da me vidiš. Nisi odgovarala na moje pozive.“

„Da li je ono što je upravo rekao istina?“ pitao je Vil. U njegovom glasu nije bilo ni trunke osećanja.

Tračina je upravila žalostivi pogled na njega. Taj pogled je govorio sve, iako njene reči (*nije*) nisu. Voda joj je iznenada i u najdramatičnijem trenutku potekla niz nogu. Kapala je po podu od borovih dasaka. Spustila je pogled preko stomaka.

„O bože, upiščila sam se!“

„Nisi dušo“, reče Del. Lagano je prinela viljušku ustima i smazala još komad torte. „Pukao ti je vodenjak.“

„Šta?“

Anžela je prva kriknula. Karaders je prišao Tračini. Pomogao joj je da sedne u stolicu. Vil ih je nemoćno posmatrao. Potrčala sam po peškire. Voda je i dalje tekla niz Tračinine noge kad sam se vratila. Karadersova zapovednička priroda došla je do punog izražaja.

„Nećemo čekati hitnu pomoć“, rekao je pokazujući na Vilov telefon. „Moj automobil je napolju. Odvešću te u bolnicu, bebice.“ Brecnuo se na mene: „Uhvati je ispod miške!“ Tako sam postala deo porodiljine pratnje. Tračina je izvikivala naređenja preko ramena Kiti i Anželi da paze na Treja, da čuvaju Treja, da mu kažu da ne brine.

Kad smo se zgurali na zadnjem sedištu, pogledala sam Vila, posivelog u licu. Drhtao je od

glave do pete, pokušavajući da otvori vrata kamioneta. Oprčao je automobil i kliznuo na suvozačevo sedišće. *Trebalo bi da budem s njim*, pomislila sam, *da mu pomognem da ovo lakše prebrodi*. Najčudnije od svega bilo je što sam stiskala Tračininu umesto Vilove ruke.

Porodilja se trzala zbog bolnih kontrakcija. Zabila mi je prste u butinu.

„Da li će sve biti u redu?”

„Naravno. Naravno da će biti! Samo diši”, rekla sam što sam mogla mirnije. Sklonila sam joj kosu sa znojavog lica.

„Drži se, dušo! Brzo ćemo stići!”, rekao je Karaders i nagazio gas do daske.

Tračina mi se obratila „Ja sam grozna osoba”, prošaptala je dok su joj suze vlažile lice.

„Osećam se tako grozno.”

„Ne brini ni o čemu osim bebe, važi?” Stisnula mi je ruku i zažmurila.

Okrenula sam se i videla Vilov kamionet iza nas. Trudio se da ne zaostane. Opasno je krivudao drumom. Siroti Vil. Presvisnuće ako se ispostavi da nije bebin otac. Od početka Tračinine dramatične i nesigurne trudnoće bio je u potpunosti odan bebi.

Karaders je brzo vozio i često gledao u Tračinu preko retrovizora.

„Bićeš u redu, bebice. Bićeš u redu.”

Nije mu odgovarala. Stiskala me je vlažnom šakom. Njeno lice svedočilo je o talasima bola.

Stigli smo do porodilišta *Turo* u rekordnom roku. Karaders ih je sigurno pozvao mobilnim. Babica nas je čekala s praznim kolicima. Tračina je podigla glavu kad se našla u njima. Potražila me je pogledom i zgrabila za ruku.

„Kesi, ostani pored Vila. Prijatelj će mu biti potreban”, rekla je.

Šta? Da li sam je dobro čula? Pustila mi je ruku i dohvatila Karadersovu dok su je gurali u porodilište.

Sedela sam u čekaonici. Zadihani Vil stigao je za nekoliko minuta, razrogačenih očiju i s mrljama znoja na majici.

„Gde su otišli?”

„Tamo”, rekla sam, „ali ne mislim...”

Nije čekao da završim rečenicu. Protrčao je kroz vrata i nestao u hodniku. U čekaonici je bilo toliko bučno da isprva nisam čula zvono mobilnog telefona. Naprezala sam se da nešto čujem preko preglasnog bolničkog razglasa.

„Hej, curo! Gde si? Po zvuku bi se reklo da si na trkama! Nemoj da stračiš čitavu platu na kladionici!”

To je bio Džes. Zvučao je brižno i pouzdano.

Ispričala sam mu o zabavi, preuranjenim trudovima, dramatičnoj vožnji i praznoj čekaonici u porodilištu. Nisam mu rekla da čekam da se razjasni delikatno pitanje očinstva. Medicinska sestra pokazala je na telefon, pa na znak iza sebe:

*MOBILNI TELEFONI NISU DOZVOLJENI NA HITNOM ODELJENJU.
IZAĐITE NAPOLJE AKO ŽELITE DA RAZGOVARATE.*

Podigla sam kažiprst, dajući joj opšteprihvaćeni znak *samo minut*.

„Dakle, od večere i bioskopa nema ništa?” rekao je.

„Trebalo bi da ostanem ovde.”

„Ti si dobra prijateljica”, rekao je. „Nego, nešto sam razmišljao.”

„Jesi li? O čemu?”

„O tebi i...”

Blagi bože! Zašto mi se srce steglo?

„I?”

„I meni. I o činjenici da mi je drago što si me potražila. Dosad mi to nije bilo jasno, ali

izgleda da sam odavno čeka da sretnem devojku poput tebe."

To me je zapanjilo.

„Da li zvučim previše oveštalo?", pitao je.

„Malo.? Ali... dopada mi se ono što si rekao. Šta je s našom pričom da od ovog ništa ne očekujemo?"

„Ma ni ti nisi očekivala da ćemo se držati tog plana, zar ne?"

Nasmejala sam se. Ovo nije bilo najbolje vreme za raspravu na tu temu. Rekla sam mu da ću ga nazvati kasnije. Prekinula sam vezu i isključila telefon.

Pojava stranca na glupoj zabavi povodom rođenja deteta zapretila je da sve okrene naglavce baš kad sam pomislila da je sve manje-više jasno. Tako sam se ja osećala. Nisam mogla ni da zamislim kroz šta prolaze Vil i Tračina. Karaders je ostavljao utisak osobe koja je tačno znala šta želi, čak i kad je zakucao na Anželina vrata.

Posmatrala sam dvostruka vrata. Jedno je bilo sigurno: da će mi onaj ko bude izleteo kroz njih reći nešto što bi moglo promeniti... pa, sve živo. Ipak sam nešto znala - da je Džes Ternbul ozbiljan, to jest krajnje ozbiljan u svojim namerama. Zar to nije bilo ono što sam htela?

Dofina

Verovatno je trebalo da odemo čim smo shvatili da ne ostavljam samo Tajnu, već da vodim i njega sa sobom. U svakoj sobi bio je telefon. Mogli smo da potražimo automobil ili Klodet... ili da telefoniramo Matildi. Najjednostavnije bi bilo da smo samo napustili Zdanje.

Umesto toga smo se, odmah po ulasku u domino apartman, suočili s neočekivanim prilivom sveže energije. Kad mi je ponudio da me povede u tajni obilazak Zdanja, uključujući i neke sobe u kojima je obučavan, navukla sam bademantil. Bila sam raspoložena za avanturu.

„Vodi nas, Romeo!”, rekla sam.

Videla sam raskošnu carsku sobu, s jednostranim ogledalom i nešto što se zvalo pećina, s bogatim sado-mazo inventarom.

„Da li se ložiš na ovakve stvari?”, pitala sam ga. Nervozno (uzbuđeno?) lupkala sam po stolu kožnim trakama za vezivanje. Nisam znala kakav odgovor želim da čujem.

Slegao je ramenima.

„S tobom bih mogao da budem bilo šta”, rekao je pre nego što me je podigao i unatraške izneo iz sobe.

„Lepo si to rekao.” Pokrenula sam se ka njegovim usnama - tim usnama! Nismo nastojali da doznamo detalje naših seksualnih izleta. Vodili smo računa samo o jednom: kako ćemo svojim iskustvom što više obogatiti zajednički.

Haremska soba mi se najviše dopala. Bila je u podrumu. Imala je mesinganu šipku za striptiz, podne jastuke i kadu.

„Šta si ovde naučio? Kako da budeš šeik?” zadirivala sam ga. Nekoliko puta sam se obrnula oko šipke, a on me je ubedio da razvežem bademantil i odigram nešto za njega. Milovao se opružen na jastucima.

„Ne pipkaj se”, rekla sam. Okrenula sam se i izazivački nagnula preko njega.

S njim je sve bilo tako zabavno, opušteno i radosno!

Verovatno je trebalo da nekog obavestimo. Umesto toga smo se pola sata čvarili u toploj vodi. Posle toga smo se zamotali u meke bademantile i opustošili frižider za barom. Poslužili smo se vodom i voćem za koktele (uglavnom pomorandžama, ananasom i maraskino trešnjama). Uspeli smo se drugim stepeništem, do odaja za zaposlene na trećem spratu. Na kraju hodnika naišli smo na udobnu i lepu spavaću sobu s golim zidovima od cigle, belo obojenim drvenim podom i promišljeno raspoređenim nameštajem od pletene trske. Ambijent je podsećao na ukusno nameštenu gostinsku sobu u kolibi pored morske obale. Popeli smo se u visoki krevet, navukli teški jorgan preko seksom izmorenih tela i razgovarali. Pričala sam mu o svojoj prošlosti i kako me je Luk glupom knjigom lišio svakog samopouzdanja.

Nije rekao da će tresnuti Luka posred lica, već je predložio da na knjigu odgovori pesmom.

„Ne moraš to da radiš”, rekla sam. „To je sad daleko iza mene.”

„Pesma će se time i baviti.”

Zapali smo u dubok san okruženi mekim jastucima, koricama pomorandže i najmanje četiri prazne boce vode.

Čim smo ujutru otvorili oči, još jednom smo se kresnuli. Vodili smo ljubav nežno, polako. Noge su mi bile pune modrica od njegovih ruku. Dizao ih je čas ovako čas onako. Zarivao se u mene snažno, ali brižno. Kretao se na tako zanosan način. Tela su nam bila kao stvorena jedno za drugo. Isprepletali smo prste. Nabacio me je na sebe. Jahala sam ga zabačene glave, što sam pažljivije mogla. Milovao me je po dojčkama i stomaku. Uživao je posmatrajući igru svetlosti u

mojoj kosi. Promenila je boju u zlatnocrvenu. Svršila sam opušteno i lako, zahvaljujući njegovoj sposobnosti da me miluje na pravi način i na pravim mestima. To je bio čudesan uspeh, s obzirom na to da je tek večeras upoznao moje telo.

Posle toga nije bilo oklevanja, dugih rasprava, sumnje ili straha.

Prvo sam pozvala Elizabetu. Rekla sam joj da sam previše bolesna da bih se vratila na posao. Uzbudila se pošto je odmah prozrela da lažem. Zaključila je da je sinoćnja priča imala srećan kraj.

„Kako si prošla na sastanku?”

„Ne mogu da ti pričam.”

„Zato što je još tamo, a! Važi! To je divno!”

Pozvala nas je da dođemo u njenu kancelariju čim se obučemo. Sedela je s druge strane stola, nasuprot Marku i meni. Brižno me je držao za ruku.

Nisam mogla da verujem da mi se ovo događa.

„Oboje izgledate kao ukoreni psi”, rekla je. „Zašto? A ti Mark? I ti nas napuštaš?”

Pogledala sam njegov profil. Moja rok zvezda, na sceni tako odvažna, osećala se snebivljivo pred Matildom.

„Osećam isto što i ona, gospoja. Munja retko ovako udara. Želim da budem s njom, to je sve”, rekao je. Činilo mi se da je bio iznenađen onim što je rekao, a da Matilda uopšte nije.

„Zašto se ne bi tako osećao, dragi moj? Nisi valjda glup. Možda ti čak pomalo i zavidim. U pravu si, među vama se desilo nešto retko, nesvakidašnje. Zbog toga je još dragocenije.”

Zastala je.

Nije samo dragoceno, htela sam da kažem, *moćno je, preobražavajuće, zapanjujuće*. Brinula sam se da će pokušati da me odgovori od toga, da će me upozoriti da ne poistovećujem sjajni seks i ljubav. Umesto toga nas je odlučno podržala.

„Moraćemo da potražimo zamenu za tebe, Mark, i novog kandidata za Tajnu, Dofina. To je naš posao. Mark, volela bih da popričam s Dofinom u četiri oka. Predlažem ti da je sačekaš u dvorištu. Nećemo dugo. Hvala ti zbog pruženih usluga. Iako nisi dugo ostao kod nas, bio si pravo... otkrovenje.”

„Uživao sam od početka do kraja, gospoja.”

Ustao je. Pogledao me je i pomilovao po bradi.

„I Mark”, dodala je Matilda slatkim glasom kad je stigao nadomak vrata, „nemoj nikad više, ali nikad, da me nazoveš gospojom!”

Postideno je klimnuo. Ispratili smo ga pogledima. Progovorila sam kad je izašao.

„Pokušala sam da pozovem Kesi, ali isključila je telefon”, rekla sam.

„U bolnici je. Njena koleginica dobila je sinoć trudove. Obavestiću je o tvojoj odluci”, rekla je. Uхватила me je za ruku. „Slušaj me, Komitet je juče glasao da se sav novac dobijen od Kastija pokloni raznoraznim dobrotvornim organizacijama koje pružaju pomoć ženama. Pjer obija da nam vrati sliku. Odlučile smo da organizaciju posvećenu oslobađanju žena nikako ne možemo voditi novcem dobijenim od čoveka koji njima manipuliše.”

„Da li ste mislile na sve žene kojima ste mogli pomoći tim novcem?”

„T. A. J. N. A. je za četrdeset godina postojanja postigla čudesne rezultate. Imamo još jednu sliku. Prodaćemo je ako to bude neophodno, iako sam se nadala da se s njom nećemo rastajali.”

Zatresla je glavom da bi se lakše oslobodila neprijatnih misli. Počastila me je iskrenim osmehom.

„Bila bi sjajan vodič, Dofina. Ostaćemo u kontaktu. Želela bih da znam kako napreduješ i šta se s tobom dešava. Sigurna sam da bi i Kesi to volela.”

„I ne slutite koliko toga ste učinili za mene, Matilda. Oživeli ste moj duh i omogućili da

uživam u životu. Ne mogu da vam iskažem koliko sam srećna i zahvalna zbog postojanja ove organizacije."

Obišla sam sto i srdačno je zagrlila. Koliko god volela ovo mesto i njegovu magiju, jedva sam čekala da se vratim prašnjavom ćumezu, urednoj radnji, prijatnim mušterijama i ljupkoj Elizabeti.

I Marku.

Moj muškarac čekao me je na suncu. Frizura mu je bila u očajnom stanju, osmeh presladak, zagrljaj topao, a stomak gnevan.

„Bebice, potreban mi je veliki masni omlet, krompirići, slaninica, hleb", rekao je ljubeći mi vrat. „Ali najpotrebnija si mi ti."

Ovo nije fantazija. Ovo je stvarnost. *Vidi šta se dešava kad odustaneš od kontrole i napraviš sebi malo prostora*, pomislila sam. *Vasceli svet ti pohrli u susret.*

„Čitaš mi misli. Čistimo se odavde."

Kesi

Tračina je za bebu izabrala ime Roz Niko, u čast kafea, koji je nazvan po jednoj od prvih afroameričkih preduzetnica u Nju Orleansu.

„Zvaćemo je Nek“, rekla je, mazeći bebino čelo ne veće od srebrnog dolara.

Kad bih rekla da je beba bila strašno sitna, to je ni izbliza ne bi opisalo. Bila je gotovo providna. Mreža sićušnih ružičastih vena prekrivala joj je lice i telo kao bleđa čipka. Bojile su je blago ljubičastom nijansom. Kad nije bila s majkom, ležala je u inkubatoru pored majčinog kreveta. Pelena veličine šoljice za kafu u potpunosti joj je pokrivala donji deo tela. Pesničice joj nisu bile veće od ružinih latica. Tračina je, zahvaljujući bebinom imućnom ocu, uživala u luksuzu jednokrevetne bolničke sobe.

„Doktori kažu da će sve biti u redu“, prošaptala je Tračina, ne zato što je htela da bude tiha, već je od dranja na porođaju gotovo ostala bez glasa. Porodila se u prisustvu i Karadersa i Vila.

Okružni tužilac u bolničkoj zelenoj odori i kapi raskomotio se u džinovskoj fotelji, kao pobednik. Razbacao je odelo, sako i kravatu po sobi. Spavao je s rukom zaštitnički položenom na stakleni poklopac inkubatora.

„Možda ću morati da ostanem ovde nekoliko dana. Ne očekujem komplikacije“, rekla je Tračina.

Medicinskih komplikacija verovatno neće biti.

Sve ostalo saznala sam kasnije, u nedeljama i mesecima nakon dramatičnog porođaja, dok smo polako gradile prijateljstvo. Otkrila sam da imamo mnogo toga zajedničkog, mnogo više no što sam mislila.

Objasnila mi je da je do poslednjeg časa odlagala carski rez zato što je znala da mu prethodi test, čiji rezultati će Vilu slomiti srce. Niko nije sumnjao u njenu naklonost prema Vilu, ali je tokom porođaja i posle njega postalo jasno da voli i Karadersa. Smatrala je da bi Vil bio bolji otac - pouzdaniji, prisutniji i jednostavniji u svojoj ljubavi prema bebi. Karaders je bio moćni političar. Imao je suprugu (sad već bivšu) i još dvoje dece u uzrastu za koledž. I pored toga, bilo je dirljivo posmatrati ga kako čitave noći bdi pored Tračine, telefonira i prima pozive. Najiskrenije se trudio da se obzirno ponaša prema Vilu. Ovaj se upinjao da mu uzvрати jednakom merom.

Objasnila mi je zašto nam je servirala sve te laži. Tračina, baš kao i ja, nije htela da bude razbijač tuđe veze. Iako je Karaders bio od samog početka veoma zagrejan za nju, nije bio spreman da se razvede. Znala je da veoma lako može da postane večita ljubavnica, a to nije želela. Nikad nije htela da se krije i laže, a pogotovu zato što je Trej bivao sve pametniji, a dobar muškarac poput Vila na raspolaganju. Prekinula je vezu s Karadersom, ali ubrzo je saznala da je trudna. Odrasla je bez oca. Znala je da će učiniti sve što može da bi ga obezbedila svom detetu. Smatrala je da, dokle god bude ćutala, samo neko ko ne poznaje njeno i Vilovo porodično stablo može dovoditi u pitanje očinstvo zato što bebina koža u potpunosti ne odražava Vilovu. Vil je imao dve afroameričke bake, a Tračina bele rođake i s majčine i s očeve strane. Bebina boja kože je, baš kao i ona njenih roditelja, mogla biti rezultat brojnih i nepredvidivih genetskih kombinacija.

I tako je obavljen test krvi. Rezultati su odmah postali dostupni. Vil je samo oklembesio glavu kad ih je video. Tračina mi je kasnije rekla da je izgledao beskrajno tužno.

Pokušala je da ga nagovori da ostane i da razgovaraju. I Karaders se ponudio da prošetati i porazgovara s njim. Vil je ipak otišao bez reči.

Bila sam u telefonskoj govornici kad je prošao pored mene. Zamalo da mi promakne. Baterija na mobilnom odavno mi se istrošila.

„Vile! Čekaj!" povikala sam za njim i odbacila slušalicu. Nisam znala šta je pošlo po zlu, ali sam po izrazu njegovog lica mogla da pretpostavim da je dobio rezultate testa.

Dva-tri puta sam ga pozvala pre nego što me je čuo. Zaustavio se i okrenuo. Bili smo na parking, a ključ mu se ponovo zaglavio u vratima kamioneta.

„Hoćeš li da ja vozim? Dopusti mi da te odvezem kući, Vile", rekla sam. Savila sam se u struku i spustila ruke na kolena, da bih povratila dah. Zvanično je bila jesen, ali je podnevno sunce pržilo kao usred leta. Proveli smo dvadeset četiri sata u bolnici i na smenu spavali u kabini kamioneta.

Polako se okrenuo. Ključevi su visili u bravi.

„Znaš li šta je najgore?" rekao je, ne gledajući me u oči, kao da je tražio odgovore u prostoru oko mene. „Nikad nisam želeo decu. Mislim da ti to nikad nisam rekao. Svi moji prijatelji ih imaju - moj brat, rođaci, svi do jednog - a ja mislio: jok ja, već ima previše ljudi na svetu. Previše sam radio. Nisam zarađivao dovoljno da to uradim kako treba. I moj tata je bio vlasnik kafea. Nikad nije bio tu i nikada nije imao dovoljno para. Reći ću ti nešto", nastavio je pokazujući ka bolnici. „Ja jesam želeo tu bebu! Ali... jebiga!"

Poklekao je pred nagomilanim osećanjima. Na parking, ga je stiglo sve što je potiskivao devet meseci, sve sumnje da li će biti dobar otac detetu, čiju majku se trudio da zavoli, i sva borba da proširi posao krvlju, znojem i pomoću opasnih zajmova. Zaplakao je. Nije dugo ridao. U stvari, plakao je kraće od petnaest sekundi. Zagrlila sam ga. Udisala sam bolnički vonj u njegovoj kosi. Nije mi uzvratilo zagrljaj. Umesto toga, pritisnuo je čvrsto stisnute šake na lice. Ustuknuo je kad sam ga oklevajući pustila. Da je neko slučajno tog časa zabasao na parkiralište (kao što je učinio Džes Ternbul), mogao bi iz našeg govora tela da zaključi da su se dva poznanika slučajno sreli, brzo ispričala i da se spremaju da podu svojim putevima.

Džes se, nadahnut takvim utiskom, nagnuo kroz prozor svog kamioneta (novijeg i boljeg od Vilovog) i rekao:

„Hej, dušo! Hteo sam da te obiđem na putu do posla i da ti donesem kafu." Pružio mi je kafu sa sojom.

Ne bi mi rekao „dušo" da je znao koga sam grlila i šta je Vil upravo doživeo - šta smo mi doživeli. Nije bio takav čovek. Nije bio hvalisav, kočoperan i posesivan. Vil je retko kad bivao nepristojan. Ali u tom trenutku je bio toliko povređen i osetljiv da je mogao samo da zanemari Džesovo prisustvo, da me osine tužnim pogledom i iščupa ključeve iz brave glupog dotrajalog kamioneta. Žurno je obišao oko vozila i ušao u prokletinju na suvozačeva vrata. Bilo je neprijatno gledati ga kako polako napušta parking i kako neoprezno izleće na put, kao klinac koji isprobava automobil na parkiralištu pored tržnog centra.

„Da li je to bio tvoj šef?" pitao je Džes kad mi je dodao kafu.

Klimnula sam.

„Da li je s njim sve u redu?"

„Znaš šta, nije."

„Žao mi je što to čujem. Mogu li da te odbacim negde?"

„Jok, idemo u različitim pravcima. Potrebna mi je dobra i duga šetnja, a zatim još duže spavanje. Noć, a bogami i jutro, bili su užasno iscrpljujući."

„Da li je sve u redu?"

„Beba je dobro, mama je dobro... i tata je dobro. A Vil me baš brine."

„Mislio sam... Dakle, ispalo je da on nije otac?"

Izbegla sam odgovor.

„Au! A šta je s tobom? Kako se ti osećaš?“

Rekla sam mu da sam dobro. Požalila sam se na umor, iako još nisam izmerila temperaturu. Bolnice znaju da zanemare sve koji nisu na nosilima ili kolicima. Ali šta sam u tom trenutku mogla da mu kažem? Nisam mogla da priznam da mi je drago što ga vidim, ali da osećam mnogo mračniju i dublju radost zbog događaja posle kojih je Vil, u suštini, postao opet slobodan. Bilo mi je drago što vidim Džesovo lice, s plavičastim naočarima za sunce i šake mekih dlanova, grube sa spoljne strane zbog celodnevnog mešanja putera od kokosa i marcipana, koje su se na tako divan način sprijateljile sa svakim centimetrom mog tela. Htela sam ga i u tom času. Telo mi se samo od sebe naginjalo ka vratima njegovog kamioneta, kao da je privučeno velikim magnetom. Lice mi je bilo blizu njegovog. Spustio je ruku na moj potiljak. Privukao me je sebi i podario drugi poljubac s ukusom dobre kafe.

„U redu, dušo. Kasnije ću te zvati“, rekao je i odveo se s parkirališta. Ostavio me je sa mnoštvom svežih i živopisnih misli.

Želim Džesa. Želim Vila. Želim li Vila? I ko kaže da me on još želi ili da će, kad smo već kod toga, posle svega što je preživeo, poželeti opet ijednu ženu? Takođe, verovatno misli da se muškarci roje oko mene. Kako i ne bi kad je video kako me vitki muzičar traži u restoranu, a drugi tip donosi kafu pravo na bolničko parkiralište. Došlo mi je da se nasmejem od muke. Moguće je da Vil misli da sam u prometu, ili još gore, da sam drolja - reč koju mi je Matilda zabranila da upotrebljavam. Nisam mogla da ne pomislim na to. U njegovom pogledu bilo je nečeg od čega sam se sledila.

Uradila sam ono što uvek radim kad o nečemu ne mogu jasno da razmišljam. Pružila sam korak. Prepešačila sam deset blokova do Zdanja i jedine osobe koja je mogla da mi ponudi dobar savet.

Zatekla sam Matildu u Zdanju, iako je bila nedelja. Bila je sama.

„Znaš li išta o smanjenju poreza na korporacije, po osnovu novca darovanog dobrotvornim organizacijama?“, rekla je umesto pozdrava.

Krenula sam za njom u kancelariju, u kojoj sam zatekla pola tuceta otvorenih računovodstvenih knjiga na stolu.

„Bojim se da ne znam. Da li sam te prekinula u poslu?“

„Samo sam štimovala knjige. Pokušavala sam da izračunam troškove rada, da bih saznala koliko dugo možemo da održimo glavu iznad vode s postojećim sredstvima. Kako je beba? Da li lepo spavka?“

„Sićušna je i slatka.“

„Da li te je Dofina zvala?“

„Telefon mi je bio isključen. O moj bože! Sinoć je imala fantaziju s Markom! Kako je prošla? Da li si razgovarala s njom.“

„Otišla je odavde pre jednog sata.“

Pogledala sam na sat. Bilo je gotovo dva po podne.

„Dakle, osamnaest sati fantazije? Pa... pretpostavljam da je onda sve dobro prošlo?“

„Bojim se da je bilo malo i predobro.“

Moram da priznam da sam osetila zavist kad me je upoznala s događajima od prošle noći. Znala sam da je Mark njen tip, ali nisam ni slutila da će se tako brzo pokazati da su zreli za dublji i sadržajni odnos.

„Isto se pre dve godine desilo Polini s jednim regrutom“, rekla je Matilda. „Ista stvar. Ali Polina je ostala u organizaciji. Dofina nas je napustila. Žao mi je što moram da kažem da je to učinio i Mark. Oboje izgledaju veoma srećno... Imam osećaj da ćemo i tebe izgubiti. Imam li pravo?“

„Misliš zbog Džesa? Nismo dotle stigli. Još... A htela si da kažeš zbog Vila? Ne verujem da će od tog išta biti.“

„Da li si sigurna?“

Upoznala sam je s dramom oko očinstva i neobičnom nedoumicom pred kojom sam se našla. Vil ili Džes? Nisam mogla da imam obojicu.

„Da li te je Vil pitao da budeš s njim?“

„Nije.“

„A Džes?“

„Na neki način jeste. Hoću reći, on je, mi smo... znaš, dobro nam je. Zbilja mi je drag. Seks je čudesan. Ali, mislim... Mislim da ipak volim Vila.“

„Da li si mu to i rekla?“

„Nisam.“

Zamišljeno je spojila prste.

„A šta čekaš? Ne možeš da nastaviš da ga koristiš kao usputnu stanicu između veza, Kesi.“

„Ali šta ću s Džesom?“

„Nešto mi govori da će preživeti taj udarac. Ovde će uvek naći dom.“

Stomak mi se stegao od pomisli da bi mogao biti s nekom drugom. Znala sam da je drag Matildi. *Šta sam uradila? Šta da uradim?*

„Obavesti nas kad smisliš šta ćeš. Nadala sam se iskreno da ćeš postati i članica Komiteta. S tvojim glasom bi i neki crvenokosi dečko imao šanse da prođe prvu rundu izbora. U međuvremenu će ovo biti podeljeno štampi i važnim gostima“, rekla je i otvorila fioku. Predala mi je pozivnicu. „Nadam se da ćeš moći da dođeš. Postaraj se da povedeš i pratioca, koji god od njih dvojice da bude.“

T. A. J. N. A. vas srdačno poziva na pokretanje naše velike dobrotvorne inicijative za dobrobit nepriviligovanih žena i dece Nju Orleansa u Latrobu na Rojalu

Obavezna je svečana garderoba

Začudila sam se kad sam videla skraćenicu T. A. J. N. A. odštampanu na pozivnici namenjenoj široj javnosti.

„Matilda! Ovo je naše ime. Hoću reći, na pozivnici si krupnim slovima odštampana T. A. J. N. A! Ne mogu da povedem Vila na takav skup. Postavljaće pitanja. Počeo bi sa: *A šta znači ova skraćunica, Kesi?*“

„A to. Ne brini. Odavno poklanjamo novac pod zvaničnim imenom Tajne, pod onim koje se nalazi u zvaničnim knjigama: Trudoljubiva Anonimna Jedinstvena Neprofitna Asocijacija. Shvataš? Sigurna sam da možeš da pripadaš takvoj grupi, zar ne?“

Prišla je jednoj računovodstvenoj knjizi da bi mi pokazala račune i narudžbenice s punim zvaničnim imenom organizacije, ali drugačijim od onog na koje sam se navikla.

„Plaćamo poreze. Imamo i hipoteku. Mi smo valjani građani. Kad nas ljudi pitaju šta radimo, kažemo da unapređujemo živote žena kojima je pomoć potrebna. Ne rizikuješ ništa pozivajući Vila na ovakvu priredbu. Veoma držimo do tajnosti i anonimnosti. I tek da znaš, ne bi imala takvih briga kad bi rešila da povedeš Džesa.“

„S malo reči opisala si moju veliku dilemu.“

„Tako je. Ne gubi iz vida da je to slatka dilema. Oličava veliki napredak koji si u međuvremenu postigla“, rekla je. „Da li se slažeš?“

Naravno.

Kesi

Susret s Matildom me je do krajnosti iscrpao. Znala sam da je Del u stadijumu zombija. Zatvorila je kafe sama prethodne večeri, i ujutru ga je sama otvorila. Zbog toga sam se samo istuširala umesto da se uvučem u krevet. Promenila sam odeću i krenula na posao, da vidim šta se dešava s Vilom.

Njegov kamionet nije bio na uobičajenom mestu na Bajvoteru, niti ispred kafea. Nije odgovarao na pozive. Pretpostavila sam da se negde odvezao, da bi se smirio ili sit isplakao, što nije mogao u mom prisustvu.

Restoran je bio prazan. Kler je izletela iz kuhinje s mrežom za kosu, koja nije skrivala plave dredove. Imala je dosta brašna i kelja na rukama. Dopadalo mi se njeno otvoreno i bezazleno lice. Manje se durila posle nekoliko nedelja provedenih s Vilom. Preobrazila se u pričljivu i veselu tinejdžerku. Sve bolje je stajala kod Del, koja joj je odmah pokazala kako se priprema hrana. Trebalo joj je nekoliko meseci da sa mnom počne da deli to znanje.

„Gde je taj sapun za dezinfikovanje ruku? Ružičasta tvar koju Del upotrebljava.“

„Pokazaću ti“, rekla sam. „Da li si sama?“

„Jesam. Del je otišla kući pošto mi nije bila potrebna pomoć posle navale za ručak.“

U sedamnaestoj je bila zrelija od devojaka svoje dobi, što nije morala da bude i dobra stvar. Ja sam bila seksualno osujećena (u četvrtoj deceniji života), ali su Kler i njene školske drugarice bile onespokojavajuće napredne na tom planu. Malo su me uplašile kad su došle u kafe s pirsinzima i upaljenim cigaretama, opušteno razmenjujući fotografije i poruke seksualne sadržine.

Pre nedelju dana pitala sam je kako može da bude veganka i da puši.

„Mogu, baš kao što ti možeš istovremeno da budeš preterano radoznala i ljubazna“, nije mi ostala dužna.

Pružila sam ruke ka polici iznad sudopere i napipala bocu ružičastog sapuna za dezinfekciju. Posula sam joj ruke.

„Da li je svraćao Vil?“

„Nisam ga videla“, rekla je. Obrisala je ruke o noge. Odmah se uhvatila za telefon koji je zavibrirao.

Vil joj je dozvoljavao da ga nosi u kecelji, navodno zato što ne razgovara, već samo proverava poruke, što mušterijama ne smeta. Rekla sam mu da neće moći da ga ima uza sebe ako bude radila na spratu.

„To nije sve - moraće da poskida i pirsinge“, rekla sam mu.

„Dobro, ti ćeš biti gazda na spratu. Ti ćeš određivati pravila.“

Kler je bila vredna radnica. Zbog toga joj nisam prigovarala. Pokazalo se da je vrlo talentovana za rad u kuhinji.

„Počela sam da spremam salate. Kelj je gotov. Pozabaviću se šargarepama.“

„Hvala ti. Verovatno ću večeras raditi sama“, rekla sam.

„To bi bilo fino. Jedva čekam da vidim bebu.“

Zamalo što je nisam upoznala s onim što se dogodilo u bolnici između njenog ujaka i zamalo ujne. Suzdržala sam se u poslednji čas. Ovo je sad bio porodični problem. Na Vilu je da joj sve objasni.

Razmišljala sam o Dofini i Marku dok sam pomagala Kler u spremanju i blanširanju

šargarepe. Verovatno su negde spavali isprepletanih ruku i nogu. Zavidela sam im na odlučnosti. Ponajviše sam zavidela Dofini na njenoj rešenosti da zgrabi željenog muškarca kad joj se ukazala prilika. Neki ljudi ponekad jednostavno znaju šta im je činiti, takvi su po prirodi. Mogućnost da isprobam život s Džesom van Tajne ukazala mi se već na trećem koraku. Još onda sam bila sigurna da među nama postoji neka veza, ali nisam mogla da se povežem sa sobom.

Da li sam se u međuvremenu povezala? Koliko dobro sam poznavala svoje telo, um i srce? Uvek sam ih zanemarivala. Uglavnom sam se rukovodila razumom. Dopustila sam da mi srce atrofira. S Markom sam se nesumnjivo povezala na fizičkom planu, baš kao i s Džesom. Ovaj drugi je tiho osvajao moje srce. Ali Vil je odavno osvojio sve tri oblasti. Volela sam i njegovo telo, i um, i srce. A danas više no ikad pre. Njegovo odsustvo ne samo da me je zaokupilo već sam ga osećala i kao fizičku bol. Zamišljala sam ga kako negde tuguje u osami.

Zbog toga sam, i dalje nesigurna u Vilova osećanja prema meni, zamolila Kler da mi učini još jednu uslugu pre nego što je pošaljem kući - da pripazi na restoran dok telefoniram.

Džes mi je odgovorio na prvo zvono.

„Hej, dušo, da li si još u bolnici?”

„Nisam, na poslu sam. A ti?”

Objasnio mi je da ide na sastanak s mušterijama koje žele petospratnu svadbenu tortu.

„Sigurno si iscrpljena”, rekao je. „Pretpostavljam da nema ništa ni od večerašnjeg izlaska.”

„Tako je... moram da ostanem ovde, Džese.”

Tišina koja je usledila imala je opipljivu težinu. Osećala sam je preko telefona. Možda je bila takva zbog načina na koji sam izgovorila njegovo ime. Naglasila sam ga, s akcentom na brižnoj konačnosti.

„Dobro... imam utisak da ti ni sutrašnji dan neće odgovarati.”

Uzdahnula sam.

„Džese, mislim... ne, bolje je reći da znam... da volim nekog drugog.”

Tišina se produžila. Ovog puta je bila malo lakša. Verovatno zbog istine koju sam izrekla.

„Shvatam. Uh! A ko je srećnik?”, pitao je, ne bez izvesne tuge.

Rekla sam mu da je to Vil, moj šef i dugogodišnji prijatelj. Nisam zalazila u detalje. Nije morao da zna za našu osmogodišnju odiseju, uglavnom platonsku, za čežnje, strahove, nedoumice, ljubomoru, izdaje i drame koje su se zaverile da nas rastave.

„Da li ti on uzvraća ljubav?”

„Ne znam, Džese, ali moram da saznam. Ne želim da te vučem za sobom ili koristim kao neku vrstu sigurne opcije, za slučaj da me odbaci. A i to može da se desi. Moram se u potpunosti posvetiti toj vezi. I želim da budem iskrena ako me pita za tebe, zaslužuje iskrenost nakon svega što je preživeo. I ti to zaslužuješ. Dobar si čovek, Džese. Veoma si dobar čovek.”

„Auh. Zvučiš tako... mrzim što to moram da kažem, ali zvučiš zbilja jebeno seksi. Najviše bih voleo da sam na mestu tog tipa, iako mi čupaš srce.”

Sve je rečeno. Ostalo nam je da se iskreno i obzirno oprostimo.

„Ne volim frazu *nadam se da ćemo posle svega ostati prijatelji*, Džese. Zvuči tako otrcano. Zaista se nadam da bismo mogli biti... nešto jedno drugom.”

„Kesi, nemoj pogrešno da me shvatiš, ali nisam dobar u drugovanju sa ženama s kojima želim da spavam.”

Tišina se produbila.

„Razumem.”

Ljubazno smo se oprostili. Prekinula sam vezu. Poljubila sam ekran telefona. T. A. J. N. A. mi je omogućila da upoznam veličanstvene muškarce. Probudila je moju seksualnost i pomogla da zaboravim one ne tako veličanstvene, koje sam upoznala pre njih. A tu je i Vil. Nadala sam se

da sam napustila nešto dobro zarad nečeg veličanstvenog, iako njegovo ponašanje nije obećavalo.

Nije imao običaj da ovako nestane. Pogledala sam na sat, a zatim uz i niz tihu sporednu uličicu. Saznanje o bebi bio je razorni udarac, ali šta ako je bio zaljubljen u Tračinu? Šta ako je tek nedavno shvatio da ne samo da ne može da je ima, već i da nikad nije bila njegova?

Krajičkom oka spazila sam ljuljanje zavese najednom od prozora na spratu kafea. Vil je još čekao na kapke. Sinulo mi je. Utrčala sam u zgradu, projurila kroz kuhinji i utrčala u restoran, gde su dva gosta upravo sedala za sto pored izloga, nedaleko od Kler, presavijene preko telefona i okružene dvojicom prijatelja iz škole, koji su se trudili da vide nešto na ekranu.

„Kler!“ Poskočili su kao da sam prekinula delikatnu hiruršku intervenciju. „Možeš li da ostaneš još malo duže? I molim te, podeli ovim ljudima jelovnike. Zaradićeš dvostruko za prekovremeni rad. Moram da proverim nešto na spratu. Neću dugo.“

Nisam ni sačekala njen odgovor. Bila bih nikakva majka, pravi diktator, zaključila sam dok sam se tiho pela stepenicama. Kvak za nova hrastova vrata još nije stigla. Morala sam da ih polako otvorim ramenom. Vrata će razdvajati novi prostor od starog kafea kad Vil dovrši stepenice koje vode direktno na ulicu. Vil ih je zatvarao da prašina sa sprata ne bi stizala do restorana.

Prostor je bio mračan za sredinu popodneva. Opazila sam da su sve zavese navučene. Novine su još bile na podu, da bi ga zaštitile od kapanja boje s tavanice. Stolovi su konačno isporučeni. Bilo ih je dvanaest, s mramornim pločama i drvenim nogama. Pomilovala sam hladnu i glatku površinu stola. Tad sam ih opazila. Vilova gola stopala virila su iza koktel-bara, na kojem je bila načeta pljoska viskija. Vil je retko kad pio, a danju nikada. Ovo je verovatno bio njegov način da potraži „utehu na dnu boce“.

„Da li ste to vi, pozorniće?“, pitao je promuklim glasom.

„Zašto pitaš? Da li ti je policija za petama?“ Polako sam zaobišla bar. Stala sam ispod njegovih nogu.

Bio je u farmerkama, bez košulje. Stavio je jorgan pod glavu. Dušek se savio kao mekika da bi stao u uski prostor. Lice mu se izgužvalo od nemirnog sna.

„Policija će me potražiti kad pronade moj kamionet na Nort Piteru“, rekao je i ispružio ruke iznad glave. Protezao se i budio.

Nisam mogla da protumačim njegov ton. Nisam znala da li je tužan, ljuti ili je prevladao oba raspoloženja i zabasao u njemu nepoznate emocionalne predele.

O, Vile! Htela sam da se spustim na sve četiri i da se ušunjam pored njega, da ga obuhvatim rukama i nogama. Umesto toga, rekla sam;

„Šta tvoj kamionet tamo traži?“

„Obišao sam onu krivinu u Sent Ferdinandu“, rekao je. Rukom je pokazivao putanju kamioneta. „Naleteo sam na oposuma nasred puta i - bam...“

Pljesnuo je dlanovima.

„Siroti oposum.“

„Naprotiv, njemu ništa ne fali, a moj kamionet je zgužvan u jarku, zaglavljnjen između dva stuba ograde od pilane. Morao sam da slomim zadnje staklo da bih izašao napolje. Nadam se da je kamionet još tamo. Možda bi mi se najviše isplatilo kad bih rekao da je ukraden.“

Tiho se nasmejao, ali ja nisam mogla. *Da li da ga pitam? Gde si bio, o čemu si razmišljao i možeš li da budeš moj? Možemo li pripadati jedno drugom?*

„Dobro si, zar ne?“

„Da li sam dobro? Osećam se jebeno odlično! Ja sam prokleta kantri pesma, Kesi! U jednom danu izgubio sam sve što sam mislio da imam. Zar ne misliš da je gubitak kamioneta tačka na i?“

Ovaj muškarac sarkazmom skriva tugu. Dobro sam ga poznavala i mnogo volela. *Sad je red*

na tvoju repliku, Kesi. Izgovori je.

„Nisi sve izgubio, Vile."

„To je istina. Dan još nije gotov. Ili možda jeste? Ne mogu da procenim zbog navučenih zavesa. Šta misliš o njima? Prilično su lepe, zar ne?"

„Divne su. Vidiš? Imaš zavese... i... "

Pogled mu se pomerio sa zavesa ka meni.

„Šta još imam?"

Podigao se na laktove, mutnog pogleda.

Reci mu, Kesi!

„Imaš... i ove mramorne stolove. D-divni su", zamuckivala sam.

„To je istina. Zaista su divni", rekao je.

Premeštala sam se s noge na nogu na ivici bara.

„I? Šta još imam?"

Ma reci, za boga miloga! Reci mu odmah!

„Imaš sve, Vile, i ovde je, u ovoj sobi..."

„Imam li tebe?"

Dosta je bilo, Kesi! Ovde je, sve bez ostataka, sve je tu!

„Da, Vile."

„Da li si sigurna, Kesi? Zato što bih zaista hteo da te imam. Danas, kad se onaj tip dovezao na bolničko parkiralište, nije izgledalo da te mogu imati. Tada sam pomislio..."

„Vile! Imaš me!"

Ne znam da li sam se ja bacila na njega, ili me je on dohvatio i povukao na dušek. Klečala sam pred njim dok mi je skidao majicu, glupi grudnjak, još gluplji kaiš i grozne farmerke. Mrzeli smo sve što nas je razdvajalo, čak i odeću.

Opkoračila sam ga. Upleli smo prste. Bila sam srećna i tako zahvalna.

„Šteta što ne možeš da vidiš svoje lice", prošaptao je. „Tako si lepa."

Htela sam da kažem: *Tvoje prisustvo me čini lepom* - ali to nije bilo tačno. Osećala sam se lepom i pre no što je to rekao, što je samo po sebi bilo čudo.

„Hvala ti, Vile." Vrhovima prstiju pomilovala sam ga po grudima.

Bio je sve što sam ikad htela.

Dohvatio me je za potiljak i privukao sebi. Pritisla sam njegove tople grudi dojčkama. Spokojstvo mu se ogledalo u očima. Kosa mu je bila neuredna i zgužvana posle spavanja. Popravila sam mu frizuru.

„Poljubi me, Kesi. Poljubi me kao da si mislila ono što si upravo rekla. Da te imam. Da si moja."

Malčice je rastvorio usne. Poklopila sam ih svojim. Nismo se žurili niti smo bili naročito žestoki. Ne još. Nije bilo potrebe za žurbom. Sočno sam ga poljubila. Uživala sam u njegovom ukusu šišajući mu donju usnu. Ponovo sam ga poljubila. Ovog puta mu je jezik snebivljivo zapalacao medu zubima. Pozivao me je da krenem dalje.

„Vile", rekla sam između poljubaca. „Toliko si mi nedostajao."

Uspravio se u sedeći položaj, zajedno sa mnom. Još sam ga opkoraćivala. Njegova erekcija štrcala je između nas.

„I ti si meni nedostajala... što je očigledno", s osmehom mi je sklonio kosu s očiju.

Ruka mi je instinktivno pošla ka njemu. Sklopila sam prste oko glatkog, okruglog glavića. Narastao mi je u ruci. Pogledom je gutao delove mog tela. Ruke su pratile poglede. Milovao me je po vratu, ramenima, grudima. Jezikom je kružio oko mojih bradavica. Usnama ih je nežno nadražio u čvrste vrhove, vlažne od poljubaca. Zadovoljno je odgurnuo moje poprsje. Zabacila

sam ruke iza sebe. Oslonila sam se na dlanove. Nije mi se dopalo što sam ovako daleko od njega. Odgurnuo me je, ali samo da bi zavukao ruku ispod mene i dražio vlažnu pukotinu umešnim prstima.

„Toliko dugo te želim, Kesi“, prošaptao je i podigao dva prsta. Savio ih je da bi stigli do osetljive tačke. Znala sam da mi želja seva iz očiju. „Hoću da gledam tvoje lice dok svršavaš. Da te dovedem do vrhunca“, rekao je. Brzo je olizao prste. Pokrio je moj klitoris mekim palcem.

„Dugo čekam da ti ovo uradim, Kesi.“ Usne su mu se svile kad je ubrzao. Nije pojačavao pritisak. Udarao je u savršenu tačku postojanim i prijatnim tempom. „Svrši za mene, Kesi! Svrši, za mene!“ I svršila sam na licu mesta. Zabacila sam glavu i raširila kolena. Čitavim telom sam se izvila ka njemu. Svršila sam, oslobađajući se sve napetosti, bola i žudnje u prašnjavoj i nezavršenoj prostoriji na spratu, koja je, kad god bismo se našli sami i nagi u njoj, izgledala sve lepše. Nastavio je da uvlači i izvlači prste dok sam jecala, samo za njegove uši. Molila sam ga da prestane, da bih povratila dah, da bih sišla s njega, da bih se vratila njemu, mom Vilu.

Moje središte je ustreptalo. Pomazila sam ga po njegovom sanjivom i neobrijanom licu. U sebi sam se zavetovala da ću se brinuti o ovom dobrom čoveku, da ga nikad neću napustiti. Usnama je pronašao moj palac. Sisao ga je i okretao. Blago je poskočio kad sam mu gurnula ruku između nogu, da bih ga dohvatila.

„I meni je ovo nedostajalo“, rekla sam. Oslonio se na ruke dok sam sklapala prste oko njegovog uda.

Gledao je kako mi šaka šeta gore-dole. Potezala sam ga nežno ali brzo. Postepeno sam pojačavala stisak, što mu je očigledno godilo. Ruka mi se kretala sve brže. Odjednom je zakolutao očima. To sam protumačila kao signal da ubrzam kretnje. Nagnula sam se ka njemu. Usne su mi bile kraj njegovog uva. Trljala sam se bradavicama o njegovu nadlakticu.

„Ti si, Vile, uvek si bio ti. Uvek ćeš biti ti“, prošaptala sam dok je ječao moje ime.

Pipao je unaokolo, u potrazi za novčanikom. Bio je u farmerkama. Zaustavio me je da bi navukao kondom. Ponovo je skupio moje noge oko sebe. Čvrsto me je obuhvatio oko struka.

„Tako si jebeno prijatna na dodir!“ rekao je kad me je navukao na sebe sve do balčaka. Napunio me je kompletnije no iko ikada. Mirovali smo, sjedinjeni. Uхватила sam ga za obraze i mazno protrljala usne o njegove. Dah nam se mešao dok su mi se bokovi lagano njihali. Osećala sam ga do kraja u sebi. Jednom rukom oslanjao se pozadi dok me je drugom grlio oko struka. Žustro i s puno ljubavi, navlačio me je na sebe. Gutao je moje lice pogledom punim obožavanja. Ubadao me je sve jače. Obgrlila sam ga oko ramena. Osećala sam kako se upinje da me ispuni odozdo dok se ja nabadam odozgo.

„Obože, Vile!!!“

„Kesi... o, volim te, volim te ovako!“, rekao je, lica zgrčenog u slatkoj agoniji. Jahala sam ga, usredsređena svim bićem na njegov ud. Ljuljala sam se dovoljno žustro da iscedim vrhunac iz njega. Svršio je. Naterala sam ga da to učini. Polegao je na leđa. Nekoliko sekundi je dahtao.

Uživala sam u prekrasnoj pobedi, sve dok mi nije dao do znanja da mu moje telo nedostaje. Povukao me je na sebe, da bih mu bila bliže. Mazili smo se. Guza mi se baškarila u njegovom lepljivom krilu. Pritiskao me je snažnim butinama. Drhtao je od onog što mi je učinio, od onog što sam mu učinila, što smo učinili jedno drugom.

„Obećaj mi nešto“, rekao je.

„Bilo šta.“

„Obećaj mi da nikad nećeš dozvoliti da se išta ili iko ispreči između nas.“

„Dajem reč!“, rekla sam zatvorenih očiju. „Obećavam!“

Kesi

Uprkos činjenici da smo se Vil i ja poznavali gotovo čitavu deceniju i da smo već videli jedno drugo bez odeće (i to najmanje tri puta pre tog veličanstvenog popodneva: jednom kod njega, jednom kod mene i jednom na onom dušeku, pre no što ga je bacio na đubre kad su stigle nove stolice), zajednička poseta priredbi Tajne bila je, tehnički, naš prvi izlazak.

Nedelja pre te sudbonosne večeri bila je najlepša u mom životu. Više nije bilo skrivanja i šunjanja. Tračina je napustila restoran da bi započela novi život. Tim potezom nam je omogućila da i mi započnemo naš. Restoran se preobrazio u mesto za diskretno potvrđivanje naše veze. Ispunjavali smo ga poljupcima, zagrljajima i vrelim pogledima. Nije mi smetalo što je Del prevrtala očima, a Kler buljila u nas pomalo zbunjena. Bila je premlada da bih joj se poverila, ali dovoljno stara da zna da se upravo desilo „neko teško sranje među matorcima“, kako je rekla jednoj prijateljici dok su pušile u zadnjem kraju prostorije.

Nakon što je pristao da bude moj pratilac na priredbi, odvela sam Vila u *Fanki manki* da pazari prvi smoking i upozna Dofinu. Moja šticećica bila je toliko ozarena novopronađenom ljubavlju da sam imala utisak da posmatram svoj odraz u ogledalu. Susprezale smo pred Vilom silno oduševljenje što se vidimo. Objasnile smo mu da smo se upoznale u ženskoj dobrotvornoj grupi, čijoj ćemo priredbi prisustvovati.

Stajao je pred ogledalom pored kabina za presvlačenje. Izgledao je zgodno u smokingu. Dofina mu je podešavala rub pantalona.

„Drago mi je da sam ih zadržala“, rekla je. „Prevelike su za Marka. Imam osećaj da će nagovaranje tog dečka da obuče smoking biti težak poduhvat.“

Vil me je nedelju dana kasnije, u noći priredbe, nakon trapavog pokušaja da veže prokletu leptir-mašnu, pitao zašto mu nikad nisam pomenula pripadnost toj dobrotvornoj organizaciji, dovoljno moćnoj da daruje petnaest miliona dolara.

„Nisam zato što je to Tajna. Anonimnost je nezaobilazni deo paketa. Organizacija drži do skromne službe društvu, bez ličnog isticanja. Hiljadu puta si me video s Matildom. Ništa nisam krila od tebe.“

O moj bože, da li postajem lažljivica ili samo osoba sklona slobodnijem tumačenju istine? Sve teže sam razlikovala ta dva oblika ponašanja.

„I ta grupa najedanput želi da čitav grad zna da poklanja milione?“

Isto pitanje postavila sam i ja Matildi. Odgovorila mi je kako je najbolje kriti se svima pred očima. Tako velika donacija mnogobrojnim dobrotvornim organizacijama ne može proći neprimećeno. Zašto je ne bismo obeležili na prigodan način? I to nije sve, za Tajnu je oslobađanje od poreza po tom osnovu bilo pitanje opstanka.

„Ako ne želite da neko sazna za tajnu grupu posvećenu ženskom seksualnom ispunjenju i istraživanju“, rekla je, „smestite je u luksuznu zgradu u centru grada. Zašto? Zato što nam niko ne bi poverovao čak i kad bismo mu rekli čistu istinu.“

Odsutno sam kačila narukvicu s privescima za zglob. Najedanput me je obuzelo nespokojstvo zbog odluke da povedem Vila na tako nesvakidašnji događaj. Verovala sam ženama, pogotovo Matildi, kad mi je rekla da neće odati tajnu. Prisustvo na zabavi biće poslednji gest solidarnosti s njima, pre napuštanja organizacije. Biću tamo zbog žena koje su učinile toliko toga za mene, ne tražeći ništa zauzvrat. Kupila sam neodoljivu crnu haljinu za tu priliku. Bila je duga, bez leđa, od bogatog satena.

Izašla sam iz spavaće sobe i zamolila Vila da mi je zakopča otpozadi. Ispostavilo se da to nije bila dobra ideja. Pala je na pod čim je se dočepao. Obnažio me je i odneo do kreveta, iako sam se bacakala i vrištala. „Podigni haljinu, ne ostavljaj je tako na podu! Izgužvaće se! Koštala me je pravo malo bogatstvo!" Smejala sam se kad je nalegao na mene. Dok se oslobađao majstorski skrojenih svečanih pantalona, rekao je:

„Ko jebe haljinu!" Skupile su se oko gležnjeva. Razgacio se i oštro uleteo u mene. Naterao me je da prestanem s kikotanjem. Bože, kako me je gledao te večeri. Kakav plamen je igrao u njegovim očima dok me je nemilosrdno punio, držeći me za glavu obema rukama. Trudila sam se da ni za trenutak ne skrenem pogled s njegovih očiju.

Radovala sam se vremenu kad neću želeti da strgnem odeću sa sebe kad god ostanem nasamo s njim. Uistinu sam, na neki neobičan način, čeznula da mi ovo malo i dosadi. Čeznula sam za vremenom kad se neću ovlažiti kad god se kožom očešam o njega u kafeu.

To je bila ljubav, ali i više od toga. Bio je moj najveći i najbliži prijatelj. Osećala sam da je jedina osoba na kugli zemaljskoj (pored Matilde) koja me istinski i u potpunosti poznaje. Nisam mogla da zamislim da sam s nekim drugim dok se penjao na mene kao muškarac koji razume moje telo kao svoje i nežno mi zabacivao kosu unazad, da bi mi zanesenim pogledom proučavao lice dok ja zatvorenih očiju zarivam nokte u njegovu kožu. Nisam mogla da se setim drugih muškaraca. Gurao mi je kolena nagore i pozadi. Širio je granice mog bola i svog zadovoljstva. Telo mu se grčilo i naprezalo, na rubu novog orgazma, koji sam mu ja darivala. Kočila sam se i migoljila ispod njega. Podmetala sam mu savršenu tačku, očekujući talas zadovoljstva. Konačno smo gurnuli jedno drugo preko ivice. Zazivali smo naša imena. Tela su nam se halapljivo stapala. Stenjali smo i smejali se - zato što se tako radi kad si bez ostatka zaronjen u ljubav.

„Svetog mu sveca, Kesi", rekao je ležeći pored mene. Stiskao me je za ruku dok mu se disanje smirivalo.

Ustala sam da se na brzinu istuširam. Uhvatio me je za ruku i cimnuo nazad u krevet. Okrenuo se prema meni i naslonio na lakat.

„Znaš šta? Vredelo je."

„Šta je vredelo?"

„Sve sranje od prošle godine, sve te laži koje su nas razdvajale. Pre nekoliko nedelja bio sam tako jebeno ljut da sam se zarekao da više neću imati nikakva posla sa ženama. Hteo sam da zanevek raskrstim s ljubavlju i odem na dugi odmor. A danas, sada... osećam se kao na izlasku iz dugog tunela. Svetlost me obasjava. Kao da sam potpuno nov. Ponovo verujem."

„I ja", rekla sam i privukla njegovo lice sebi, da bih ga poljubila.

Pomilovao mi je narukvicu.

„Već neko vreme je ne viđam na tebi."

„Nosim je samo u specijalnim prilikama", rekla sam. Dopustila sam mu da je pogleda. Više nisam imala šta da krijem.

„Ako sam te dobro razumeo - za svako dobro delo ili savladani izazov dobila si jedan od ovih privezaka?" Tiho je čitao nazive nekih koraka: velikodušnost, hrabrost, poverenje... „To me podseća na izviđačke."

„Otprilike je isto", rekla sam i kliznula iz kreveta.

„Kakav privezak dobijaš kad neko nazove restoran tvojim imenom?"

„Kako to misliš?"

„Odlučio sam da novo mesto nazovem *Kod Kesi*. Sutra stiže i neonski znak. Pokazaću ti ga." Izvadio je parče papira iz sakoa, koji je podigao s gomile odeće na podu. Pokazao mi je uzorak novog jelovnika, na čijem vrhu je pisalo *Kod Kesi*. Zinula sam od čuda. Suze su mi grunule na lice.

„Ti to ozbiljno?“

„Nikad nisam bio ozbiljniji“, rekao je uz poljubac. „Ne mogu... ne ide... niko nikad nije...“

„Samo reci hvala. Hajde da se obučemo i požurimo na priredbu.“

„Neću ti se sad zahvaliti, već kasnije, kad se vratimo.“

„Pretpostavljam da se nećemo dugo zadržavati?“ „Dodavola, nećemo!“

Tuširali smo se naizmenično, zato što u mojoj kadici nije bilo mesta za dvoje. Pomogao mi je da obučem haljinu. Osećala sam se blagosloveno i usuđujem se da kažem... veoma voljeno. Da sam znala da će to biti naš poslednji izlazak, nikad ne bih napustila taj krevet ili apartman. Pogotovo ga ne bih sprala sa sebe tako brzo, da što pre obučem divnu, ukletu haljinu.

Latrob je lepa zgrada pokrivena malterom krem boje i ušuškana u srcu Francuske četvrti. Kitnjaste tavanice i polumračni enterijeri činili su je savršenim mestom za priređivanje zabave ili malog, otmenog venčanja za one koji cene diskreciju i ne vole da se razmeću imetkom. Samo je gomila novinara na ulazu odudarala od elegantnog zdanja. Njihovo prisustvo moglo se očekivati, zbog donacije od petnaest miliona dolara. Velika suma završiće na računima osam dobrotvornih društava, koja su se trudila da pomognu zlostavljanim, gladnim i zanemarenim ženama i deci. Toliki novac je mogao promeniti mnogo života. Veliki događaj pratila je i odgovarajuća medijska pažnja.

Matilda se odvažno nosila sa šampom. Odgovarala je na sva pitanja. Rečeno nam je da se opustimo, pomešamo s gostima, pijemo i jedemo. Za sutradan je zakazan sastanak Komiteta. Tada ćemo saznati koliko novca je ostalo u riznici Tajne. Planirala sam da se tom prilikom i zvanično iščlanim. Pre toga ću se iskreno i toplo zahvaliti svakoj od njih na sreći i uspehu ostvarenom na životnom i ljubavnom planu.

Prošli smo kroz gomilu fotografa i ušli u usko predvorje, koje je vodilo do prostorije za obedovanje, pune lokalnog društvenog krema. Na naše veliko iznenađenje, ugledali smo Karadersa Džonstona. Ponovno izabrani okružni tužilac brisao je čelo i pozdravljao goste u pretesnom smokingu. Njegov predstavnik za štampu muvao se u blizini, spreman da odgovori na svako pitanje.

„Da li ti njegovo prisustvo smeta?“, pitala sam Vila. Povala sam ga dalje od reda čestitara, da bi izbegao Karadersa. Od porođaja je prošlo više od jednog meseca. Nekoliko puta sam obišla slatku bebicu i veoma skrušenu Tračinu. Vil se još osećao namagarčeno. Nadala sam se da će ga to raspoloženje ubrzo proći i da će Tračina moći da dovede bebu u kafe po kojem je krštena.

Posmatrajući tužioca, Vil je rekao:

„Ne smeta mi. Nekako mi ga je čak i žao. Moraće da podnese to plakanje i vrištanje... i novu bebu, povrh svega.“

Vesti o Karadersovom švrljanju prekasno su se proširile da bi mu naškodile na izborima, ali posledice su se polako gomilale. Pitanja su stizala sa svih strana. Izbegavao ih je. Napustio je rezidenciju u Gardenu i preselio se u prekrasnu kuću na Izložbenom bulevaru, preko puta Obudona. Tu će s Tračinom podizati bebu u relativnoj privatnosti, dok se prašina oko skandala malo ne slegne.

I Kej Laduser, uticajna gradska političarka, prisustvovala je priredbi. Bila je pokrovitelj prošlogodišnjeg bala u organizaciji Društva za obnovu Nju Orleansa. Večeras se ponašala kao kraljica košnice. Pozdravljala je goste i pozirala fotografima, iako je

Matilda bila domaćica priredbe. Vil nije propustio da je pozdravi. Znao je da će poslednja građevinska inspekcija uskoro izaći na teren. Ako ne budu našli nikakve zamerke, samo će nas dozvola za točenje pića i ceremonija presecanja vrpce deliti od otvaranja *Kod Kesi (Kod Kesi!)*. Kej je dosad osujećivala svaki njegov pokušaj da se proširi na sprat. Pravdala je to prevelikom koncentracijom poslovnih aktivnosti u Francuskoj ulici. Rešio je da ovog puta ništa ne prepusti

slučaju. Nije se libio ni da pohvali njenu frizuru i haljinu. Munula sam ga laktom u rebra kad je prešao i na hvalospeve njenim cipelama.

Popričali smo s Dofinom i Markom. Obukla je veličanstvenu plavu koktel-haljinu ogoljenih ramena. Nosila je frizuru u stilu Veronike Lejk. On je obukao smoking, naravno, s farmerkama. Blaženo su se osmehivali. Bili su slika i prilika savršenog para.

„Kesi! Tako mi je drago što te vidim!“, reče Mark. Zagrlio me je i podigao s poda. Šapnuo mi je u uvo: „Mnogo ti dugujem.“

Uporno sam objašnjavala Vilu da smo ja i „mršavi dečko“, koji je svratio u kafe da me pozove na svoju svirku, „samo prijatelji“. Mislim da mi je poverovao. Markov srdačni pozdrav nagnao ga je da instinktivno položi ruku ma moja leđa.

„Izgledaš zanosno, Kesi“, reče Dofina. Nagnula se prema meni, da je Vil ne bi čuo. „Obećaj mi da ćeš češće svraćati u radnju. Ovo nije zbogom. Promenila si mi život.“

„Očekujem da i vi budete redovni gosti mog restorana.“ Upoznala sam ih s novim imenom. Vil je zračio ponosom, baš kao i ja.

„Čestitamo!“ rekli su uglas. Počeli su da se probijaju kroz gomilu ka baru kad je Mark obećao da će na otvaranju svirati na akustičnoj gitari. Spojila sam ruke iza Vila.

„Zalud se brineš.“ Podigla sam glavu, da bih ga pogledala u oči. Brada mi je bila u visini njegovih grudi.

„Ma, jasno mi je“, rekao je i pomerio odbegli uvojak iza mog uva.

„Nisam ni slutila da si sklon ljubomori.“

„Nisam. Samo... verovatno sam u poslednje vreme preosetljiv. Proći će me te bube, i to brzo. Uzimaću te zdravo za gotovo!“

„Jedva čekam!“

Sve je teklo po planu. Prijatnu atmosferu nije poremetila ni pojava Anžele Režan u kriminalno kratkoj srebrnoj suknjici. Skrenula je pažnju svih, uključujući i Vila. Opčinila me je svojim nogama do te mere da nisam odmah osetila laki dodir po ramenu. Pretpostavila sam da je to Vil. Toliko sam uživala u njegovim čestim dodirima, da mi se činilo da više primećujem njihovo odsustvo.

„Kesi Robišo, kako je lepo videti te opet! Izgledaš veličanstveno u crnom satenu!“

Okrenula sam se da bih se našla oči u oči s Pjerom Kastijom. Držao je čašu crvenog vina. Onespokojavajuće privlačno lice mu se ozarilo kad sam presrela njegov pogled. Slobodnom rukom me je stisnuo za nadlakticu. Poljubio me je u oba obraza. Koža mi se naježila od njegovog dodira.

Stresla sam se od jeze. Pio je. Prilično je popio. *O bože, šta on ovde traži?*

„Zdravo, Pjere“, rekla sam drhtavim glasom. Pogledom sam potražila Dofinu. Zabrinula sam se zbog nje.

„I ta haljina! O, zar to nije moj stari drug iz detinjstva, Vil Fore. Obukao si smoking - samo taj prizor je vredan para potrošenih za ulaznicu!“

„Pjere, vidim da po navici posećuješ sva otvaranja starih koverti“, reče Vil. Ošinuo me je pogledom koji je jasno govorio: *Koji moj ovaj traži ovde?*

Slegla sam ramenima. Frenetično sam se osvrtala u potrazi za Matildom.

„Nisam mogao da propustim večerašnji događaj, Vile, prijatelju moj. Naposljetku, petnaest miliona koje ova organizacija poklanja bili su moji.“

Vil mi se obratio.

„To je njegov novac?“

„Šta sam mogao?“ nastavio je milijarder s pritivornim osmehom. „Potrudio sam se da

podržim ono do čega im je stalo, a one nisu htele da prihvate moju pomoć. Eh te žene! Imam li pravo? Teško izlazim na kraj s tolikom količinom njihovog sranja... Kad smo već kod toga, evo naše ljupke Matilde Grin."

Hvala bogu! - pomislila sam kad nam se Matilda približila odlučnim korakom.

„Gospodine Kastij, veoma sam iznenađena što vas ovde vidim", rekla je. Govorila je postojanim glasom. Dobro sam je poznavala. Po načinu na koji se poigravala privescima, ocenila sam da kipi od besa. Znoj mi je izbio po čelu.

„Kladio bih se da jeste. Pretpostavio sam da je moja pozivnica zagubljena u pošti. Siguran sam da posle mog strastvenog pokroviteljstva Tajni moje ime nije moglo biti hotimice izostavljeno s liste zvanica."

„Sigurna sam da ćete nam oprostiti taj previd", rekla je Matilda. Kad mu je prišla da ga poljubi u obraz, trгла se od vonja njegovog daha.

Obratila se Vilu.

„Tako je lepo videti vas opet, Vile. I Kesi... nadam se da mi nećeš zameriti ako ti kažem da izgledaš kao neko ko ima temperaturu. Lako bi se moglo desiti da imaš isti problem koji muči Dofinu. Sirotica je upravo otišla kući. Nadam se da to nije zbog račića."

Molećivo me je posmatrala. Činilo mi se da utiskuje reči u čvrstu glinu. Spustila je ruku na moje čelo.

„Zbilja si vruća. Znojiš se. Ne bih vas krivila ako biste i vi zbrisali pre dosadnih govorancija. Znam koliko mrzite takve stvari."

To je uistinu značilo: *Pjer je došao da bi nam naudio. Nameran je da nam ozbiljno zagorča život, ne samo Tajni, već i tebi lično. Odlazi brzo! Vodi Vila odavde!*

„Kako se osećaš?", pitao je Vil, svestan Matildine zabrinutosti. „Ako se ne osećaš dobro, možemo..."

„Da, mogli bismo. Malo sam..."

„Žedna?" reče Pjer. Dodao mi je čašu ledene vode, koju je zgrabio s najbližeg poslužavnika. „Ako sad odete, propustićete najbolji deo svečanosti, Kesi. Dovoljno te poznajem", rekao je i bocnuo Vila u grudi, „da znam da će te ono što će se dogoditi veoma zanimati. Više neće biti otrovnih tajni ili laži. Imam li pravo, Vile?"

„O čemu ti to govoriš?"

Pjer je nadušak iskapio čašu vina pre nego što sam stigla da kažem: *Vile, molim te, odvedi me kući pre nego što čuješ nešto što bi ubilo i tebe i našu vezu.* Spustio je praznu čašu na poslužavnik kelnera u prolazu.

„O čemu govorim? Govorim o seksi kružoku kome ove dame pripadaju. Da li ti je Kesi rekla kako se kružok finansira? Prodaju slike da bi došle do sredstava. Reč je o vrlo vrednim platnima. Jedno sam nedavno kupio za petnaest miliona dolara, ali ispostavilo se da ne žele moj novac, a ja nisam hteo da im vratim sliku. Zbog toga su se odlučile da sav novac poklone dobrotvornim organizacijama. Eto koliko su velikodušne. I koliko su plemenite. Licemerke!"

„Pjere, dosta je bilo!", reče Matilda. Pokušala je da pozove službenike obezbedenja. Prekasno je reagovala. Sve uši u okolini pažljivo su slušale naš razgovor, a ti radoznalici nisu pripadali Tajni.

„A novac im je i te kako potreban. Seksualne fantazije nisu jeftine, Vile. Pogotovu kad ih prate mali darovi u kutijicama", rekao je. Zgrabio me je za ruku i mahnuo narukvicom pred Vilovim licem. „Da li ti je Kesi ikad rekla kako je ili gde je zaradila ove priveske? Zar ovaj nisi izvojevala sa mnom, u zadnjem delu moje limuzine?"

Prstima je prebirao po privescima. Pokušavao je da pronade onaj o kom je govorio. Oslobodila sam se njegovog stiska.

„Skidaj jebene ruke s nje!“, zasiktao je Vil.

„Vile, hajdemo odavde“, rekla sam. Gurala sam ga dalje od naše grupice i ovog groznog mesta. Sigurno je osetio da drhtim od gneva i straha.

Matilda je pokušala da obuzda Pjera, da ga učutka, kao da još može da spase veče, kao da šteta već nije učinjena. Vili me je zbunjeno posmatrao. Anžela i Kiti neupadljivo su krenule ka nama. Postavile su se između gostiju i naše grupice, da bi sprečile neželjeno curenje informacija.

Matilda je uhvatila Pjera za lakat.

„Ponekad, na ovakvim koktelima, kad piće poteče slobodnije od hrane, kažemo i ono što ne mislimo. Tako možemo ozbiljno povrediti ljude koji to ne zaslužuju.“

„A ponekad, Matilda, govorimo i istinu!“, procedio je, oslobađajući ruku iz njenog stiska. Obratio se Vilu: „Čuo sam da u tvom životu u poslednje vreme ima malo ili nimalo istine, ortak. Čuo sam za starog dobrog Karadersa i tvoju devojčicu, tačnije, bivšu devojčicu. Moj novac je ponovo stao iza pogrešnog kandidata. Puca njemu prsluk za porodične vrednosti. Ali vidim da nisi dugo patio. Kesi, mora da ti je najsrećniji dan u životu bio kad si saznala da je njegova bivša veća *drolja* čak i od tebe!“

Pesnica je preletela preko mog ramena. Snažno ga je pogodila. Dobio je dobar udarac u rebra, pre no što je pao na pod. Mislila sam da Vil zamahuje, spreman da zada novi udarac. Pribrala sam se i shvatila da ne gledam u zadnji deo Vilovog smokinga, već u belu kuvarsku uniformu Džesa Ternbula. Stajao je iznad zgrčenog milijardera.

Činilo mi se da je vreme stalo. Na trenutak sam videla sve, kao eterično biće koje neviđeno lebdi iznad scene. Gledala sam kako Anžela i Kiti drže Vila, namernog da završi posao koji je Džes započeo. Gledala sam kako dva krupna telohranitelja podižu okrvavljenog Pjera, kog ni krv i izbijeni zubi nisu mogli da učutkaju:

„Samo je pitaj, Vile! Pitaj je kako je dobila ove priveske! Kako su ih sve dobile!“ *Pitaj je*, doduše, zvučalo više kao *fifaj*. To će jednog dana, u nekoj dalekoj budućnosti, možda biti i smešno, a i tada samo osobama nepogođenim njegovom pijanom tiradom. Pjer nije hteo da čuti. Oslobodio se iz ruku telohranitelja i nastavio.

„One samo koriste muškarce, Vile! Koriste ih zadovoljstva radi, a zatim ih odbace! Tako će i s tobom učiniti, prijatelju! Doviđenja, kurvetine!“, rekao je. Podsmešljivo se poklonio, a onda su ga izgurali iz prostorije i ubacili na zadnje sedište limuzine.

Svi su ga čuli. Svi su čuli pijanog Pjera Kastija. Nije zvučao kao ogorčeni i povređeni muškarac koji duboko prezire grupu žena koja ga je odbacila, već kao ljubomorni napušteni mužjak. Tako je izgledao u očima zvanica. Limuzina se odvezla, a gosti brzo vratili iću i piću. Kroz suze sam se zahvalila Džesu. Uvatile sam Vila za revere. Nežno sam ga izgurala iz gomile. Krenuli smo niz hodnik, ka toaletima. Pritisnula sam ga uza zid i naslonila čelo posred njegovih grudi. Spremala sam se da mu objasnim situaciju, svesna da će to biti očajnički pokušaj. Pomolila sam se Bogu da mu da snage da me sasluša.

Treperio je od uzbuđenja.

„Veoma sam zbunjen, Kesi“, rekao je, glasom povišenim za oktavu. „Zbunjen sam rečima tog nitkova. Možeš li me... prosvetliti?“

„Ne znam. Mislim, pretpostavljam... da Pjer želi da nas uništi.“

„Koga?“

„Želi da uništi Tajnu, mene, nas.“

„Zašto? Zašto bi se jebeno time bavio?“

„Zato što sam ga odbila, Vile. Odbile smo ga.“ Nasmejao se, iskreno i glasno.

„Izvini. Da vidim da li sam te dobro razumeo. Odbila si najbogatijeg građanina naše slavne varoši pa je on kupio sliku vrednu petnaest miliona dolara od tvoje... grupe. Ali vi ne želite

njegove pare, zato što je loš čovek. Zato se naljutio na vas, i to toliko da vas na javnom mestu nazove droljama i kurvama..."

„Znam da priča zvuči komično."

„Nije komična, samo je nepotpuna", rekao je. „Znaš, Tračina je jednom pomenula da su Anžela i Kiti radile neke krajnje otkaçene stvari u nekoj rezidenciji u Gardenu. Dobro sam zapamtio da je rekla *krajnje otkaçene*. Nisam tražio da mi išta objasni zato što smo izašli i zato što je prilično popila. Smatrao sam da me se to ne tiče. Večeras sam shvatio da Kiti, Anžela i ti pripadate istoj grupi, ovoj Tajni. Tračina je o njoj govorila, zar ne?"

Suze su mi tekle niz obraze kao da se nečega stidim. Zašto bih se stidela? Nisam učinila ništa loše. Prepoznala sam gađenje u Vilovim očima.

„Vile, ne gledaj me tako."

„Odgovori mi Kesi, ali znaj da ću puknuti nadvoje ako čujem još samo jednu jebenu laž ili tajnu. Da, ili ne? Da li pripadaš nekoj vrsti... grupe za seks?"

Obamrla sam. Počelo je od stopala. Polako se pelo uz telo. Nisam ga lagala. Samo sam osenčila delove istine koji mu nisu namenjeni, ili koje nisam mogla da objasnim. Odlučila sam. Najbolje je da odmah saznam da li Vil može da prihvati istinu o Tajni i svemu što je učinila za mene. Otvorila sam oči i stisnula pesnice. Skupljala sam hrabrost da mu se poverim. Uхватила sam ga za ruku. Zagledala sam se u njegove zbunjene tamnoplave oči.

„Daješ li mi reč da ćeš me saslušati do kraja?"

„Pretvorio sam se u uvo, dušo. Pretvorio sam se u uvo."

„Pa... rekla sam ti istinu. T. A. J. N. A. je grupa koja pomaže ženama. Taj deo priče je istinit. Ali pomaže im na... seksualnom planu... orkestrirajući niz seksualnih fantazija koje im pomažu da razviju hrabrost, poverenje i... samopouzdanje. To su osobine koje su i meni uvek nedostajale", rekla sam. Izraz mu je ostao isti, ali mi je bilo jasno da njegov mozak ne može da obradi ono što je upravo čuo.

„Za godinu dana iskusila sam nekoliko... scenarija. Bila sam užasnuta i ushićena, izgubljena i nađena. Kraj tog procesa dočekala sam kao drugačija osoba. U suštini sam ostala ono što sam oduvek bila, samo sam ojačala. I ti si mi prošle godine, nakon što smo spavali zajedno, rekao da sam drugačija, ali ipak ista. Lepo si to opisao. Tajna mi je to podarila."

Zastala sam. Čekala sam da progovori, da kaže nešto, bilo šta. Lice mu je bilo nečitljivo, kao ono na kamenim statuama s dalekih Uskršnjih ostrva.

„Posle fantazija, ponuđena mi je mogućnost da ostanem u grupi i pomognem drugim ženama, ili da je jednostavno napustim. Odabrala sam da napustim organizaciju jer sam se zbližila s tobom. Srce mi se slomilo kad sam saznala da je Tračina trudna i da joj se vraćaš. Tad mi je Tajna ponovo pružila utehu, dala mi je nešto čemu sam mogla da se posvetim i osećaj svrhe. Kad je istina o bebinom ocu izašla na videlo, odlučila sam da opet napustim organizaciju, da bih mogla da budem s tobom."

Nadala sam se da će me bar donekle razumeti, ali moje reči samo su gasile svetlost u njegovim očima. Žestoko je zatreptao i progovorio:

„Dakle... Ako sam te dobro razumeo, upravo si mi potvrdila da si se pridružila tajnoj grupi za seks. Prošle godine si imala seksualne fantazije s... koliko muškaraca?"

Duboko sam udahnula.

„S devetoricom. Uključujući i tebe."

„Uključujući i mene. A koliko njih si obradila ove godine? Da li si pokušala da udvostručiš prošlogodišnji rezultat? Da li to tako ide?"

„Ne, to je mnogo više od toga. Broj partnera nije bitan. Govoriš o tome kao da..."

„S koliko muškaraca si bila? Da li dobijaš privezak za svakog od njih? Da li je to princip

rada organizacije? Ko pre skupi svih deset!"

Sklonila sam lepu zlatnu narukvicu iza leđa. Zakačila sam crnu satensku haljinu, koja me je do malopre izazovno milovala po koži. Sad me je grebla i žuljala. Čula sam glas iz donjeg dela hodnika, veoma brižan glas.

„Kako si, Kesi?"

Na kraju mračnog hodnika nazirala se Džesova silueta. Zakoračio je ka nama i stao na svetlo.

„Opa, hej!" reče Vil. „To je dečko s kafom i sjajnim levim krošoom! Koji je bio po redu, Kesi? Da li je ovogodišnji ili prošlogodišnji model? Da li ste se ljuljali s lusterama? Nešto mi govori da niste! Kladio bih se da ste se igrali konopcima i lancima!"

„Vile, prestani!"

„Možda te je bičevao."

„Slušaj, čoveče", reče Džes. Podigao je ruke u znak predaje. „Ne želim da se mešam u vaše stvari. Ja sam samo prijatelj koji hoće da se uveri da je s vama sve u redu."

„Kladim se da jesi! Kesi, da li si planirala da odeš kući s tvojim fantastičnim prijateljem ili sa običnim momkom kao što sam ja?" Glas mu je pukao. „S momkom koji jebeno nikako ne može da provali kad neko pravi kompletnu budalu od njega!"

Odlučno je zatresao glavom i zabacio je unazad. Uvek je to činio kad nije mogao da prevali nešto važno preko usta.

„Vile, žao mi je što si ovo saznao na ovaj način. Za kratko vreme saznao si mnogo toga, ali te molim da ne zanemariš ono najvažnije. Ja te volim, Vile! Žao mi je što ti ranije nisam sve saopštila, ali sam se brinula da ćeš baš ovako reagovati", rekla sam, iako sam znala da najverovatnije povređujem Džesa pokušavajući da utešim Vila.

„Znaš šta? Idem odavde pre nego što izreknem nešto zbog čega ću zažaliti, ili nešto što ne mislim. Zato što je... ovo... ovo je pomalo previše *otkačeno* za moj ukus. Ja sam samo običan momak, koji voli seks s običnim ženama, ništa otkačeno. Ne volim velike i grupne stvari. Žao mi je što ću te razočarati, Kesi, ali najbolje je da ti odmah kažem da bih ti ovakav kakav sam verovatno brzo dosadio. Zato bih više voleo da naš odnos odsad bude isključivo profesionalan. Da li se slažeš? Tako će ono što radiš kad nisi na poslu biti tvoja jebena stvar. Znaš, dosta mi je ovakvih drama za čitav život! Samo ti uživaj! Što se mene tiče, uživajte jedno u drugom!"

„Vile!", kriknula sam kad je pružio korak. Džes me je zadržao da ne podem za njim.

„Ovo možda nije najbolje vreme za raspravu, Kesi. Pusti ga da prespava."

Naslonila sam se leđima o zid. Nisam mogla da ga pogledam u oči.

„Za nekoliko dana biće u stanju da sve sagleda iz druge perspektive. Daj mu malo vremena", rekao je.

„Otkud ti ovde?"

„Priredba je zakazana u poslednji čas i Matildi je zatrebao kuvar."

„Nisam mislila na to... naravno da si ovde. Hvala bogu što si se zatekao ovde, sad. Baš si dobro udesio Pjera." Suze su mi grunule na oči. „Tako mi je žao, Džese! Tako mi je žao!"

„Hej, hej, hej! Ne moraš da mi se izvinjavaš, Kes! Mene nikad nisi lagala." Privukao me je sebi i zagrlio. Suzama sam natapala belu uniformu.

Kad sam se malo smirila, dao mi je platneni ubrus koji mu je visio iz džepa.

„Eto. Predlažem da se čistimo odavde."

To smo i učinili. Pažljivo me je proveo kroz glavnu dvoranu. Zabava se zahuktavala. Po atmosferi se ne bi reklo da su ičiji životi uništeni, ljubavi izgubljene i tajne otkrivene. Matilda je razgovarala s novinarom. Opazila me je krajičkom oka. Podigla je ruku, izvinila se sagovorniku i pohitala ka meni.

„Kesi“, nežno mi se obratila. Cimnula me je za podlakticu da bi mi prišapnula: „Dajem ti reč da će sve biti u redu.“

„Ne, neće, Matilda. Zvaću te sutra“, rekla sam joj ravnim tonom i bezizražajna lica.

Obratila se Džesu.

„Vodi računa o njoj.“

Klimnuo je. Položio mi je ruku na leđa. Sklopila sam ruke na grudima, kao da pokrivam živu ranu. Otvorio mi je vrata. Ošinuo nas je hladni vetar. Čutke smo šetali Rojalom do Sent Luisa, gde je parkirao kamionet. Telo lišeno svih osećanja trljalo se o haljinu, kao meso pritisnuto o kost. Jedva sam čekala da je strgnem sa sebe i spalim. *Vil me ne želi otkad je saznao moju tajnu.* Nisam mogla da prihvatim novi posao u novom, po meni krštenom restoranu. Kako bismo saradivali kad on zna to što zna, a ja osećam ono što osećam?

Nismo izmenjali ni reč, dok smo se vozili uskim ulicama Francuske četvrti. Pijani turisti povodili su se starim delom grada. Poneko bi se isteturao ispred našeg kamioneta, koji se lagano kretao ulicama. Prešli smo Esplanadu i Jelisejska polja. Zaustavili smo se ispred Hotela za usedelice, na uglu Mandevilske i Šartrove. Nisam ni sumnjala da su sestre Delmonte još budne i da vrebaju da vide kada ću doći kući. Da li će primetiti da muškarac koji me je dopratio nije isti onaj koji me je pokupio? I šta sve ovo govori o meni? Ne govori ništa, zaključila sam. Jednostavno sam prihvatila pomoć, i to kad mi je bila najpotrebnija, i promenila svoj život. Izgradila sam postojane i sadržajne veze. Neke od njih bile su s muškarcima. Naročito sam se ponosila vezom s čovekom koji sedi do mene i koji me posmatra brižnim pogledom.

„Kako si? Hoćeš li da se popnem do tebe, da ti skuvam šolju čaja i da te smestim u postelju? Dajem ti reč da samo na to i mislim. Znam ko ti se sad mota po glavi.“

Htela sam da kažem: *Da, moje srce pripada povređenom muškarcu koji me je ostavio slomljenu i postidenu.* Vlasništvo je čoveka koga volim i za kog sam mislila da me bezuslovno voli. Kad su u pitanju muškarci i žene, ljubav i seks, uvek postoje uslovi. Neka zadrži svoju ljubav ako moram biti onakva kakva sam nekad bila da bi me voleo. Više nikada neću biti ona snebivljiva, nesigurna i čedna žena. Nikada!

Pogledala sam na Džesovo lice i blage oči.

„Pa? Šta kažete, gospodice Robišo?“

Tada sam ga osetila. Prkos se začeo iza pupka i popeo do grudi. Preko potrebno čuvstvo odomaćilo se oko mog srca. Potisnulo je osudu koju sam videla u Vilovim očima, u pogledu koji me je nagnao da se osetim neželjenom i nedostojnom ljubavi. Znala sam da ta zloćudna osećanja ne potiču od njega, već da prebivaju u meni. Bilo je vreme da ih se odreknem. *Više neće biti osuda, ograničenja i stida, Kesi.* Neće ih biti, počevši od ovog trenutka.

Okrenula sam se Džesu. On je poznavao moje najmračnije zakutke, strahove i želje. Poznavao ih je i nije okrenuo glavu od mene.

„U stvari, volela bih da se popneš, Džese. Proživela sam paklenu noć... mislim da bi mi društvo prijatelja dobro došlo.“

Navlažio je palac jezikom i otro razmazanu maskaru s mog obraza.

„Upotrebi me ako je tako“, rekao je. „Slobodno me upotrebi, dušo.“

KRAJ DRUGE KNJIGE

Zahvalnice

Nekoliko „Komiteta" zaslužuju moju ličnu i profesionalnu zahvalnost za pomoć u radu na Tajni: Suzan Gabrijel, Liza Labord, Džen Gudvin, Sara Darning, Debri Tir, Šarlina Donovan, Arlena Dickinson, Vanesa Kempion, Džon Kempion, Li En Makalir, Džim Haris, Meredith Oki, Aruena Hamfriz, Džoana Mora, Ketrin Onstad, Beki Rouz, Stiv Ervin i ostali iz porodice.

Zahvaljujem kanadskom Random hausu i kanadskom Dabldeju: Kristin Kokran, Bredu Martinu, Andriji Ivasutjak i pogotovu Niti Pronovost, mozgovima u pozadini čitave operacije.

Zahvaljujem mojim curama u Gaulingsu: Suzan Abramovič, Šili Karnegi Endru Kej i Marisi De Luka u Kej Vorbertonu.

Zahvaljujem i američkom Random hausu: Aleksis Vošam, Moli Stern, Dijani Mesini, Danijeli Krebtri, Džuliji Kepler i Šili O'Šej.

Svima u Flečeru i kompani u Njujorku. Melisi Činčilo, Kevinu Koteru, Mink Čoi, Rejčel Kraford, Grejn Foks i, naravno, mom čudesnom agentu Kristi Flečer.

Mnogo ljubavi i zahvalnosti dugujem svim izdavačima i čitaocima širom sveta (koji pisac ne želi da napiše takvu rečenicu) zato što su prigrlili Tajnu, učinivši je svojom.